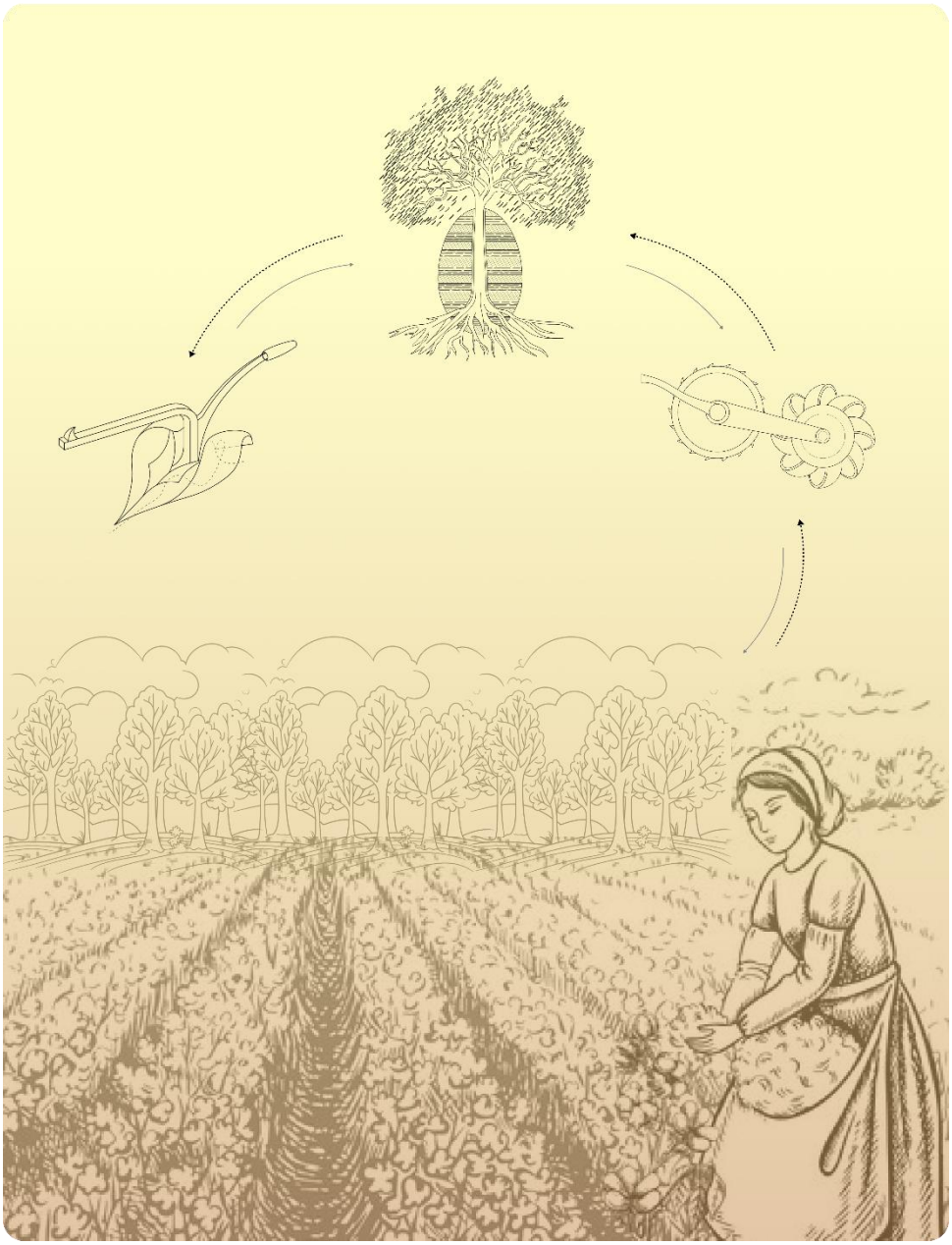
Plaats van Geboorte

Bodemvruchtbaarheid en Landbouw

Niels Taam

Voorwoord

De inhoud van dit vijfde en laatste deel van de **Natuur van Implosie** reeks volgt op de Wieg van het Leven. Voor degene die de moeite hebben genomen om de voorgaande delen van de Natuur van Implosie boekenreeks te bestuderen, is het duidelijk geworden dat de kwaliteit van water in nauwe relatie staat tot de aanwezigheid van het bos en dat een gezond metabolisme tussen beide de voorwaarde is voor een gezonde grondwaterspiegel en vruchtbare bodem.

In die vruchtbare bodem kunnen de processen zich afspelen die verantwoordelijk zijn voor de productie van fysieke voedingsstoffen. Een oorspronkelijke waterloop, een gezond bos en een vruchtbare bodem zijn daarmee de voorwaarden voor de “landbouw”. Iedere landbouwer, oftewel boer, weet dat als het bos wordt gekapt, de grondwaterspiegel wegzakt en de bodemvruchtbaarheid drastisch daalt. De gevolgen voor de boer beslaan namelijk een mislukte oogst.

Opnieuw geldt hier dat als we ons eigen leven in een bepaalde richting willen beïnvloeden, dat tegenwoordig voortdurend wordt bedreigd door het gevaar van de opkomst van vreemde levensvormen, en het willen beschermen tegen achteruitgang, we ofwel de natuur moeten laten regeren, of, als we willen ingrijpen, ons eerst vertrouwd moeten maken met de eenvoudigste principes van het leven. Die ‘eenvoudige’ principes hebben tientallen pagina’s met tekst gevergd om begrijpelijk te maken, maar zouden u op dit punt duidelijk moeten zijn.

Met deze principes, opgedaan uit de schoot van moeder natuur, is het mogelijk om vanuit een vruchtbaar gebied een overvloedige oogst te creëren, mits in dit proces van voorbereiden, zaaien, verzorgen en oogsten, die principes nog altijd met respect en genegenheid worden benadert en behandeld. Dit is primair de taak van de landbouw en in het bijzonder van de boer als landbouwer, maar, zoals u zult begrijpen dus ook van de rivieringenieur en bosbouwer.

Net als altijd, staat het ene niet los van het andere en omdat alle evolutionaire groeiprocessen dezelfde oorsprong kennen geldt dat de van nature werkzame principes, zoals die voorkomen in het stromen van water door de rivier en sap door vegetatie, ook van toepassing zijn op de energiestromen binnen de landbouw. In dit deel van de reeks zullen wij daarom kennis maken met manier hoe Viktor Schauberger de ‘Plaats van Geboorte’ in de bodem prepareerde op het zaaiproces en het vers gelegde plantenbed verzorgde om vervolgens uit de oogst niet alleen de hoogwaardige voedingsstoffen voor het lichaam te halen, maar eveneens het zaad van de opvolgende generatie.

~ Nicolaas Gerardus ‘Niels’ Taam.

Inhoudsopgave

Bodembewerking 1

1.1 Voorbereiding

1.2 Bio-ploeg

1.3 Veldonderzoek

1.4 Eggen

1.5 Ploegen met de zon

Bodembehandeling 14

2.1 De laatste zalving

2.2 Klei zingen

2.3 Maagdenvlies

2.4 Vruchtwaterbassin

2.5 Fermentatiebaken

2.6 Zuur naar zoet

Bodembemesting 27

3.1 Composthoop

3.2 Gesteentemeel

3.3 Kunstmest

3.4 Verzorging of verdrukking

3.5 Microleven

3.6 Magnetocultuur

3.7 Oscillerend circuit

3.8 Irrigatie

Oogst 48

4.1 Oogst wat u zaait

Landbouw 51

5.1 Bodemwaardering

5.2 Natuurlijke overvloed

Geneeskunde 57

6.1 Traditionele geneeskunde

6.2 Artsenij

6.3 Hoop op herstel

Nawoord 68

Bodembewerking

1.1 Voorbereiding

Uitgaande van een natuurlijke bodemvruchtbaarheid zal de boer voorafgaand aan het zaaiproces de bovenste lagen in de bodem enigszins los moeten woelen, zodat de zaden er tussen gestrooid kunnen worden. Hoewel dit idealiter met de hand wordt uitgevoerd, zoals in een moestuintje, geldt op uitgestrekte velden dat de boer al eeuwen gebruik maakt van de ploeg om dit werk te verrichten.

Daar waar het ploegen vroeger verliep op een rustig tempo, omdat de ploeg door mensen, paarden of ossen werd voortgetrokken, is het tempo met het intreden van de tractor steeds verder omhoog gegaan. Tegelijkertijd met een toename van de snelheid, nam ook de weerstand die hiermee gemoeid gaat toe en daarmee is de opgewekte elektrische spanning in dit proces exponentieel gestegen.

In 1933, toen Viktor in Centraal-Europa reeds verschillende waterbanen had geïnstalleerd, kreeg hij een uitnodiging van koning Boris van Bulgarije om er een in zijn land te bouwen. Viktor nam de uitnodiging aan en vertrok. Omdat Viktor een man was met een brede belangstelling en een 'andere' kijk op dingen, vroeg koning Boris hem om een verschijnsel te onderzoeken dat hem zorgen baarde.

Hij merkte dat de landbouwopbrengsten sterk terugliepen en begreep niet wat daarvan de oorzaak was. Viktor maakte een rondreis door Bulgarije en het land maakte op hem een verdorde indruk. Het leek erop dat de vegetatie aan het worstelen was met een grondig watergebrek en dat was af te lezen aan de diepe groeven die regenwater had achtergelaten in de bodem, wat erop wees dat de regen die er viel niet kon doordringen in de bodem, ook al was die los en poreus.

In grote delen van het land waren kort ervoor de moderne stalen ploegen geïntroduceerd. In het zuiden, vlakbij de Turkse dorpen, trof Viktor echter nog prachtige velden met forse, groene maïs aan. Deze gewassen werden geteeld door de vrouwen uit de dorpen. Daarbij maakte zij gebruik van traditionele houten gereedschappen, te licht om rechte voren te trekken, zoals een moderne ploeg.

Opmerkelijk aan deze ouderwetse manier van ploegen was dat de kluiten aarde en wiebelige lijnen in de velden, als gevolg van de houten ploegen, een patroon van licht en schaduw achterlieten op de bewerkte bodem. In tegenstelling tot de moderne ploeg, die wordt voortgetrokken door een trekker, is de snede van de ploeg veel ondieper en dienovereenkomstig de kluiten grond vele malen fijner, wat ertoe leidde dat eggen (fijn maken van grote kluiten grond) niet nodig bleek, en de dieper gelegen grondlagen minder blootgesteld werden aan atmosferische omstandigheden.

De kleine kluiten werden gebroken met een schoffel en de velden, die een bijzonder golvend karakter hadden, werden vervolgens ingezaaid. Het verschil in opbrengst en de gezondheid van de akker bevestigde voor Viktor zijn vermoeden dat zowel het materiaal als de ongelijkmatige bewerking van de grond tot de gezonde oogst leidden. De gerijpte maïs werd vervolgens niet met een zeis gemaaid, maar met een sikkel. De conclusie van Viktor was dat de productiecapaciteit van de bodem die wordt bewerkt met dubbelbladige, door tractoren getrokken ploegen, afneemt.

Echter leek niemand in staat om te verklaren wáárom dit gebeurde. Viktor was van mening dat wanneer de stalen ploegen snel door de grond worden getrokken, de wisselwerking tussen het harde positief-geladen staal en de rulle negatief-gepotentieerde bodem elektrolytische stromen opwekt die het bio-magnetisme ontlaadt.

De ploegscharen produceren tijdens hun beweging aanzienlijke opwarmende wrijving en bodemverpletterende drukgolven in de grond, vanwege de relatief steile hoek van de ploegschaar. Tegelijkertijd met de bio-magnetische ontlading, worden de subtielere energieën (de kwaligene uitstraling van grondwater en fructigene substanties van de bodem) ook van hun kracht ontbonden en vernietigt. De wrijvingsbeweging die ontstaat tussen de ploeg en de bodem, resulteert daarbovenop in de slijtage van ijzer en de afzetting van ijzerdeeltjes.

Deze afzetting verhoogt het algehele ijzergehalte van de grond en het is een bekend feit dat bodems met veel ijzer minder water vasthouden dan bodems zonder ijzer, terwijl bodems met veel koper grotere hoeveelheden water kunnen vasthouden. Wanneer deze ijzerresiduen in een vochtige bodem terechtkomen (of als het begint te regenen), beginnen deze te roesten en zorgen zo voor een nasleep van nadelige omstandigheden.

Daar waar warme oxidatie in vegetatieve zin resulteert in rotting, resulteert dit bij metalen in roestvorming. Roest ontstaat namelijk wanneer ijzer in aanraking komt met lucht en water en wanneer een akker met deze fijne ijzerdeeltjes is verstrooid, duurt het niet lang voordat de roest intreedt door blootstelling aan vocht in de open lucht.

Viktor stelde vast dat slechts een klein laagje roest (een zogenaamde roestsluier) al voldoende was om het water in de bodem te ontladen, vanwege de tegengesteld geladen polariteit. De experimenten met de Kelvingenerator hadden Viktor immers jaren daarvoor al de elektrolytische werking aangetoond van ijzeren objecten in relatie tot bio-magnetisme.

Zoals u zult begrijpen wordt de roestsluier, die zich vormt in de bovenste bodemlaag, des te gevaarlijker of agressiever naarmate de klimatologische omstandigheden warmer zijn. De gecombineerde werking van de beweging van ploegscharen + de slijtage ervan resulteert in een aanhoudende ontlading van het bio-magnetisme in grondwater en wanneer grondwater wordt ontladen, is het niet langer in staat om opwaarts op te stijgen, daalt het neer en zakt dit weg, waardoor de betreffende bodem en daarmee de landbouwakker uitdroogt.

Al deze nadelige effecten traden niet op tijdens het gebruik van de houten ploeg, die rustig door het veld werd voortgetrokken. De bewegingsweerstand en ijzerresiduen waren volgens Viktor echter niet de enige oorzaak voor de achteruitgang van het land en de verminderde opbrengst. De snelheid waarmee de ploeg wordt voortbewogen is tevens verantwoordelijk voor de snede, of het spoor dat ontstaat in bovenste bodemlaag.

Hoe sneller de ploeg wordt voortgetrokken, hoe rechter de lijn. Hoe rechter de lijn, hoe meer blootstelling aan zonlicht. Wanneer een ploeg namelijk langzaam door de bodem wordt bewogen, beweegt deze met de ‘meanderende bodemcontouren’, omdat u ook hier niet moet vergeten dat de bodemstructuur wordt gevormd door het daar doorheen kronkelende water.

Het golvende patroon dat ontstaat door een ploeg die bijvoorbeeld wordt voorgetrokken door mens of dier, in plaats van machine, draagt zorg voor een patroon van licht en schaduw. De ouderwetse boer noemde dit ‘ploegen met de zon’ en dit zullen wij zo nader bespreken. Bovenop de bewegingsweerstand, roestsluier en ontlading door verkeerd bewogen en gelegeerd materiaal, mogen wij niet vergeten dat een moderne tractor is uitgerust met een brandstofmotor die in z’n directe omgeving een elektrolytische uitwerking uitzendt.

Al deze nadelige effecten tezamen zorgen voor de ontlading van bio-magnetisme en het vrijkomen van zuurstof in de bodem. Agressief geworden door de druk, warmte en elektrische spanning, oxideert de zuurstof de vettige zoetstoffen in de bodem, waardoor miljoenen kleine explosies ontstaan. De landbouwkundige spreken van een onschuldig 'aardrommelen', terwijl dit in feite een elektrolytische eruptie inhoudt die de grondstof van het leven in de akker vernietigen.

Het grote probleem is erosie (een desastreuze structuurvergroting) wat voorkomt uit een drukverhoging of anders gezegd verbrandingsproces. En, zoals bij elke brand veroorzaken explosies de instroom van zuurstof, die op zijn beurt weer micro-explosies veroorzaakt, in dit geval in de instromende haarvaten. Op deze manier wordt de structuur van de bodem over een steeds groter gebied door elkaar geschud, wat tot nu toe volledig onopgemerkt is gebleven. De bodem wordt losser en als gevolg van het bovenstaande de erosie poreuzer.

Op dezelfde manier als de wortelprotoplasma's aan worteluiteinden knappen bij overplanting in het licht en de open lucht, geldt voor de subtiele processen die zich afspelen onder de aarde hetzelfde. Moderne landbouwactiviteiten, waarbij alles sneller en efficiënter moet en waarbij opnieuw geen rekening wordt gehouden met subtiele natuurprocessen, wijzen er wederom op dat de geleerden zich niet realiseren dat de zuurstof die zich onder natuurlijke omstandigheden in de bodem bevindt, een hele andere is dan de zuurstof in de atmosfeer.

Dringt de vrije-atmosferische zuurstof ongefilterd tot diep in de bodem, dan wordt in plaats van het signaal van 'leven' wordt op deze manier de 'dood' opgeroepen. Gezondheidsbevorderende bacteriën veranderen als vanzelf in parasitaire bacteriën, die, in overeenstemming met de klimatologische omstandigheden, hun activiteiten starten en de beoogde oogst (de in feite ziek geworden producten) van de boer langzaam maar zeker opruimen.

De boer die een oorlog ontketent tegen deze bacteriën door toepassing van allerlei bestrijdingsmiddelen, maakt de situatie daarmee van kwaad tot erger. Met het ploegen is de foltering echter nog niet afgelopen. Als de zaden de stalen zaaimachine hebben overleefd, en de plantjes zich nog net staande kunnen houden komt de wiedeg, ookwel de schoffelmachine genoemd, de volgende klappen uitdelen door opnieuw de wortels bloot te stellen aan direct zonlicht en zuurstof.

> "Je begrijpt volgens mij ook wel dat dit maar tot één ding kan leiden: een trieste boer, verloren van alle goede geesten op zijn akker, omdat hij precies datgene vernietigde, waarin God zich in prille toestand ophield."

In een dergelijke wieg kan geen enkel kind gezond opgroeien en hieruit volgde het advies richting koning Boris van Bulgarije dat de boeren, wilde zij een vruchtbare bodem behouden en een weelderige oogst produceren, de traditionele landbouwmethoden opnieuw moesten gaan vereren, begrijpen en indien gewenst toepassen op een moderne manier, die geen afbraak doet aan de oorspronkelijke kennis en kunde.

1.2 Bio-ploeg

Hoewel ijzer van nature voorkomt, komt dit slechts voor onder de grond. Zolang het ijzer als erts in de bodem zit, vervult het de edelste functie. IJzer wordt pas gevaarlijk, en schadelijk, als de mens er verkeerd mee omgaat door het uit de buik van de aarde te hakken en het in hoogovens extreem te verhitten. Dit vuurproces poolt het metaal om, waardoor het een sterk positieve lading krijgt die het aardse bio-magnetisme, bijvoorbeeld tijdens het gebruik van een ijzeren ploeg, aantrekt en ontlaadt.

Wat betreft het gebruik van metalen ging de voorkeur van Viktor uit naar koper en wel om de volgende redenen. Ten eerste houden mineralen die koper bevatten, bijvoorbeeld malachiet, water vast. Dientengevolge merkte hij op dat de vegetatie zeer weelderig is op plaatsen waar de bodem kopererts bevatte. Bovendien geldt dat koper wordt gehard door koude processen in plaats van verwarmingsprocessen, zoals daar bijvoorbeeld sprake van is bij staal en ijzer.

Daarbovenop geldt dat koper niet ferromagnetisch is, zodat het diamagnetisme (inmiddels beter bekend als biomagnetisme) in de bodem erdoor niet wordt verstoord. Wederom een kwaliteit die tegengesteld is aan die van ijzer, dat wel ferromagnetisch is. Tenslotte geldt dat van alle metalen koper, zeker in tegenstelling tot ijzer en staal, de beste warmte- en elektriciteitsgeleider is en daardoor de warmte niet isoleert, wat betekent dat de warmte beter wegstroomt (en daarmee 'afkoeling' en een opbouwende temperatuurgradiënt stimuleert).

IJzer, en of ijzer als toepassing, is echter niet volledig nutteloos, het heeft zeer zeker zijn nuttige toepassing. Viktor vertelt hieromtrent hoe oudere boeren de gewoonte hadden om de bloemen in hun boomgaarden tegen late vorst te beschermen door er water overheen te verstuiven dat eerst door een ijzeren of stalen straalbuis is gegaan. Op deze manier wordt de temperatuur in de boomkronen verhoogd. Omdat de verstoven lucht een andere lading heeft, vermengt die zich niet met de omringende, veel koudere lucht blijft zelfs bij de strengste vorst onveranderd.

Koper heeft een tegenovergesteld effect. Door water te verstuiven via koperen buizen, wordt de lucht afgekoeld en zijn de jonge loten beschermd tegen verdorren en verbranding. 'Dit is vooral nodig in het geval van jonge licht- en warmtegevoelige zaailingen, die vaak met bladstekken tegen zonnebrand worden beschermd', aldus Viktor.

> "Het eenvoudigste effect van katalytische tegengestelden met innerlijke samenbindende eigenschappen, of beter gezegd met een 'huwende' neiging, kan het best worden waargenomen in het opwekken van een elektrische stroom, wat normaal gesproken alleen met succes wordt bereikt met zogenaamde dynamo's, gemaakt van paramagnetisch metaal.
>
> Omgekeerd, als diamagnetische katalysatoren worden gebruikt in dynamo's die op precies de tegenovergestelde manier zijn geconstrueerd dan wordt een opwaarts stromend magnetisme geproduceerd, dat biologisch gezien moet worden opgevat als 'levitatie' (opwekkende of opwaartse kracht), waarbij de elders genoemde vervolgdruk een ondergeschikte rol speelt."

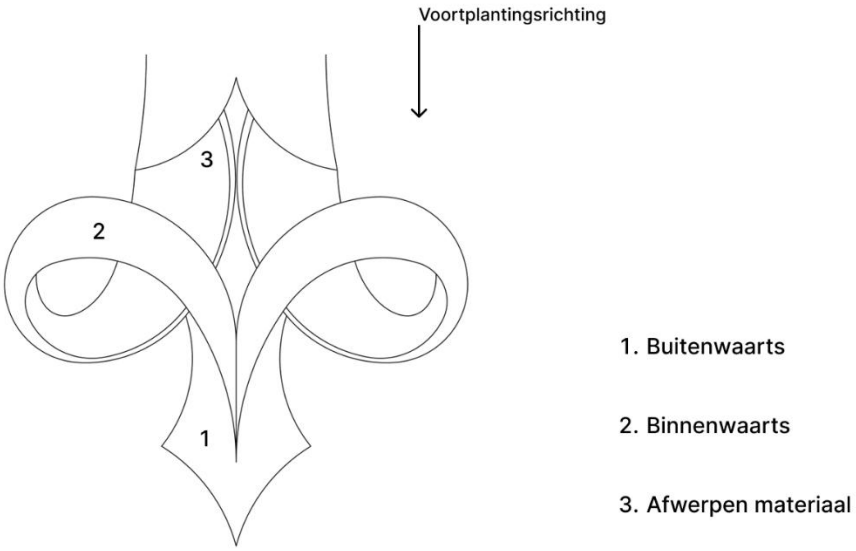
In het eerste geval krijgen wij te maken met de doelgerichte opwekking van een reactieve drukkracht, waarbij zuigkracht de ondergeschikte rol speelt en een afbrekende temperatuurgradiënt floreert. Tijdens het tweede geval, waarin de omstandigheden omgekeerd zijn, overheerst een reactieve zuigkracht en is de drukkracht ondergeschikt, ten behoeve van de opbouwende temperatuurgradiënt. In het eerste geval worden gravitatiekrachten gestimuleerd, terwijl in het tweede geval levitatie als overheersende kracht werkzaam (en dus actief) is.

Omdat het in de aarde de bedoeling is dat er een opbouwende temperatuurgradiënt heerst, waarbij de bodem koeler is dan de atmosfeer, was de keuze voor koper als het ideale materiaal voor een ploeg snel gemaakt. Met betrekking tot het elimineren van de bewegingsweerstand door de bodem, speelt de vorm van de ploeg een essentiële rol was het volgens Viktor noodzakelijk om de reguliere vorm van de ploeg los te laten en de juiste vorm te vinden door de natuur te observeren.

Hij zei: wie is de beste ploeg in de natuur? En antwoordde: de mol! Een mol is in staat om met relatief weinig kracht zijn eigen lichaamsgewicht aan grond te verplaatsen in slechts een paar seconden. Hij slaagt hierin omdat hij niet slechts centrifugaal werkt en weerstand oproept door de bodem naar buiten te drukken, maar met zijn klauwen hoofdzakelijk de grond centripetaal naar binnen draait en daarmee een toename in weerstand vermijdt.

De aanvankelijk naar buiten gerichte beweging van de mol maakt al gauw plaats voor een naar binnen gerichte draaiing (figuur 1.1), waardoor de mol voor zichzelf een gangenstelsel creëert, met stabiele wanden (door de aanvankelijke uitwaartse druk) en losse aarde in het centrum, vanwege het uitwerpen van losse delen grond wat leidt tot de zogenaamde 'molshoop', zodat de mol zich vervolgens gemakkelijk kan voortbewegen onder de grond.

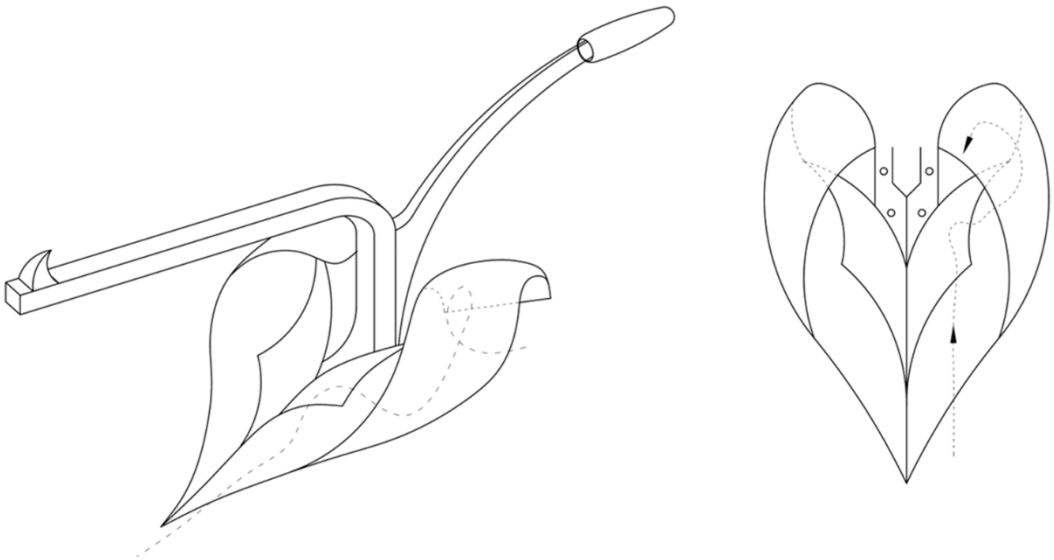
De bewegingsdynamiek van de mol werd het uitgangspunt voor de zogenaamd bio-ploeg van Viktor Schauberger. De gekrulde messen van de ploeg werden ontworpen om de grond met weinig weerstand te bewerken, zodat deze werd bevrijd van de druk, wrijving en hitte. 'De ploeg trekt zichzelf als een kurkentrekker voort', zegt Viktor erover en 'daarbij dienen de snijvlakken vochtig gehouden te worden, met heel fijn verneveld water'.

Figuur 1.1: dynamiek van 'gravende' mol.

Op die manier brengt de ploeg negatief geïoniseerd water- en koperdeeltjes (die onder invloed van weinig weerstand fijn verneveld in de bodem achterblijven, omdat koper een relatief zacht materiaal is) aan in de bodem, die het aardse bio-magnetisme niet verstoren en daarmee de vruchtbaarheid van de bodem behoudt. Hij adviseerde om de ploegwerkzaamheden 's nachts of 's ochtends vroeg uit te voeren, om de intensiteit van atmosferische invloeden te beperken.

Om de schade aan de bodemcapillairen tot een minimum te beperken, is in plaats van de drukgolfvormende en afschuivende verpletterende snede van de conventionele ploegschaar, het snijblad hier zo ontworpen dat er een lange snijdende snede ontstaat voordat de grond wordt omgekruld door de centripetale werking van de gebogen zwaanachtige vleugels van de ploegschaar zelf, waardoor de gravende werking van de mol wordt nagebootst (figuur 1.2).

Figuur 1.2: de bio-ploeg.

De vleugelachtige armen van de ploeg bestaan in feite uit dezelfde configuratie van vormen als de geleidingsvinnen die het water in de rivier (of de houtbaan van Viktor) over zichzelf heen laten rollen en opvouwen tot een langgerekte kolk. De bio-ploeg doet ditzelfde met de omgeploegde aarde en draagt zo bij aan het energetisch potentieel van de betreffende aardlaag. Hoewel de vleugelarmen van de bio-ploeg bestaan uit kopermateriaal, bestaat het centrale snijblad uit fosforbrons, dat bijna net zo hard is als staal en daarom bijna net zo duurzaam en een koperlegering betreft.

Wanneer de snede in de bodem is gemaakt, glijdt de aarde tussen de gebogen 'vleugels' door en wordt zachtjes naar links en rechts gedraaid, of naar rechts en links naargelang het geval, in de dubbele lus beweging die wordt aangegeven door de gepijlde, onderbroken lijnen. Deze ploeg keert de grond dus twee keer. Eerst door de diepere laag naar buiten te woelen en omhoog te bewegen en deze later terug te laten vallen, zodat de gelaagdheid van de aarde intact blijft.

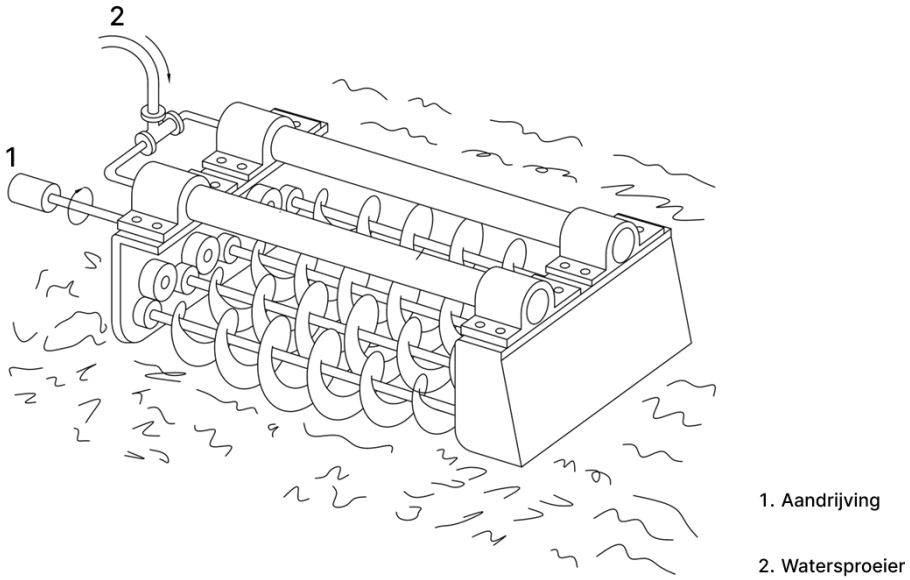
In dit opzicht werkt het volgens hetzelfde principe als de dubbele spiraalbuis, waarbij het doorstromende medium constant terugvalt op zichzelf en daarmee niet alleen de koele kern beschermd, maar ook zichzelf voortdurend vitaliseert. De bio-ploeg is dus zo ontworpen dat slechts de bovenste grondlagen worden bewerkt, omdat hoe dieper de grond wordt losgemaakt, hoe meer de zuurstof zinkt naar de diepte waar normaal koolstof aanwezig is. Zowel het temperament als het metabolisme van de aardbodem blijft zo beschermd.

Bovendien geldt, vooral in het voordeel van de boer, dat de micro-organismen in die grondlagen worden gehouden waar ze horen, zonder blootgesteld te worden aan direct zonlicht van overmatige hoeveelheden zuurstof. Overeenkomstig met hun gehandhaafde (gezondheidsbevorderende) klimaat worden deze niet agressief en of vraatzuchtig worden.

Terwijl de drukkende ploeg bij grotere snelheid een elektrische spanning opbouwt en ziekteverwekkende bacteriën stimuleert, wekt een versnelde beweging van een natuurlijk vormgegeven ploeg juist een impuls tot een intensieve vorm van bio-elektriciteit (voortkomend uit een in tact gehouden bio-magnetisme). In plaats van geoxideerd, worden de vettige levensresten in de bodem versneld gefermenteerd en dit resulteerde erin dat uit veldproeven die Viktor Schauberger heeft gedaan veelbelovende resultaten voortkwamen.

Voordat wij deze resultaten zullen bekijken, is het noemenswaardig om hier ook de spiraalploeg van Kurt Lorek te benoemen, die is gepresenteerd in het tijdschrift Implosie (nummer 8) en werd ontworpen, gebouwd en toegepast in de buurt van München in ongeveer dezelfde tijd als Viktor zijn proeven in Salzburg. Het is echter niet bekend of Viktor Schauberger samenwerkte met Kurt Lorek.

Het apparaat was zo'n 55 centimeter hoog en 240 centimeter breed. De rotatie van de 4 of 5 koperen of met koper gelegeerde spiraalmessen was direct afgestemd op de voorwaartse beweging van de trekker, waardoor de zode werd gesneden in plaats van gescheurd en de voorwaartse beweging een lichte impuls kreeg. Volgens Kurt Lorek zorgde deze ploeg voor een al even verbazingwekkende toename in productiviteit.

Figuur 1.3: de spiraalploeg.

Zoals uit het diagram blijkt, werd de grond ook besproeid met water of vloeibare mest. Dit was om de grond te bevochtigen tijdens het ploegen om de extra verdampingsverliezen te compenseren die werden veroorzaakt door conventioneel ploegen en om gelijktijdige bemesting mogelijk te maken. Alle sporen van deze ploeg zijn sindsdien verloren gegaan, maar gezien de klaarblijkelijke doeltreffendheid is het ontwerp zeker een wederopstanding waard.

1.3 Veldonderzoek

In reactie op diverse bevindingen begon Viktor met het gebruik van koper in de landbouw ten behoeve van het feit dat koperrijke bodems de bodemvochtigheid goed vasthouden. Slechts de bedekking van de ijzeren ploeg met een laagje koper resulteerden al in opbrengstverhoging van 17% tot wel 35%. De rogge groeide in recordtijd meer dan manshoog en kreeg aren van maarliefst 15 tot 20 centimeter lang.

In latere experimenten die Viktor uitvoerde met lokale boeren, werd een aantal percelen doormidden gedeeld en voor de helft met ijzer- en voor de helft met koper geploegd. Er werd voor verschillende gewassen gekozen. Als granen werden gerst, haver en rogge gebruikt, als wortelgewassen peen en aardappel, en als voedergewassen, klaver, gras en kuilmaïs. Sommige percelen werden bemest, andere juist niet. Na het eggen met een gewone stalen eg, werden verschillende gewassen ingezaaid. De werkgangen met andere ijzeren werktuigen werden zoveel mogelijk achterwege gelaten om de werking van de koperen ploeg niet teveel te niet te doen.

Al vanaf het begin was zichtbaar hoe de gewassen op de met koper geploegde percelen veel beter opkwamen en een gezondere donkergroene kleur ontwikkelden. Naarmate de tijd vorderde, werd steeds duidelijker zichtbaar dat de gewassen op de kopergeploegde delen er beter bij stonden. Wat vooral opviel tijdens de veldproeven, waarvan de data tussen circa 1946 tot 1949 zijn verzameld, was de verdere toename van de al verhoogde opbrengst toen deze werktuigen voor de tweede keer werden gebruikt. De granen (gerst, maïs, haver) vertoonde een opmerkelijk gezonde groei wat betreft dikke stengels en een zeer donkere kleur tijdens de groeiperiode.

Uiteindelijk bleek op bijna alle kopergeploegde percelen een overtuigende opbrengstverhoging van wel 30% tot maarliefst 60% meetbaar. De aren van de rogge waren met 60 tot 90 korrels per aar de beste in het hele district. Naast de grotere opbrengst, waren de planten ook niet ziek en een stuk steviger. De overleving van parasieten is op een gezonde landbouwgrond immers net zo onmogelijk als in een gezond organisme, waar geen omstandigheden bestaan die bevorderlijk zijn voor hen voortplanting, omdat parasieten alleen kunnen gedijen in genetisch gedegradeerd (positief overladen, met kanker geïmpregneerd) terrein en verzuurde klimaten.

In een andere veldproef, werden parallelle groeven voor de helft met een stalen ploeg werden bewerkt en de ander helft met een koperen versie. De ijzersector vertoonde een sterke onkruidgroei, gelige kleur, vlekkerig, slechte ontwikkeling van gras en klaver en daardoor weinig wortelontwikkeling, wat resulteerde in diepe trekkersporen. De kopersector daarentegen ontwikkelde weinig onkruid, een donkergroene kleur, sterk, dik gras en wortelontwikkeling en trekkersporen half zo diep als de ijzeren sector.

Hierbij moet u niet vergeten dat het percentage in opbrengstverhoging puur kwantitatief gebaseerd was, aangezien de kwalitatieve waarde niet in nummers was uit te drukken. Dat de kwaliteit echter gelijk opging met een toename in kwantiteit bleek wel uit de vorm, kleur en sterkte van het gewas. We hebben hier dus niet slechts te maken met een kwantitatief versnelde groei, maar zeer zeker ook met een kwalitatieve afzetting van hoogwaardige producten. Beide waren het resultaat van de keuze voor de juiste vorm en materiaal, die een gunstige uitwerking hadden op het energiepotentiaal.

Al met al bleek de groei aan de koperkant opvallend gezond en sterk, wat niet het geval was aan de ijzeren kant. Het verschil in kleur was duidelijk te zien. Volgens de eigenaar van het land was de opbrengst aan groenvoer op het veld dat werd bewerkt met de "Gouden Ploeg" honderd procent meer dan op het gedeelte dat werd bewerkt met de conventionele ijzeren ploeg.

De gunstige resultaten leidde Viktor uiteindelijk tot een alpine boerderij, 1100 meter boven zeeniveau in Kitzbühel, Tirol. Als gevolg van een jarenlange inadequate teelt en verwaarloosde bemesting van de bodem, was de achteruitgang van het terrein duidelijk zichtbaar. In de tijd dat Viktor arriveerde werd de boerderij een aantal jaren gepacht door naburige boeren, die de grond overmatig exploiteerden en bij gelegenheid de mest naar hun eigen eigendommen verplaatsten.

Dit terrein bleek de uitstekende kandidaat voor de lopende experimenten van Viktor en de bewerkbare gebieden, die bestonden uit uitgeloogde, aangetaste alpine weilanden, werden vóór het ploegen licht bemest met stalmest. Het ploegen met de bio-ploeg vond begin mei 1949 plaats, waarna het land werd ingezaaid met haver en maïs. De groei van deze granen was tegen veel verwachtingen in desalniettemin opvallend goed en werd gekenmerkt door een robuuste groei van de stengel en een opvallend donkergroene kleur. De ontwikkeling van de korrel zelf was al even uitzonderlijk. Bij de haver was het aantal korrels per krop nooit minder dan zestig en vaak zelfs negentig, terwijl het aantal korrels per maïskolf tussen zesenvijftig en vierenzestig lag.

Toen het aantal korrels per aar werd geteld in naburige velden, die op een aanzienlijk gunstiger locatie en op grond lag dat niet jarenlang was verwaarloosd, bleek het aantal de helft van de bovenstaande cijfers te zijn! Hiermee toonde Viktor het grote belang van de manier waarop de bodem bewerkt wordt in relatie tot zowel de kwantiteit als kwaliteit van het eindproduct. Viktor zei over het succes in Kitzbühel:

> “De Raad is niet op de hoogte van de voor de teelt gebruikte werktuigen, maar heeft in zijn overzicht van alle boerderijen in Kitzbühel de graanteelt op dit bedrijf als de beste van het district aangemerkt. Het bedrijf in kwestie is het hoogst gelegen bedrijf in het gebied, ligt volgens de beschrijving aan de schaduwzijde en wordt beschouwd als het meest verwaarloosde als gevolg van de frequente wisseling van pachters. Ik schrijf deze buitengewone opbrengsten toe aan het gebruik van koperen werktuigen.
>
> In een ander parallel experiment in Kitzbühel in Tirol werden hoogwaardige, goedgevormde aardappelen geproduceerd met een gewicht tot 430 gram, bijna een halve kilo, die wel 20 'ogen' bevatten, de delen van de aardappel die kunnen worden afgesneden en apart kunnen worden geplant om er de volgende oogst uit te telen. Met zulke aardappelen zou er meer voedsel beschikbaar zijn, niet alleen vanwege hun grotere omvang, maar ook vanwege het grotere aantal 'ogen', en er zouden minder aardappelen nodig zijn om te herplanten.”

De onderzoeken en experimenten leiden tot de conclusie dat het effect van deze werktuigen was dat de groei des te meer toenam als de te cultiveren grond erg droog was, want door grondige observaties in de natuur werd vastgesteld dat onder bepaalde omstandigheden koperdeeltjes (ook ‘kopersporen’ genoemd) de recyclage van water en de waterbegroting zeer gunstig beïnvloeden, terwijl ijzer in dezelfde gebieden stagnatie in de hand werkte. In de beschrijving van zijn patent voor de bio-ploeg nummer 166644, aangevraagd op 17 februari 1949 - in het Oostenrijks patentenbureau), omschrijft Viktor de oorzaak van de positief behaalde resultaten als volgt:

> “Talrijke experimenten hebben uitgewezen dat de productiviteit van de bodem aanzienlijk kan worden verhoogd als landbouwwerktuigen van koper of koperlegeringen worden gebruikt in plaats van de gebruikelijke werktuigen van ijzer en staal. Dit verschil is des te duidelijker naarmate het werktuig sneller door de grond wordt getrokken en de wrijving tussen de grond en het betreffende deel van de ploeg groter is.
>
> Dit verrassende effect van het gebruik van koper of koperlegeringen wordt toegeschreven aan katalytische processen en de afzetting van minuscule koperdeeltjes in de bodem, welke in beide gevallen zorgen voor een betere waterretentie en resulteren in een verhoging van het watergehalte van de grond en ook voor een verdere toename van de kwaliteit van het ploegen en dus in een verhoging van de opbrengst. De afzetting van koperdeeltjes onder de grond breekt de magnetische permeabiliteit van de grond niet, zoals ijzer of staal.
>
> Met betrekking tot de uitvinding worden de actieve oppervlakken van een landbouwwerktuig dat in bewegend contact staat met de grond, gemaakt van koper of koperlegeringen. Omdat het niet zinvol (en of nodig) is (gebleken) om het hele werktuig met deze metalen te vervaardigen, is het voordelig dat alleen de actieve oppervlakken worden bekleed met hardkoperen platen of dergelijke.
>
> Het gebruik van hardkoperen platen of iets dergelijks is bijzonder voordelig gebleken, naar verluidt omdat het gehard kan worden door hameren of draaien op een draaibank, waardoor in het bewerkte plaatmetaal mechanisch elektrische potentialen worden opgewekt die vanwege de aard van koper worden omgezet in magnetische (diamagnetische) potentialen, die het gewenste doel bevorderen.”

De koperen werktuigen en hulpstukken hebben dus een soortgelijk effect als irrigatie (de aanlevering van water), in dit geval echter van een natuurlijke aard. Op vergelijkbare wijze kunnen de ijzeren of stalen onderdelen van andere landbouwmachines ook bedekt worden met koper of koperlegeringen. De vakbladen waren destijds lyrisch over de ‘koperen ploeg’, die onder boeren al snel de bijnaam ‘gouden ploeg’ verwierf.

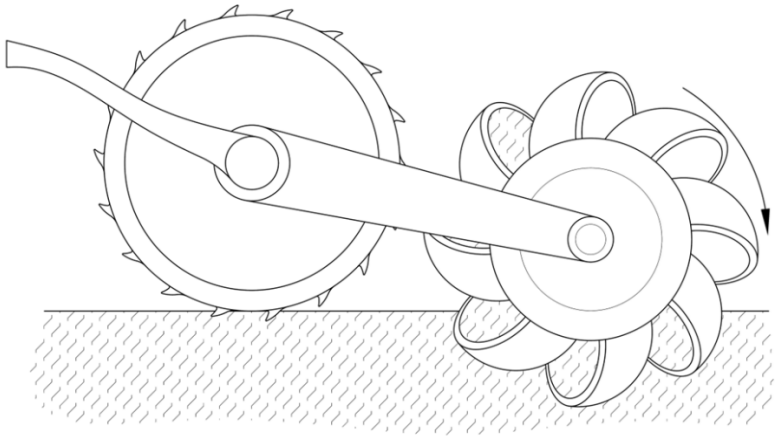
Ondanks de voor de hand liggende en bewezen voordelen voor de natie die het gebruik van deze ploeg zou opleveren, werd hij nooit in productie genomen omdat Viktor opnieuw op de corruptie van politici en de gezamenlijke tegenstand van gevestigde belangen stuitte. In de periode vlak na de oorlog was koper een schaars goed in Oostenrijk en omdat het Viktor niet lukte om via de normale kanalen aan meer koper te komen, benaderde hij het Ministerie van Landbouw.

Daar kreeg hij van de minister te horen dat hij alleen meer koper zou krijgen als hij de minister financieel zou compenseren voor de verliezen die hij zou lijden als hij Viktor zou steunen, omdat de minister op dat moment grote steekpenningen ontving van verschillende fabrikanten van kunstmest om het gebruik van hun producten te bevorderen. Trouw aan zijn oprechte aard weigerde Viktor categorisch en zei dat hij niet met criminelen handelde.

Als gevolg daarvan werd hem alle koper, met name in plaatvorm, geweigerd. Niet lang daarna verschenen er artikelen in de krant die uit de koker van de kunstmestindustrie afkomstig waren, waarin de ploeg als een gevaar werd afgeschilderd. Er zou een dermate grote overproductie kunnen ontstaan dat de prijzen dramatisch zouden dalen, zodat de boeren er alleen nadeel bij zouden hebben. Ze lieten natuurlijk wijselijk achterwege dat ze bang waren marktaandeel te verliezen aan deze nieuwe concurrent. Daarmee was de triomf van de koperen ploeg voorlopig verkeken.

1.4 Eggen

Over de bodembewerking met de eg (ookwel bekend als cultivator), die volgt na het ploegen, om de grond alvorens het zaaien te vermengen en los te maken, zei Viktor dat dit ook dient te gebeuren met koper of kopergelegeerd gereedschap. Voor het handmatig bereiden van een moestuin of relatief klein oppervlakte aan landbouwgrond, stelde Viktor voor om het land om te woelen met een zogenaamde bio-cultivator (figuur 1.4).

Figuur 1.4: bio-cultivator.

De bio-cultivator bestaat uit een houten wiel en frame waaraan een koperen schoepen zijn geïnstalleerd die de grond opscheppen, ronddraaien en in een vrije val terug op de aarde laten vallen, waarna er een dun laagje grond bestaat dat als ideaal bed fungeert voor zaden.

> "Als nu de juiste vorm en het juiste materiaal worden gebruikt om landbouwapparatuur te bouwen, dan ontstaat er een synthetiserende stroom van hogere kwaliteit (magnetische bodemionisatie) die in alle richtingen straalt. Het dringt overal in door en onttrekt niet alleen niets aan de grond, maar voorziet deze ook van extra vormende en bezielende energieën."

1.5 Ploegen met de zon

Tijdens de periode dat Viktor Schauberger doorbracht in Bulgarije merkte hij ook op dat, terwijl de akkers in het noorden geëgd waren, de Turkse akkers niet geëgd waren, omdat de mensen ofwel te arm waren om ze te kunnen betalen of omdat de vrouwen te zwak waren om een eg over de ruwe grond te slepen. Wat hem echter vooral opviel, was dat er na het ploegen geen rechte, gelijkmatige voren (sporen van de ploeg) waren, maar dat de voren door de enkele houten tand, niet alleen een ruw en onregelmatig spoor nalieten, maar de voren ook bestonden uit zeer grote kluiten die in verschillende richtingen op elkaar neervielen.

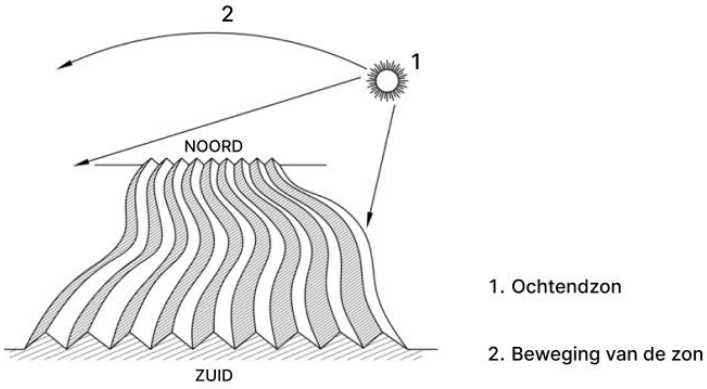
De onregelmatigheid van de voren en de te grote kluiten zorgden voor een gelijkmatige verdeling van het zonlicht terwijl de zon over de hoogvlakte scheerde. Heel weinig van de grond werd daarom voortdurend blootgesteld aan het uitdrogende en verwarmende effect van direct zonlicht, omdat de kluiten en de kronkelige voren voor wisselende schaduwpatronen zorgden. Bijgevolg droogde de grond veel minder uit en gedijden de jonge spruiten in het extra bodemvocht, omdat ze voor een groot deel van de dag beschermd werden tegen overmatige opwarming en belichting.

Bij eggen worden de kluiten echter gereduceerd tot relatief kleine deeltjes, die begrijpelijkerwijs niet alleen veel sneller uitdrogen, maar tegelijkertijd de diepte waarop het bodemvocht zich bevindt vergroot door de warmere oppervlaktetemperatuur. Dit alles maakt de ontkieming van zaad veel moeilijker en het vergemakkelijkt erosie, omdat de kleinere deeltjes gemakkelijker weggespoeld kunnen worden. De oplossing voor dit probleem ligt niet alleen in de manier van ploegen, maar in de algehele oriëntatie van de voren.

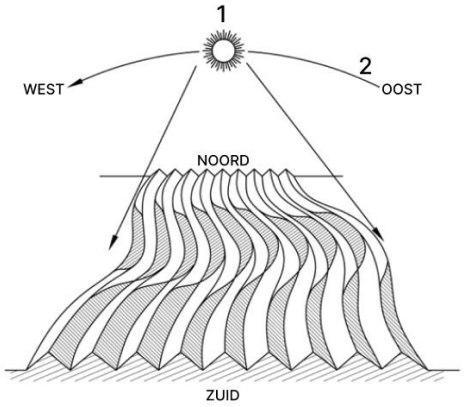
In plaats van te ploegen in rechte lijnen, moeten de voren de kronkelige contouren van de bodem volgen, eerst de ene kant op en dan de andere. Op het noordelijk halfrond moet de richting daarbij zoveel mogelijk in noord-zuidrichting georiënteerd zijn, vanwege de omloopbaan van de zon langs het zuiden. Op het zuidelijk halfrond geldt het tegenovergestelde. Hoewel de zon daar ook opkomt in het oosten en ondergaat in het westen, draait de zon daar via het noorden van oost naar west.

Door de afwisseling van licht en schaduw verbeterd zich de bodemvochtigheid en wordt de sapstroom zo min mogelijk verstoord. De oude boeren noemde deze manier van bodembewerking ‘ploegen met de zon’ en vertelden Viktor dat de insnijding die de ploeg in de grond maakt, haaks op de stand van de zon moet staan. Tijdens dit zonneploegen worden de voren (de insneden) in een zo golfvormig mogelijk patroon geploegd en dus tegelijkertijd georiënteerd op de baan van de zon.

1) Ochtendzon, in het oosten: geen enkel deel van de bodem wordt voortdurend en ononderbroken blootgesteld aan direct zonlicht.

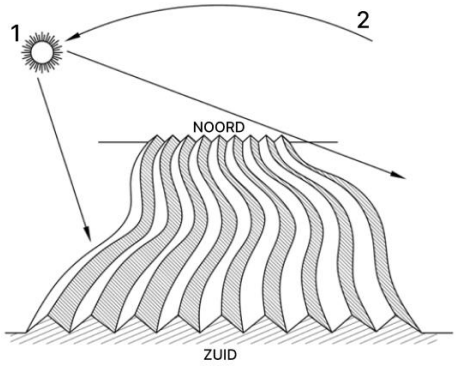
2) Middagzon: schaduwzones variëren met het tijdstip van de dag en de seizoensgerelateerde hoogte van de zon.

1. Middagzon

2. Beweging van de zon

3) Namiddagzon, in het westen: zaden, planten en gewassen hebben een gelijkmatige verdeling van zonnestraling.

1. Namiddagzon

2. Beweging van de zon

Door te ploegen met de zon wordt directe straling vermeden en enerzijds een gunstige bestraling door de bevruchtende stralen van de zon onder hun normale hoek bereikt en anderzijds een constant variërend schaduwpatroon, wat resulteert in een continue, diffuse blootstelling aan zonnestralen. Nu de bodem op natuurjuiste wijze is bewerkt en voorbereidt, is het tijd om te zaaien.

Bodembehandeling

2.1 De laatste zalving

Hoe kunnen planten die vroeger waterplanten waren op het droge bestaan, bijna zonder water? En hoe was het ooit mogelijk om de meest edele graansoorten te verbouwen in waterloze woestijnen? Hoe konden de zaden die in de graven van de farao's werden gevonden hun kiemkracht gedurende duizenden jaren behouden? Dit is alleen mogelijk doordat planten het in de loop van miljoenen jaren voor elkaar hebben gekregen hun zaden geleidelijk te bedekken met een hard omhulsel dat de inherente viriliteit (mate van mannelijke bevruchtbaarheid) beschermd.

Voordat de zaden in de akker gelegen worden, hielden de oude boeren er een traditie op na om deze daarom eerst in een vettige olie te dopen, waarna het beschermende omhulsel (van het mannelijk zaad) al de eerste vrouwelijke prikkelingen krijgt, die het stimuleert om vroeg of laat in de aardbodem uitbundig te ontkiemen. Deze vettige olie bestaat uit een fructigene-concentratie van vergelijkbare aard als die welke kan worden aangetroffen op leren schoenen na een wandeling in de ochtenddauw. De nog koele waterdruppel infiltreert in de poriën van het warmere leer en zet daar haar hoogwaardige vetten af, waardoor er een glanzend vetlaagje op de schoen ontstaat.

Omdat leer van oorsprong een dierlijk product is, helpt dit laagje het dier beschermen tegen atmosferische invloeden van buitenaf. Op deze manier blijft het gehalte aan etherische kwaliteiten in het binnenste van het dier beschermd en op dezelfde manier geldt dit voor een zaad dat is behandeld met een vergelijkbare vruchtenolie. Het behandelde zaad, afgeschermd voor atmosferische invloeden, is nu omgeven met een vrouwelijke beschermlaag, die, eenmaal in geosferische omstandigheden, het innerlijk verlangen van het zaad aanwakkert tot ontkiemen.

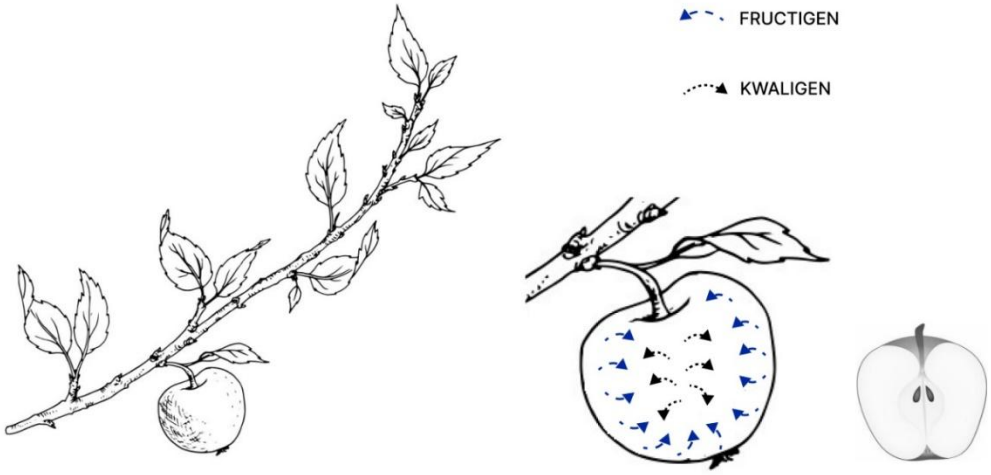
> “Het versterken van het huidfilter van ieder zaadje verwijst naar het bedekken van harde zaadpitten met vruchtenolie (het bezielde product van plantaardige emulsie) kort voor zaaien. Als dit proces wordt uitgevoerd in een droge graanschuur op koele, bewolkte dagen, wordt het zaad voorzien van een extreem fijne diffuse film, die alleen de instroom en uitstroom van de allerfijnste stoffen toestaat nadat het zaad is begraven.”

In mijn optiek is het zaad in de bodem slechts de katalysator die, wanneer die in contact komt met een vrouwelijk-vruchtbare aarde, in zijn directe omgeving een uitstraling produceert (vanuit de mannelijke zaadessentie), die de opwaartse energiestroom uit de aarde verspreidt en vertraagd, waardoor er een fysieke vrucht ontstaat. De vegetatiegroei die hierop volgt is in overeenstemming met de inherente uitstraling van het zaad, maar vindt plaats door de interacties tussen hemel en aarde, zoals die uitgebreid zijn besproken in de ‘Wieg van het Leven’.

Met betrekking tot de oorsprong van het zaad komt deze voort uit een vrucht. In vegetatieve zin ontstaat een vrucht pas op het moment dat de bloem bloeit. In deze fase stromen de fijnere fructigene en kwaligene stoffen via het sap richting de periferie van de tak, waar het fructigen kwalitatief stolt, door de warmere stralen die van buitenaf op de koelere inhoud schijnen, wat leidt tot de eerste beginselen van een vrucht.

Dit proces blijft zich voortzetten, waarbij fructigene stoffen zich onder invloed van invallend zonlicht al verder vormen tot vruchtvlees, dat bestaat uit een zacht materiaal. Omdat dit vruchtvlees als een beschermende laag fungeert, betekent dit dat de temperatuur in het binnenste van de vrucht (dat nu beschermd wordt tegen invallend zonlicht) daalt, wat resulteert in een behoud van biomagnetisme in de doorstromende sappen. Hierop volgt een bio-elektrische uitstraling die al verder concentreert naarmate de vrucht groeit en de schil en het vruchtvlees dichter en ondoordringbaarder worden.

In de kern van de vrucht ontstaat nu een concentratie bio-elektriciteit (kwaligen) die geen kant op kan en, onder invloed van lichte temperatuurswisselingen tussen dag en nachtperioden waar de vrucht aan wordt blootgesteld, stollen, op dezelfde manier als fructigen stolt in de koelere vrucht richting de warmere atmosfeer, zo stolt ook deze koele inhoud met het omringende warmere vruchtvlees, tot het zaad dat zich in de vrucht bevindt. Dit zaad of deze pit wordt harder en krijgt een beschermende laag, die bestaat uit een vettige fructigene huid die de (kwaligene) inhoud beschermd (figuur 2.1).

Figuur 2.1 : stolling van vrucht en concentratie van zaad.

Op de vraag hoe een zaad ontstaat kan daarom met enige zekerheid gesteld worden dat dit het verdichtingsproduct is van een concentratie aan mannelijke energieën (van de zon) die in het vrouwelijke lichaam (de vrucht) ontstaan. In werkelijkheid zijn er twee elkaar tegenwerkende vormen van innerlijke bewegingen die leiden tot het eindproduct dat rijk is aan voedingswaarden én de belofte voor de nieuwe generatie in zich meedraagt. De kerneigenschap van bio-elektriciteit is dat deze wil groeien en dat blijft dan ook het eeuwige verlangen van het zaad.

De aanwezige vibraties die zich concentreren in het zaad zijn gebaseerd op de resonantiefrequenties die overeenkomen met de soort in kwestie en vormen de 'genen' die generatie op generatie worden doorgegeven. Het enige dat nodig is voor het zaad om te ontkiemen is een eicel, of de omstandigheden zoals die heersen in een natuurlijke eicel. Het interne verlangen van het mannelijk potentieel moet groot genoeg worden om het beschermende omhulsel van het zaad bio-elektrisch te doorboren. Hieruit volgt dat het niet zozeer afhankelijk is van de ondergrond waar het zaad in wordt geplaatst, maar veeleer van de aanwezige krachten die bepalend zijn voor de kiemkracht.

Zo slaagde Viktor er bijvoorbeeld in om zaden in woestijnzand te laten ontkiemen en toonde daarmee aan dat de kwaliteit van 'water', als drager en bemiddelaar, een primaire rol speelde ten opzichte van de bodemsoort waarin de geboorte plaatsvindt.

Voor optimale resultaten geldt echter dat water niet van buitenaf aangevoerd dient te worden, maar vanuit de wieg zelf omhoog moet komen om het wekkende signaal te geven. Voor een duurzame landbouw zal daarom altijd toegespitst moeten worden op de realisatie van een natuurlijke opbouwende temperatuurgradiënt, wat wijst op een gezonde humuslaag en akker die in de schaduw ligt en of regelmatig bemest wordt.

Dergelijke omstandigheden creëren en behouden een ademhalingsproces tussen binnen (onderdruk-geosfeer) en buiten (overdruk-atmosfeer). Zo'n omgeving is ideaal voor een zaad om te ontkiemen en het was een zeer eigenaardige oude boer die op zijn eigen manier zorgde voor de creatie van zo'n omgeving en zijn methode daarvoor aan Viktor vertelde.

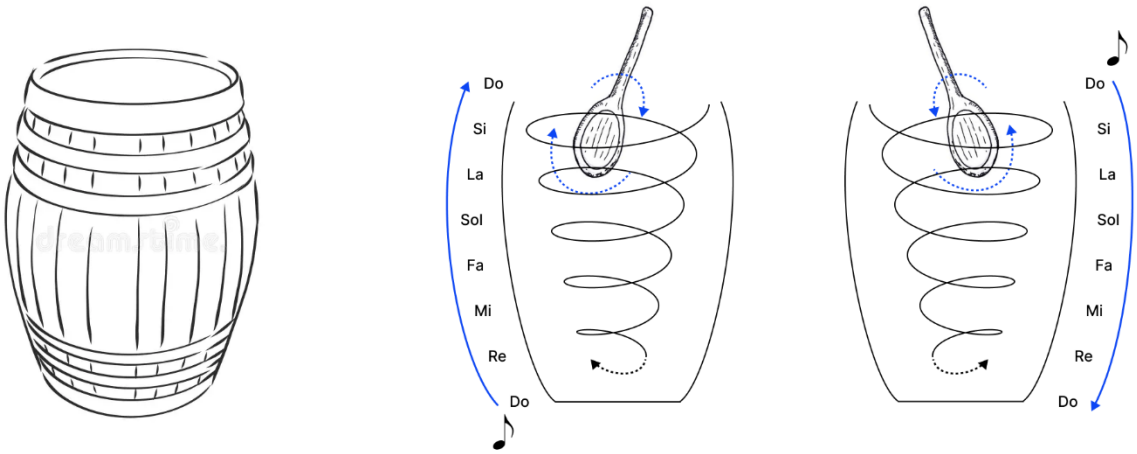
2.2 Klei zingen

Als boswachter liep Viktor vaak langs een boerderij in het Beierse woud waar een boer woonde die door iedereen in de wijk voor gek werd uitgemaakt. Op een dag besloot Viktor er eens op bezoek te gaan, want deze eigenaardige boer bleek de grootste opbrengsten te produceren in de wijde omtrek. Zijn grond was in alle opzichten in betere conditie dan die van zijn directe buren. Deze boer ploegde op een bijzondere manier, hij egde anders en zaaide op andere tijden. Kortom, alles wat hij deed was anders, vergeleken met de buren in de omgeving.

Daarnaast werd hij nooit in de herberg gezien, waar de andere boeren hun dagelijkse bezigheden bespraken en bovendien ook niet in de kerk, wat men hem zeer kwalijk nam. Niemand vroeg hem ooit om advies en toch bleek iedereen wel iets hebben te zeggen over deze boer. Daar trok de boer zich niets van aan en bovendien had hij ook geen last van tegenspraak van zijn werknemers. Wie zijn bevelen niet opvolgde, moest onmiddellijk zijn spullen pakken en vertrekken. Desondanks zijn er maar weinig mensen bij hem weggegaan.

Alleen met zijn volwassen zoon, die naar de landbouwschool was gegaan en die altijd dacht alles beter te weten en anders wilde doen, waren er volgens Viktor eindeloze meningsverschillen. Op een goed moment liep Viktor langs de boerderij toen de schemering inviel en besloot, als na een plotselinge ingeving, op bezoek te gaan bij de boer. Hij trof daar de wat onsympathieke zoon tegen op het erf vroeg waar zijn vader was, 'hij is achter' antwoordde hij met een kort gebaar, 'roep maar, dan geeft hij zeker antwoord.'

Hij volgde de aanwijzingen op, stak de vloer van de schuur over en ontdekte uiteindelijk de oude man aan die naast een houten ton stond met een inhoud van drie tot vier emmers. Terwijl hij zong, roerde hij de inhoud met een grote houten lepel. Het was eigenlijk geen herkenbare melodie, maar een toonladder, meestal gezongen met klinkers, die hij opvoerde tot een falsetstem (hoge tonen), om vervolgens weer af te dalen tot een basstem (lage tonen). Als de lepel naar rechts gleed, zong hij omhoog, en als hij naar links gleed, zong hij omlaag (figuur 2.2).

Figuur 2.2: toon- tonzingen.

Terwijl hij dit deed, boog hij zich over het vat en zong er luid in. Zong hij in stijgende tonen, dan roerde hij de lepel naar links. Ging hij over op dalende tonen, dan veranderde hij ook van roerrichting. De oude boer hoorde Viktor niet aankomen en na een tijdje kijken wilde hij wel graag zien wat de boer nu eigenlijk aan het roeren was. Nog steeds onopgemerkt, kwam hij dichterbij en keek in het vat, dat alleen helder water bevatte. Eindelijk zag de oude man hem, knikte kort ter bevestiging van begroeting en roerde verder.

Enigszins onder indruk bleef Viktor afwisselend kijken naar de boer en naar de inhoud van het vat, waar de boer af en toe kleine brokjes klei in gooide die hij in zijn handen had verkruimeld en eerst rechtsom en dan weer linksom roerde, waarbij hij onvermoeid nogal luid en volgens Viktor helemaal niet mooi in het water zong. Uiteindelijk was de boer klaar en haalde de oude man de grote houten lepel weg, die eigenlijk meer op een kleine roeispaan leek, en zei: ‘zo, nu kan het gisten’. Viktor knikte instemmend, alsof hij het allemaal maar normaal vond. Beide dropen af richting de woonkamer, onder het genot van een koele cider uit de kelder.

'Nou, ga je mij ook gek vinden, net als de anderen?' vroeg de boer. 'Ze mogen denken wat ze willen,' antwoordde Viktor en toen het gesprek eenmaal op gang kwam, ontdekte Viktor langzaamaan waar het roeren en zingen nu eigenlijk allemaal om ging. Het werd hem duidelijk dat wanneer de klei, welke een goed gebroken aluminiumhoudende klei betrof, wordt gemengd in koel water samen met uitgeademde koolstofdioxide, welke de boer uitademde tijdens het zingen, het negatieve-potentiaal van de klei en positieve-potentiaal van de uitgeademde lucht, werd geabsorbeerd door de wervelingen in het water, die de boer maakte via de roerspaan, waarna beide stoffen vermengd en.

Het opwekken van de wervelbeweging, anders uitgedrukt als langgerekte werveling, is wat de oude boer nabootste in de regenton, door de inhoud afwisselend van links naar rechts en van rechts naar links te roeren en daarbij een toonladder te doorlopen, waardoor de luchtdruk (en mate waarin de uitgeademde kooldioxide in de waterwervelingen werd gezogen) varieerde en er zo een wisselvallig potentiaal ontstond. De klei die geleidelijk aan verstrooid werd in het op deze manier behandelde water bevatte grote concentraties mineralen, wat in feite koolstofdeeltjes zijn die een reactie aangaan met de in het water geabsorbeerde zuurstofradicalen in kooldioxide, die er via de klanken in werden geblazen.

In de aanwezigheid van een koele ruimte (achter in de schuur) en de uitgevoerde activiteiten ontstond in het vat een opbouwende temperatuurgradiënt, waardoor een natuurlijke emulsie van stoffen optreedt in het vat met water. Dit zogenaamde 'geïntoneerde water' kon na behandeling gisten, zoals de oude boer zei, wat in feite betekent dat de ingebrachte ingrediënten in het water transformeren tot koolzuurgas. In andere woorden, tot koolstofvormen waarin vrije zuurstoffen gebonden worden en het water achterblijft met een zogenaamde 'neutrale lading'.

2.3 Maagdenvlies

Na het eggen, met een eg met houten in plaats van ijzeren tanden, werden de velden vroeg in de ochtend, nog voordat de zon opkomt, ingezaaid en besprenkelde de oude boer dit 'geïntoneerde' water over de ingezaaide velden door te wapperen met takkenbossen die bestonden uit palmbladeren. Na deze 'zegening', zoals de oude boer het noemde, verdampt het water als de eerste zonnestralen verschijnen. Met deze verdamping neemt de concentratie aan kooldioxide af, wat het achtergebleven product een zekere negatieve lading geeft.

Wat volgens de oude boer namelijk achterbleef in de bodem waren zeer fijne kristallijne deeltjes, de gereconstrueerde klei, in de vorm van negatief geladen draagstructuren. Deze kristallen trekken lichtstralen uit alle richtingen aan en zenden omgekeerd straling in alle richtingen uit. Ze vervormen de zuurstof, op vergelijkbare manier als wiegende bladeren. Wat de oude boer hiermee bereikte was een uiterst fijnmazig, huidachtig, glinsterend, violet net dat gevormd werd tussen Hemel en Aarde, waar alleen de inwaartse en uitwaartse stroom van straling van de hoogste graad door wordt toegelaten. De oude boer noemde dit net het 'maagdenvlies'.

Deze zelf evoluerende huidlaag maakt zo'n hoogwaardige diffusie mogelijk, dat de aarde precies goed kan ademen en de aldus behandelde bodem zelfs in het droogste deel van het jaar koel en vochtig blijft. Hierdoor blijft de temperatuur van de kiemzone altijd dicht bij het anomaliepunt liggen van +4°C, waardoor het aardse biomagnetisme optimaal blijft.

De bio-elektrische concentratie van het mannelijke zaad, dat in de aanwezigheid van dit biomagnetische veld (welke ook een bio-elektrische uitstraling heeft) ligt, begint onder invloed van invallende zonnestralen door temperatuurschommelingen uit te stralen, wat leidt tot de ontkieming van het zaad. De vorm die uit het zaad voortkomt is in overeenstemming met de inherente kwaliteiten (die van soort tot soort worden doorgegeven), zodat het altijd een vergelijkbare maar vernieuwde vorm van het oude zal aannemen via het fysieke groeiproces dat volgt op het ontkiemen.

Omdat de 'Plaats van Geboorte' gelegen is nabij de kiemzone en zowel wordt beschermd als geïntensiveerd door de aanbreng van het maagdenvlies, was de opbrengstverhoging als gevolg van deze verzorging maarliefst dertig procent, in tegenstelling tot bodems waar deze ademhalingsprocessen werden genegeerd. Dit proces van zorg voor de natuurlijke ademhaling van de bodem kreeg de naam 'klei zingen' en had de oude boer van zijn grootvader geleerd. Hij noemde het 'een erfenis uit een grijs verleden'.

> "De oude boer was, voor de kloot van de aarde, zowel zijn priester als zijn dokter."

2.4 Vruchtwaterbassin

Geïnspireerd door de oude boer ontwikkelde Viktor z'n eigen idee omtrent de creatie van dit speciaal soort water, dat hij later 'vruchtwater' noemde. In plaats van een regenton, vereiste dit een hout eivormig vat, die via koperen banden of banden van een koperlegering bijeen werd gehouden en aan de buitenkant goed geïsoleerd moest zijn tegen licht en warmte. Het vat werd vervolgens met de ingegraven op ongeveer 2 meter diepte, en daarna afgedekt met grond, klei of zand.

Het vat was bedoelt als fermentatiekamer voor organisch afval, zoals stalmest, keukenafval en zelfs menselijke uitwerpselen konden volgens Viktor worden toegevoegd, in een zo vers mogelijke staat om afgebroken te worden tot de fijnste deeltjes. In alle gevallen betreft dit de zogenaamd oligodynamische (ontbindende-stoffelijke) aspecten.

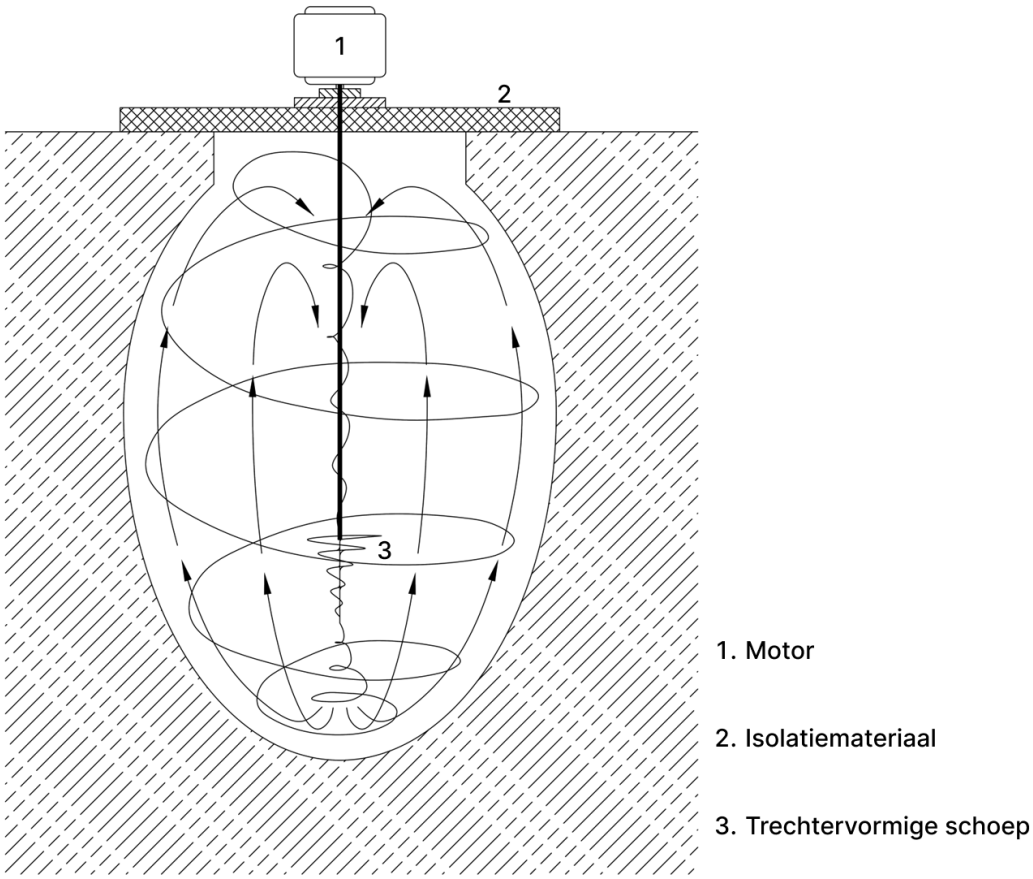
De afvalberg wordt vervolgens verder aangevuld met poeder of vijlsel van koper en zink, met kleine hoeveelheden silicium en kalksteen, om de immateriële energieën van verschillend potentieel op te wekken. 'Deeltjes goud en zilver kunnen ook heilzaam worden ingevoerd, waarbij de veel hogere kosten waarschijnlijk ruimschoots worden terugbetaald door een overeenkomstige toename van de gezondheid, vruchtbaarheid en productiviteit', aldus Viktor.

Na het vullen van de kamer, moet de resterende ruimte worden gevuld met goed zuurstofrijk, jong regenwater of oppervlaktewater, dat goed is blootgesteld aan zonlicht. Wanneer alle ingrediënten aanwezig zijn, wordt de hele opstelling grondig geïsoleerd tegen licht en warmte, zodat de zich ontwikkelende concentratie van energieën die ontstaan door de interactie van tegengesteld geladen stoffen, afkomstig van het bipolaire materiaal in het vat, niet kunnen ontsnappen noch verdwijnen.

'S morgens en overdag, wanneer er tussen de atmosfeer en de geosfeer een beduidend temperatuurverschil heerst, wordt de inhoud in het eivormige vat als vanzelf heen en weer bewogen door de temperatuursverschillen. Tegen het eind van de middag of 's nachts wordt een kleine rotor ingeschakeld die is aangesloten op een soort trechtervormige schoep (impeller) van verzilverd koper, die is gemonteerd op een as van hard koper of fosforbrons, die de inhoud in het onderste derde deel van de mestkamer aandrijft, roert en zo een werveling genereert rond de verticale as (figuur 2.3). De werveling van de inhoud verandert periodiek van richting, zoals de oude boer dit Viktor had laten zien tijdens het roeren in de regenton.

Afhankelijk van het gewenste eindproduct moet er gekozen worden om het ei met de punt naar beneden óf omhoog in te graven. Indien het ei met de punt naar beneden wordt ingegraven, is het eindresultaat kristalhelder water. Het aangevoerde afvalmateriaal, dat van nature in een staat van ontbinding en opwarming is, wordt richting de periferie van het vat omhoog gedrukt en onder die invloed fijn gedispergeerd, waarna het via de bovenzijde een inwaartse beweging maakt richting de langgerekte kolk, waar lagere temperaturen heersen en de gedispergeerde stoffen zich vermengen met de katalytische sporenelementen.

Het voortdurende proces van 'analyse en ontbinding' (richting de periferie) en 'synthese en samenstelling' (richting de kern) resulteert in een algehele verdichting van de inhoud, omdat de stofwisselingsprocessen plaatsnemen in het ingebrachte zuurstofrijke water, dat zich onder deze omstandigheden verdicht en verrijkt met de producten van synthese. De producten van dit implosieve proces hebben geen ruimtelijke omvang en creëren een biologisch vacuüm in het fermentatievat.

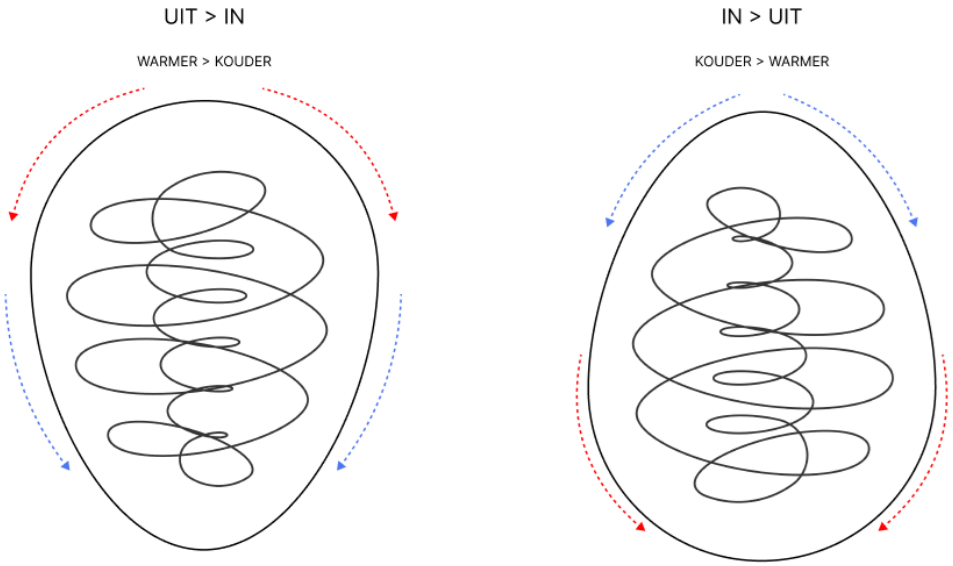

Figuur 2.3: ondergrondse fermentatievat.

Elke ontlading in buitenwaartse richting gaat gepaard met een oplading van de kern en daarmee een vermindering van de ruimtelijkheid van het oorspronkelijke volume met 1/273ste deel per graad Celsius dat de temperatuur daalt richting het anomaliepunt. Op deze manier wordt in iedere rotatie een biomagnetisch embryo geboren uit de initiële afvalstoffen. Na circa 24-uur fermenteren is het enige wat men aantreft in de fermentatiekamer zoetruikend kwaligenrijk water en dit water is uitstekend geschikt om zowel de bodem als de ploeg vochtig mee te houden tijdens het ploegen.

Wanneer het echter de bedoeling is om vloeibare mest te produceren, is het nodig om de eivormige ruimte met de punt omhoog te begraven. In dit geval is domineert het ontbindingsproces over het syntheseproces, omdat de langgerekte werveling in neerwaartse richting niet verdicht maar verspreidt (figuur 2.4). Dit betekent dat de warmteontwikkeling plaatsvindt van boven naar beneden, in plaats van beneden naar boven. In dit geval is de bovenzijde van het vat kouder dan de onderzijde, wat ertoe leidt dat het eindproduct na 24-uur fermenteren nog in een onrijpe staat verblijft.

In deze vloeibare mest blijft desalniettemin geen spoor van fecaliën of afval achter en voor optimaal gebruik kan de boer, als de avond valt, kleine, maar niettemin zeer krachtige, hoeveelheden van deze verheven vloeibare mest over de akker verspreiden. De onrijpe, maar voorverteerde, fructigene vloeistoffen komen hier al bij de eerste zonnestralen in aanraking met de op dat moment van beneden opstijgende vruchtbare koolstofvormen.

Figuur 2.4: dynamiek in type eivorm.

Dit resulteert niet slechts in een stimulans voor het ontkiemen van de zaden, die, na het ploegen en de besprenkeling met kwaligenrijk water, zijn gezaaid, maar te meer in een versnelde opwaartse, verdichtende beweging van de beoogde groei van de hoogste kwaliteit. De gecombineerde werking van 'hemelse' en 'aardse' invloeden, zoals die altijd werkzaam zijn op de akker van de boer, zijn in dit geval namelijk geïntensiveerd door de inbreng van de twee verschillende soorten vloeistoffen, beide verkregen uit het vruchtwaterbassin.

> "Als grond- afvalstoffen in een geschikt gevormde mestput worden geplaatst en afwisselend worden rondgedraaid in een afwikkelende wervelende circulatie met behulp van natuurlijk gevormde en gelegeerde 'zuigbuizen', in feite omgekeerde propellers, dan wordt er binnen een paar dagen een zuiver, kristalhelder, geurloos emulsieproduct geproduceerd.
>
> Dit is zo oververzadigd met hoogwaardige vormende en levitatieve stoffen dat het een natuurlijke interactie zoekt met tegengesteld gepotentieerde, atmosferische stoffen. Deze verordenen een groei van hogere kwaliteit, die niets anders is dan het gestolde product van transcenderende, fructigene aethericiteiten.
>
> Deze emulsieproducten worden steeds waardevoller en rijker aan kwalitatieve stoffen naarmate de rotatiesnelheid van de wervelbuizen toeneemt. Precies het tegenovergestelde gebeurt echter als hetzelfde mengsel van grondstoffen wordt gecentrifugeerd met een stalen waaier (of propeller)."

In deze bewering maakt Viktor Schauberger het aan ons duidelijk dat de bereiding van de vloeibare meststof of het vruchtwater ook bereikt kan worden door middel van 'zuigbuizen', de eigenlijke wervelbuizen die eenzelfde biologisch vacuüm creëeren en water, afhankelijk van de configuratie van buizen, op vele verschillende manieren kan transformeren voor het gewenste doel (zoals is besproken in 'Bloed van Moeder Aarde'), zo ook met betrekking tot vruchtbaarheids- en viriliteitsdoelen in de bodem-, bos- en landbouwsector.

"Voor de creatie van een hemelrijke overvloed aan voedingsstoffen en gezondheidsbevorderende stralen, en zo gelijktijdig een uitermate ideaal klimaat vanuit evolutionair oogpunt, hoeft men er alleen voor te zorgen dat het ritme van de aarde wordt versterkt door maternaal (eiervormend, fructigenrijk) vruchtwater te creëren.

Door dergelijke voorzorgsmaatregelen te nemen, is de mensheid in staat om de ziel van de aarde te bevruchten (te bezielen). Omdat bij deze natuurlijk geïmiteerde opgewekte impuls zeer subtiele bevruchtende stoffen betrokken zijn die vrijwel geen ruimtelijke omvang hebben, is het dus mogelijk om het grondwater te doordrenken met onbeperkte hoeveelheden van deze groeibevorderende stoffen.

Het effect hiervan is dat het grondwater verandert in maternaal vruchtwater met een bio-magnetisch karakter, waaruit weer een onbeperkt aantal groeiende systemen kan groeien en evolueren, zoals hiervan bijvoorbeeld sprake is bij omringende vegetatie, wanneer de verticaal opstijgende, transformerende producten die in deze voedingsoplossing zitten, direct in contact komen met zonnestralen."

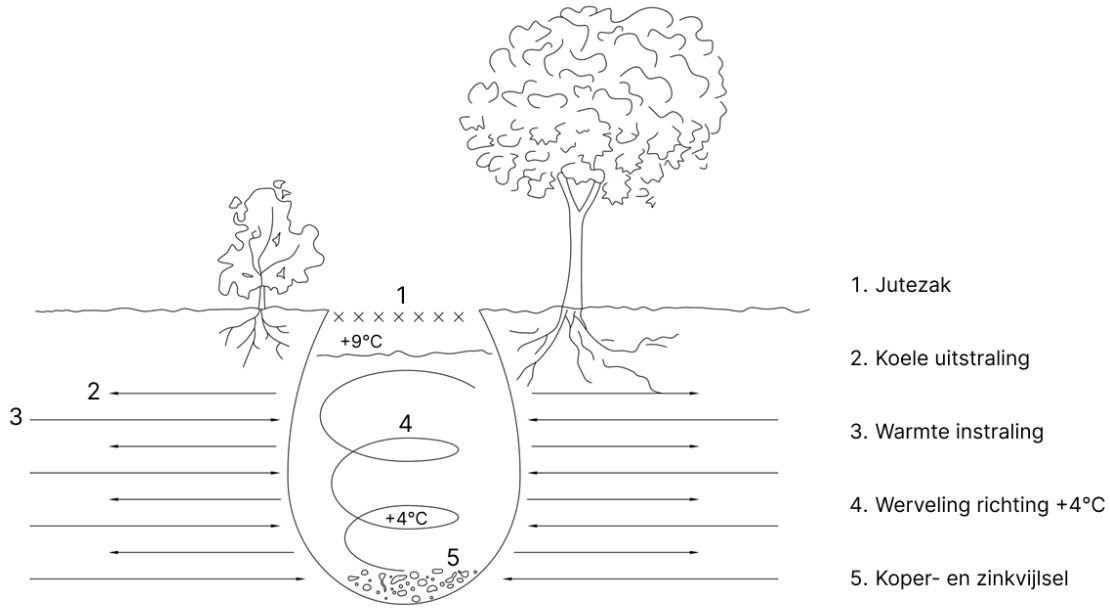
2.5 Fermentatiebaken

Het idee van een ondergrondse fermentatieruimte beperkte zich niet tot de productie van een vloeibaar bemestingsmiddel, maar deed bij Viktor ook z'n intrede alszijnde straling- of trillingscomplex. Deze versie wordt echter niet aangedreven en de fermentatie duurt tot zes weken, opnieuw afhankelijk van externe klimaatfactoren. Deze kamer bestaat eveneens uit een houten eivorm maar is niet op dezelfde manier afgesloten.

Deze wordt juist blootgesteld aan atmosferische en dus mannelijke bevruchtingsinvloeden door het diffunderende weefsel van een jutezak of iets dergelijks, dat over de opening is bevestigd. De fermentatieruimte wordt op dezelfde manier gevuld met oligodynamische stoffen, katalytische elementen en zuurstofrijk water, maar de interne werveling is langzamer en minder intens, ditmaal slechts aangedreven door variaties in de buitentemperatuur.

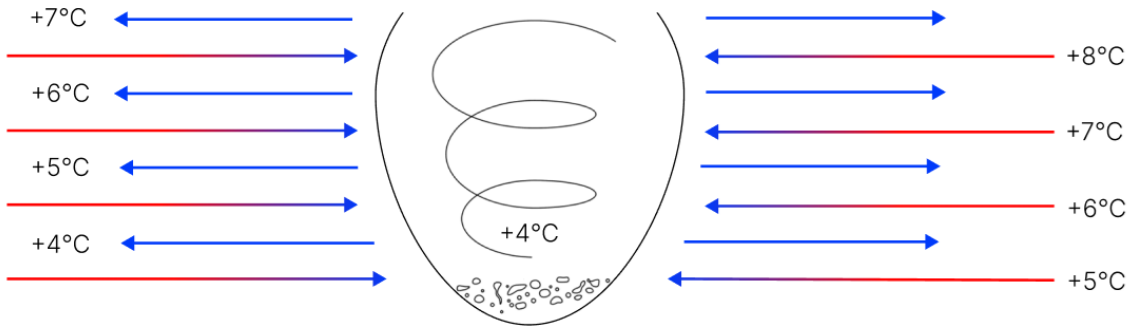
Als gevolg van de stromen die opgewekt worden tussen de substanties van tegengestelde lading en potentiaal, en door het gebrek aan isolatie, worden er zijdelingse pulsaties van energieën geproduceerd die ofwel vaderlijk (van de kamer vandaan) ofwel moederlijk (naar de kamer toe) georiënteerd zijn en afhankelijk zijn van het tijdstip van de dag of de nacht en worden dus bepaald door de heersende temperatuurgradiënt (figuur 2.5).

'S avonds wanneer de buitentemperatuur daalt wordt het temperatuurverschil tussen het fermentatievat en de atmosfeer kleiner, neemt de atmosferische druk op de jutezak af en verzwakt de wervelbeweging. De wervelbeweging neemt opnieuw in intensiteit toe met het opkomen van de zon en het toenemen van het verschil in temperatuur tussen de bodem (waar het fermentatievat) zich in bevindt en de buitentemperatuur en wordt verder gestimuleerd door het diffunderende werking van atmosferische gassen die drukken op het weefsel van de jutezak.

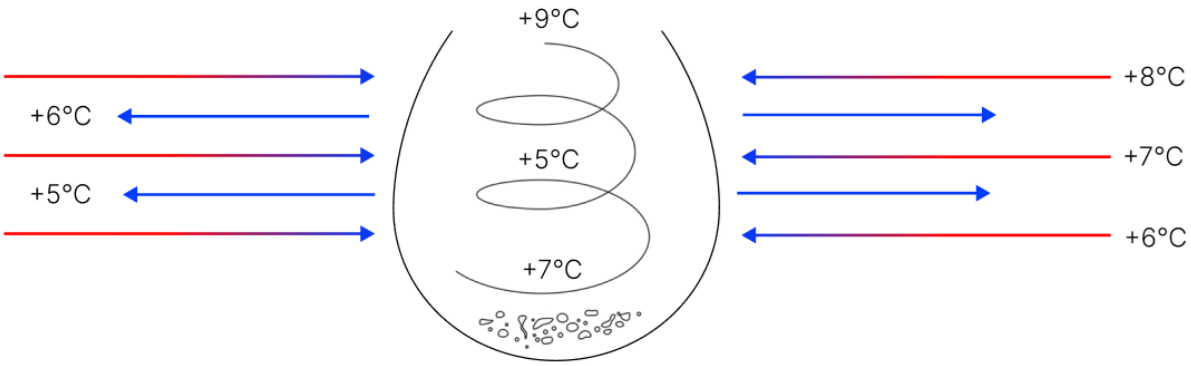
Figuur 2.5: dynamiek in ondergrondse fermentatievat.

Met een toenemende buitentemperatuur neemt de druk in het eivormige vat toe en begint de inhoud opnieuw in beweging te komen en daarbij blijft niets (vanwege de vorm) onaangeroerd. Opnieuw geldt hierbij dat wanneer de eivorm met de punt naar beneden is gericht, er zich centraal in de wervelbeweging een langgerekte kolk ontwikkelt. Dit leidt ertoe dat de temperatuur van de inhoud in het fermentatievat onderin koeler is dan bovenin. Er ontwikkelt zich een biomagnetische concentratie, die er voor zorgt dat er een 'moederlijke uitstraling' van koelte ontstaat die warmte uit de omringende bodemlagen onttrekt en op deze manier een koele kiemzone creëert (figuur 2.6).

Figuur 2.6: uitstraling van opwaarts gerichte eivormige fermentatiekamer.

Wanneer de eivorm omgekeerd is geplaatst, dus met de punt naar boven toe, ontwikkelt zich de warmte richting de bredere onderzijde van het vat. Hierdoor ontstaat een koele ruimte tussen het warmere aardoppervlak en de warmere bodem van het fermentatievat (figuur 2.7). In dit geval is de uitwerking van de fermentatiebaken minder krachtig, maar de boer kan hier desalniettemin voor kiezen, aangezien het eindresultaat een vloeibare mest is in plaats van zuiver water.

Figuur 2.7: uitstraling van neerwaarts gerichte eivormige fermentatiekamer.

Wat namelijk van toepassing is op de ondergrondse fermentatiekamer die gedeeltelijk motorisch wordt aangedreven, is ook van toepassing is het ondergrondse fermentatievat dat puur op basis van temperatuursverschillen het fermentatieproces uitvoert en daarom langer nodig heeft om tot het eindresultaat te komen. In alle gevallen geldt echter dat de kiemzone positief wordt beïnvloed door het ondergrondse fermentatiebaken en volgens Viktor zijn één of twee van zulke fermentatiekamers voldoende om de grond over meerdere vierkante kilometers te doordrenken met het bijbehorende stralingscomplex van de kiemzone.

> “Als het grondwater overwegend gedoseerd is met moederlijke (verkoelende) stralen, dan worden met toenemende horizontaal spreidende potentiaal die vaderlijke (verwarmende) stralen gedeactiveerd, waarvan de ruimtelijke uitbreiding onder invloed van warmte verticaal is. Door hun deactivering zinken deze vaderlijke essenties verder in de Aarde, waardoor hernieuwde prikkels ontstaan in de dieper gelegen gebieden. Het uiteindelijke effect van deze prikkels is de herschepping van potentialen die naar de oppervlakte worden ontladen.
>
> Elke ontlading in deze buitenwaartse richting gaat gepaard met een vermindering van de ruimtelijkheid van het oorspronkelijke volume met 1/273ste deel per graad Celsius. Op deze manier wordt een vrouwelijk embryo, in de vorm van een geosferische psyche, dat wil zeggen een geaarde ziel, geboren uit de initiële vaderlijke stimulus. Deze vrouwelijke psyche bereikt haar hoogste potentie in de grenszone, kiemzone die atmosfeer van geosfeer scheidt.
>
> Door een hoogwaardige wisselwerking tussen de naar boven strevende levitatiestralen en de invallende gravitatiestralen ontstaat er geosferisch water. Deze nieuw geborene verspreidt zich zijdelings en trekt het resterende vruchtwater van de groeiende, dat wil zeggen zichzelf opladende en zichzelf ontladende, vegetatie naar zich toe. Door een voortdurende, zijwaartse en opwaartse verhogingen en verlagingen van het potentiaal (gereguleerd door de constante temperatuursverschillen) ontstaan er tegengestelde richtingsstralen die naar beneden en naar het centrum toe werken.
>
> Het uiteindelijke resultaat van deze ontelbare potentiaalstijgingen en -dalingen is de verdichting die langs en om de verticale as plaatsvindt en die in materiële vorm wordt weerspiegeld in de vorming van de stam, kruin en wortels van bomen. Dit voltooide geheel is de organische magneet, of de potentieel deficiënte leegte die ontstaat uit de afzetting van afvallende-materie, die opnieuw horizontaal energetische essenties naar zich toe trekt.

> Als deze eenmaal getransmuteerd zijn in het binnenste van de fysieke manifestatie, worden ze langs de verticale as omhoog en omlaag gestuwd, wat leidt tot hernieuwde bevruchting, het afbreken van de oorspronkelijke vorm en uiteindelijk tot een materiële uitgroei. Deze uitgroei zijn we gewend 'fysieke manifestaties van groei' te noemen, die in wezen niets anders zijn dan hoger ontwikkelde geleidende vaten, of energiebanen die in alle richtingen uitstralen."

Kortom, als we erin slagen om een voldoende grote zak vruchtwater in de grond te creëren met de juiste organisatie van verticaal gepotentieerde zuurstoffen en horizontaal gepotentieerde koolstoffen, dan zijn we volgens Viktor in het bezit van een element dat 'stimulerende vaderlijke' substanties naar beneden zendt, afkoelt en hun bevruchtende eigenschappen geven en daaropvolgend 'impulsgevende moederlijke' verkoeling over de horizontaliteit uitzendt. Op deze manier ontstaan de vruchtbare zones (kiemzones) die horizontaal de aardkern omcirkelen en die in hun opwaartse progressie uitmonden in een hoogwaardige cambiumring, of ring van leven, waarin de verschillende zaden en vruchten wortel schieten.

Als dit fermentatie- bevruchtingsproces zich voortdurend herhaalt, dan is er een voortdurend expanderende kiemkrachtige activiteit gaande op de akker, die de vruchtzettende materie (fructigene) culmineert en zich concentreert aan het grondoppervlak waar het de zon ontmoet en resulteert in 'fysieke groei' van de hoogst mogelijke waarde. Het effect dat uitstraalt vanuit de ondergrondse eivormige fermentatiekamer vindt daarom op veel grotere schaal plaats via de aarde (als eicel) zelf, waar de uitbundige groei, en met name de diversiteit daarvan, het levendige bewijs van is.

In de ondergrondse op juiste wijze vormgegeven eivormige fermentatiekamer, als miniatuurkopie van de aarde, kan deze primordiale, natuurjuiste nieuwe vorm van leven, die alle fysieke zwaarte en mentale traagheid overwint, binnen een week voor vrijwel niets worden geproduceerd in elke natuurlijk ontworpen en gelegeerde mestput. Volgens Viktor is de bemestende capaciteit van de ondergrondse fermentatiekamer in combinatie met de verneveling van vruchtwater tot maarliefst negen keer groter dan alle andere meststoffen.

Uiteraard heeft dit alles te maken met de creatie van de opbouwende temperatuurgradiënt. Door afkoeling vinden de ur-processen van voortplanting plaats die de ruimtelijke stoffen (basiselementen) een niet-ruimtelijk (etherisch) karakter geven. Hieromtrent zei Viktor dat 'wat de aarde uitdrijft, via een negatieve temperatuurgradiënt, bijdraagt aan de vorming van de atmosfeer, terwijl de stoffen die hun ruimtelijkheid opgeven, via de positieve temperatuurgradiënt, op hun opwaartse weg de ontwikkeling van de aarde bevorderen'.

Zeer logisch, aangezien de afbrekende temperatuurgradiënt resulteert in de opbouw van druk (en daarmee atmosferische omstandigheden) en de opbouwende temperatuurgradiënt daarentegen resulteert in de afname van druk en de biologische omstandigheden van fysische aantrekking en voortplanting. 'Hierin ligt het grote geheim van natuurlijke bemesting als koude oxidatie in de vorm van ondergrondse fermentatie', aldus Viktor en hij sloot af door te zeggen dat 'de bodem voeden of uitputten ook hier afhankelijk is van de geordende richting van de temperatuurgradiënt.'

2.6 Zuur naar zoet

Een andere grondherstelmethode van Viktor die ook kort moet worden genoemd, en bovendien nog een toepassing van koper omvat, betreft een proces dat verwant is aan de regenputten in de grond hierboven. Opnieuw wordt een groot eivormig houten vat, die bijeengehouden wordt door touwen of koord, maar niet door metalen riemen of bevestigingen, in de grond begraven en met de spitse punt naar boven gericht, in de buurt van het zure veld. De diepte moet zo groot zijn dat regenwater erin kan worden geleid via ondiepe sleuven die voor dit doel zijn gegraven.

Om het binnendringen van ongewenste grond te voorkomen, wordt de ton afgedekt met een deksel waaraan koper- en zinkstaafjes worden bevestigd in de verhouding 2 koper op 1 zink. Er wordt een gat van ongeveer 5 centimeter diameter in het deksel gesneden en afgedekt of op een andere manier afgesloten met een diffuus materiaal van goede kwaliteit, zoals linnen of jute zakken. Na een tijdje bedekt een laagje groene algen het wateroppervlak, wat aangeeft dat de inhoud van het vat klaar is voor gebruik. Het zure veld wordt dan besproeid met deze vloeistof en geleidelijk aan worden de weidegrassen 'zoet'.

Op dit punt is het interessant om één van de ervaringen van Viktor te delen. Eén van de redacteurs van het tijdschrift Tau schreef destijds over een ‘hoogontwikkeld systeem’ voor het cultiveren van tuinen dat afstamt van de Tartaren in het zuiden van Rusland. Gebruikelijk is hierbij dat er koperen platen in de waterleiding worden opgehangen. Een kennis van de redacteur experimenteerde hier zelf mee en vulde daarvoor twee grote vaten met water en lag er stukjes koper en hoornschaafsel in. Het leven in het water bloeide op en algen en microben kleurden het groen.

Een kleine besprenkeling van deze geactiveerde vloeistof stimuleerde de groei en gezondheid van de planten krachtig, althans zo leek het. Viktor Schauberger, met wie hij de tuin bezocht, zag meteen de diepere correlaties en vroeg de kennis: 'waarom doe je dit, hoe verklaar je deze effecten?'. Omdat de kennis alleen maar kon verwijzen naar zijn observatie van de Tartaren, vertelde Viktor hem:

> “Je hebt elektrische elementen in je tuin verwerkt. Het water bestraalt deze vaten, is actief in alle richtingen en straalt zelfs uit de vaten voordat je er iets uit hebt gegoten. Zulke energieën en stralingskrachten stimuleren de groei. De manier waarop je het water aanbrengt, leidt echter tot een groot verlies aan energie. Begraaf je vaten daarentegen in de aarde en verwijder de ijzeren banden en metalen hulpstukken. In plaats daarvan kun je houten of koperen banden gebruiken, of aardewerk of glas.
>
> Naast de hoornschilfers (of andere organische stoffen) moet je stukjes koper in de vaten doen, die je eerst grondig op hout hebt gehamerd. Je kan ook een soortgelijk gehamerd zink toevoegen, zo krijg je een nog groter effect. In plaats van een vat te begraven, kun je anders dan een vat ook een kleiput bouwen voor een waterreservoir. Het zou ideaal zijn om hem twee meter diep te maken, eivormig en met het puntige uiteinde naar boven.
>
> Aan de deksel hangen staafjes zink en koper in de verhouding twee koper / één zink en moet je een klein gaatje van zo’n 5 centimeter openlaten en het afdekken met een linnen doek, canvas of ander poreus materiaal, zodat zuurstof uit de atmosfeer alleen diffuus in het water terechtkomt. Op deze manier koelt het water af tot ongeveer +4°C en worden er stimulerende krachten gecreëerd die worden uitgestraald naar de omringende grond. Als het water een groene, algenachtige laag ontwikkelt, is het klaar om te gebruiken voor het besproeien van de zieke akker.”

Bodembemesting

3.1 Composthoop

De verzameling aan organisch afvalmateriaal dat de boer verzameld wordt gewoonlijk de composthoop genoemd en wordt op het boerenerf vaak bovengronds in plaats van ondergronds opgehoopt. In iedere composthoop vindt een fermentatieproces plaats, wat in de meest simpele zin de omzetting van stoffen inhoudt. Zoals u inmiddels zult begrijpen, kan dit proces op twee manieren optreden: via warme oxidatie en atmosferische omstandigheden of koude oxidatie onder invloed van geosferische omstandigheden.

In het verwarmende geval is er sprake van een zuurstofrijke omgeving, waarin de zuurstof unipolair en agressief wordt. In deze vorm van oxidatie komen elementen van koolzuur (twee delen zuurstof en een deel koolstof) samen en wordt deze koolzuur gebonden door de actieve vrije-zuurstof. Het resultaat hiervan is het inmiddels besproken fenomeen dat men kent als verzuring, wat leidt tot een ziekteverwekkend klimaat. Hoewel de moderne boer er bijna trots op is hoeveel warmte er van zijn smeulende composthoop uitstraalt, realiseert die zich niet dat dit de uitstekende broedplaats is voor ziektekiemen, die hij vervolgens vrijwillig verspreidt over zijn akker.

> "Het innerlijke klimaat stempelt elk individu met zijn karakter. Elke levensvorm heeft zijn eigen individuele anomaliepunt van gezondheid, wat een geordende voortplanting van de soort mogelijk maakt. Dit verklaart ook waarom de wereld van parasieten toeneemt met koorts. Bij werkelijk goede observatie, zou daarom te zien zijn dat het subtiele verschil tussen eten of gegeten worden uiteindelijk is gelegen in de temperatuur."

In een composthoop in de open lucht, ontwikkelt zich warmte en wekt dit een klimaat op waar bacteriën het agressieve karakter overnemen van de unipolaire ongemodificeerde zuurstofvorm die in de smeulende composthoop doordringt. In plaats van een groeibevorderende uitstraling, ontwikkelt zich zo een ziekteverwekkend klimaat, waarin bacteriën dienovereenkomstige karakter eigenschappen vertonen. Uitgereden op de schaduwloze akker verspreiden deze zich in de bodem en leggen zich toe op het netjes opruimen van de zwakke gewassen, wat onverhoopt leidt tot ergernis van de boer. Echter, in een poging zijn inkomsten zeker te stellen, oogst de boer deze gewassen nog net voordat ze gaan rotten en levert ze af bij de nietsvermoedende consument. Wat kan het de moderne boer iets interesseren? Die krijgt betaald per kilo, niet per kilocalorie aan voedingswaarde.

Misleid door de glanzende verschijningsvorm eet de consument deze zieke producten. Het gevolg is dat ook de consument na verloop ten prooi valt aan zijn liefhebbers, die trouw hun gastheer naar de andere wereld beginnen te helpen. De verbijsterde dokter schrijft aanvullende middelen voor die het ziekteproces een stapje verder helpen door de bacteriën te vergiftigen en zo het interne klimaat verder te bederven, nietsvermoedend in de hoop dat het hem wel zal lukken wat de boer niet voor elkaar kon krijgen...

> “In zijn eigen mesthopen kweekt de boer de vijand van zijn oogst door zijn zweet des aanschijns. Hoe lang zou zijn gezicht niet zijn als hij er op een dag achter zou komen dat precies het 'tegenovergestelde' van wat hem op school en in de kerk is ingeprent, de werkelijke oorzaak is van alle ziekte en uiteindelijk de reden voor de verdrijving van de mensheid uit het paradijs.”

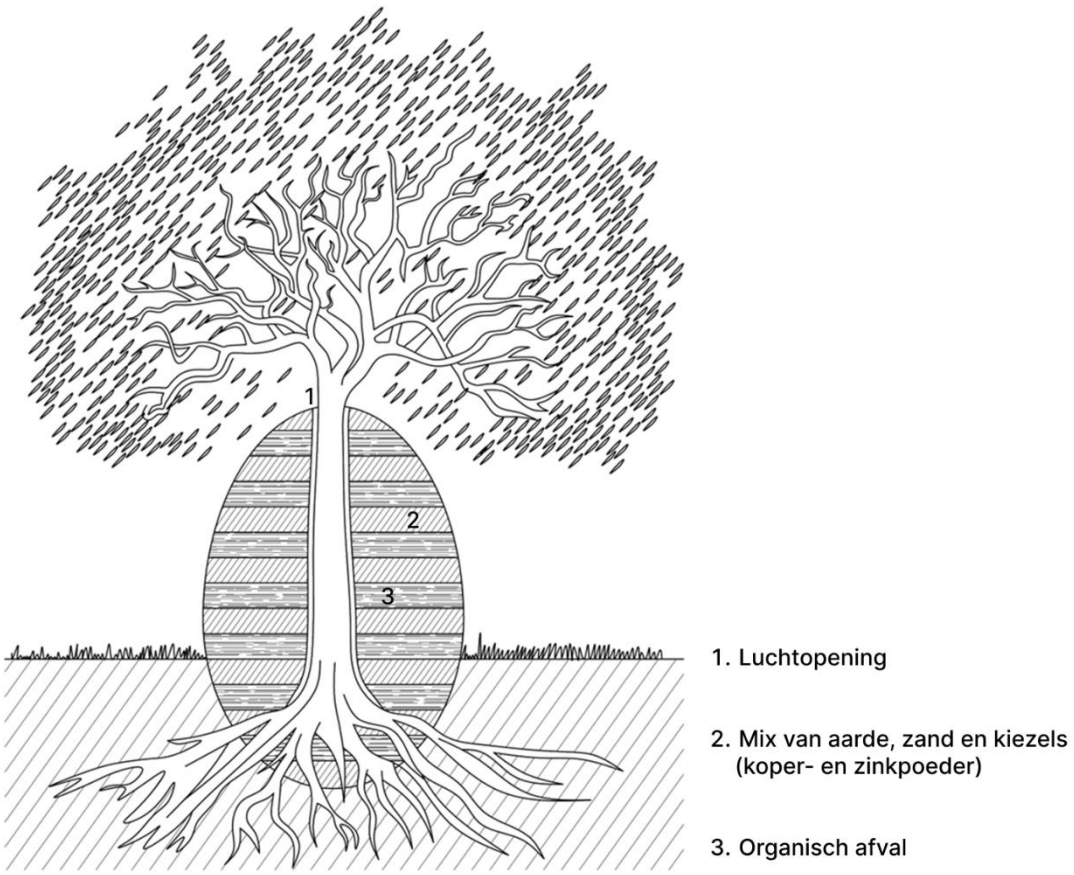
Een vermenigvuldiging van zowel kwantitatieve als kwalitatieve waarde komen niet voort uit een broeiende composthoop, maar uit onder koele omstandigheden gefermenteerde levensresten. Tot nu toe was het zowel gewoonte als traditie om openlucht mest- en composthopen te bouwen waarin allerlei soorten afval ontbinden, of nauwkeuriger uitgedrukt, verrotten. Deze compost wordt vervolgens over de akkers verspreidt en ondergeploegd in de overtuiging dat de grond dan de best mogelijke behandeling heeft gekregen en dat alleen God het beter zou kunnen doen.

Dergelijke methoden, waarvan wordt aangenomen dat ze het bemestende effect vergroten, hebben over een langere periode een bijna onveranderlijk productiviteitsniveau, vertonen geen toename in opbrengst en vooral geen toename in kwaliteit, omdat in de bodems waar dergelijke compost wordt gebruikt de kwaligene factor ontbreekt. De werkelijk beoogde productiviteitsverhoging is van een heel andere orde van kwaliteit en ontwikkeling en kan alleen worden bereikt als het verse afval dat in natuurlijk aangelegde composthopen ligt te oxideren, de nodige reconstitutie ondergaat door middel van koude fermentatieprocessen. Zuurstofarme fermentatie, schaduw, de eivorm en een goede huid zijn de enige voorwaarden die nodig zijn voor deze koude oxidatie.

Bovenop het voorstel voor de toepassing van het ondergrondse vruchtwaterbassin, stelde Viktor voor om vlak naast een veld, onder een boom met kraan- of hartwortels, of beter nog, een fruitboom met een zo breed mogelijk bladerdak, de composthoop op te bouwen. Graaf rondom de stam van de boom een geul, zorg ervoor dat de wortels niet worden beschadigd. Bescherm het onderste deel van de stam met papier, boombast of karton, tot de hoogte van de eerste takken, dat niet alleen de boom beschermt, maar dat, wanneer het eenmaal is afgebroken, een kanaal rond de stam vormt voor het binnenlaten van diffuse lucht, nadat inkrimping en afzetting heeft plaatsgevonden, als gevolg van ontbinding door de onvermijdelijke toetreding van licht.

Vul de geul nu met vers gemaaid gras en een zo groot mogelijke variëteit aan organisch afval, zoals de schillen van aardappels en fruit, de stengels van planten, de bladeren van bomen en overig organisch materiaal aanvult. Ook bladeren en stengels van teelten die reeds geoogst zijn, kunnen worden gebruikt. Het is belangrijk dat dit materiaal goed gedroogd is voordat het aan de hoop wordt toegevoegd, omdat overtollig water ongewenste hitte veroorzaakt tijdens de fermentatie. Verstuif er vervolgens koper- en zinkpoeder overheen, een klein beetje zout en voeg als laatste nog kleinere hoeveelheden ongeraffineerde suiker aan het mengsel toe.

Trap het geheel aan en dek het af met een laag aarde. Deze aarde kan worden vermengd met zand of kiezel uit een beek in de buurt. Bouw dezelfde laag vaker op, al naar gelang de hoeveelheid beschikbaar plantaardig materiaal en maak de omvang van de hoop geleidelijk kleiner en bouw deze op tegen het organische materiaal (papier, karton) rondom de stam van de boom, zodat de uiteindelijke hoop de vorm van een ei krijgt (figuur 3.1).

Figuur 3.1: eivormige composthoop.

Wanneer de eivorm voltooid is, wordt het luchtgat aan de bovenkant afgesloten met bladeren en worden de zijkanten glad gemaakt met de achterkant van een bronzen of koperen spade. Geholpen door de diffuse zuurstof, stikstof en andere sporengassen die binnenkomen via de fijne lagen die zijn ontstaan door de ontbinding van papier, moet de composthoop volgens Viktor een koelend rustoord worden voor regenwormen, waarin ze in de zomer worden uitgenodigd worden zich te vermenigvuldigen. Dit is het eerste stadium van de fermentatie.

In de herfst wordt de hoop bedekt met afgevallen blad van de boom en verder afgesloten en geïsoleerd. In de afgesloten ruimte die zo ontstaat, kan gedurende de winter het proces van koude fermentatie plaatsvinden. Terwijl deze hoop tijdens de zomer een koel sanatorium was voor de in kleine holen levende regenwormen en een omgeving bood waarin ze konden gedijen en zich bijzonder krachtig konden vermenigvuldigen, beginnen de regenwormen, zich over de hoop te verspreiden op zoek naar zuurstof, waarvan het gehalte alsmaar verder afneemt.

Dit leidt uiteindelijk tot de vertering van de regenworm zelf, die tegen die tijd zijn levenstaak heeft volbracht. Gedurende de koude wintermaanden neemt het zuurstofgehalte in de hoop alsmaar verder af en treedt de werkelijke koude oxidatie op. Aan het einde van de winter, wanneer het geleidelijk warm begint te worden, zuigt de koude hoop in dit stadium door haar stevige, poreuze huid hoogwaardige zuurstoffen uit de warmere omgevingslucht naar binnen.

Deze voorverteerde zuurstoffen bevruchten nu de tot vruchtbare oliën getransformeerde regenwormresten, waarvan de energieën worden gebonden door de actieve koolstoffen die transformeren tot een steeds vetter wordende humus (bio-elektrische diëlektrica). Het volgende

voorjaar zal de hoop in bloei staan. Dit is het teken dat hij klaar is. Het afval is getransformeerd tot een pathogeenvrije, met sterke 'kiemspanningen' doortrokken compost. Dit is het moment waarop de composthoop wordt afgebroken tot op het maaiveld, waarbij het hoogwaardige restmateriaal als voedende stof achterblijft in de holte rond de stam en wortels van de boom.

De boer verspreid de hoogwaardige compost met een koperen of bronzen spade over zijn akker en kan deze met de koperen ploeg vermengen met de bovenste aardlagen, waardoor de sterk negatief-gepotentieerde compost een gunstig effect zal creëeren op de inherente spanningen van zaden die even later in de geploegde akker worden gezaaid. De natuurgetrouwe boer dicht het geheel af met het fijnmazige maagdenvlies en geeft vervolgens het stokje over aan moeder natuur.

Hij zal getrakteerd worden met een oogst van ongekende proporties en als extraatje zal ook de fruitboom een sublieme opbrengst opleveren. Van de fruitboom kunnen we leren wat vrijgevigheid is. De bomen hangen vol vruchten en zitten vol zaden. We kunnen er het hele jaar van eten en drinken, en wanneer alles bijna op is, is de volgende oogst in aantocht. Het fruit is er voor iedereen. Jong en oud, rijk en arm, mens en dier. De natuur sluit niemand uit!

> "Evolutie vereist niet alleen de instandhouding van de soort, maar ook de vernieuwing van de spirituele wil [het fysisch verlangen], die voortkomt uit de gedissocieerde producten van fysieke ontbinding. Als we de geschiedenis bestuderen, kunnen we zien dat een volk dat zijn lijken heeft verbrand, veroordeeld is tot verval. Zonder de ontbinding van de fysieke vorm in de grond, kan de soort zichzelf niet vernieuwen en is daarom niet in staat zichzelf op de lange termijn in stand te houden.
>
> Als gevolg van dit alles vielen de schellen van de ogen van een kerkelijk geleerde, toen ik hem uitlegde dat de aardse overblijfselen van het leven essentieel waren voor de processen van voortplanting, regeneratie en opwaartse evolutie. Waarop hij antwoordde: 'Jeetje, maar wat een grap als ook wij het verkeerde verhaal te pakken hebben! Als de wederopstanding pas kan beginnen, wanneer alle verschillende kadavers planetair zijn verplaatst in de baarmoeder van Al-Moeder Aarde, een beweging die de techno-academische schoolaristocraten nu binnenstebuiten keren en in tegenovergesteld uitvoeren, zal ook elk laatste restje cultuur verdwijnen!'
>
> Inderdaad, antwoordde ik, het zou ook net zo zinloos zijn om een lijk te besprenkelen met een emmer wijwater. Integendeel, in een te warm graf, waar de zuurstof agressief is, gaat alles categorisch naar de duivel, en op aarde, vanwege de afwezigheid van kwaligen, rot alles levend weg. Deze kennis was tot niet lang geleden bekend bij bepaalde hoge priesters, waarvan Schauberger vertelt dat hen graven vaak achter westelijke muren en in de meeste gevallen onder een beschermend dak geplaats werden.
>
> Hun stoffelijke resten waren zo verzekerd van natuurlijke ontbinding en beschermd tegen de rotting die ook in de grond kan worden veroorzaakt door infiltratie van hevige regen. Andere mensen die nauw verbonden waren met de natuur, zoals kunstenaars, hielden er bovendien bijzonder veel van om hun graven te laten bedekken door een plaat van natuursteen. U moet weten dat deze hele Aarde en alles wat leeft en beweegt en zijn wezen erop heeft, is niets meer dan een hoop evolutiebevorderende grondstof. Deze grondstof vergaat echter niet tot stof en as en wordt ook niet zinloos over de velden uitgestrooid.

De vaardigheid van een naturalistische boer ligt in zijn vermogen om een extreem krachtige wil tot overgave te creëren in een bepaalde zone binnen de aarde. Op deze manier zal die in staat zijn oogsten, in grote hoeveelheid en van de hoogste kwaliteit, naar eigen wens te stimuleren en genereren. Het is een hoogwaardige transmutatie-energie, op voorwaarde dat het evolueert door koudoxiderende processen in de donkere krochten van de Aarde en op verschillende indirecte manieren weer uit de dood herrijst.

Wat werkelijk 'opstijgt' uit de dood, wat werkelijk waardevol is, kunnen we met onze normale ogen niet bevatten. We kunnen het alleen begrijpen door een innerlijke, intuïtieve waarneming. De industriële boer daarentegen, die zijn bodem alleen kent van de bodemmonsters en van wat er aan zijn tractorbanden is blijven kleven, denkt dat hij alleen maar goed hoeft te rekenen om een gezond gewas te telen. Hij denkt dat hij alleen maar hoeft aan te vullen wat hij aan mineralen van de akker afgevoerd heeft."

3.2 Gesteentemeel

In aanvulling tot het stralingscomplex dat samenhangt met de ondergrondse fermentatiekamers, de aanleg van het maagdenvlies via vruchtwater en het omploegen van hooggeladen compost, mag het volgende aspect in het bewustzijn van de bio-logische boer niet ontbreken. Dit aspect betreft het onderaardse mineralendepot, wat in feite een natuurlijk stralingscomplex op zichzelf is en bestaat uit de vele mineralen en metalen sporenelementen.

Wanneer wij kijken naar de samenstelling van grondlagen in de landbouw, is niet zozeer de samenstelling van dieper gelegen grondlagen van belang, maar veeleer de samenstelling van de bovenste lagen, die in diepte kan variëren van enkele centimeters tot meerdere meters. Onder natuurlijke omstandigheden wordt deze brokkelige zone bevolkt door een grote verscheidenheid aan micro-organismen en bevindt zich een gezonde laag humus die bijvoorbeeld bestaat uit ontbindende bladeren en of ander organisch materiaal dat de boer naar eigen wens aanvult.

Het mineralendepot in deze zone wordt aangevuld en opgebouwd door het opstijgende grondwater. Wanneer nu de grondwaterspiegel niet wordt aangevuld of opgeladen, verdwijnt daarmee langzaam maar zeker het mineralendepot en daarmee de anorganische voedingsbodem voor de vegetatie. In 1894 publiceerde de landbouwdeskundige genaamd Julius Hensel een boek genaamd 'brood uit steen', waarin hij de heilzame effecten van gesteentemeel uiteenzette. Wat Hensel onder meer in zijn boek beweerde is het principe van 'bodemremineralisatie'.

Hensel gaat er daarbij vanuit dat bepaalde mineralen, die opstijgen met grondwater en worden geabsorbeerd door vegetatievormen, met name de hoeveelheid ervan, op kunnen raken, zeker wanneer een gezonde waterspiegel wordt verwaarloosd of wanneer er in de landbouw onvoldoende rotatie is van gewassen, waardoor voortdurend dezelfde mineralen worden aangeboord. Hij sprak zich ook dan ook uit over voordelige effecten van bodem-remineralisatie, wat betrekking heeft op het verspreiden van een gelaagdheid aan sporenelementen in de bovenste grondlagen, ter aanvulling van het reeds aanwezige mineralendepot onder het aardoppervlak.

In dit geval betreft het geen meststof van plantaardige- organische aard, maar van anorganische verbindingen, zoals metalen, zouten en gesteente. In samenwerking met de meststoffen kunnen hierdoor de gewenste reactieve effecten ontstaan, waarbij dat wat wordt afgebroken direct in

‘hogere’ staat weer wordt opgebouwd. Om het belang van de waarde van gemalen rotsen als bron van bodemvoeding te begrijpen, zullen wij eerst wat elementaire geologie bestuderen. Oorspronkelijk werden bodems, direct of indirect, gevormd uit rotsformaties.

Tot op de dag van vandaag bestaat onze bodem voor ongeveer 95% uit rotsformaties (denk aan bergen en ondergrondse lagen met minerale stoffen) en slechts voor 5% of minder uit organisch materiaal. Grond is niet alleen gevormd uit gesteente, maar zal ook weer in gesteente veranderen doordat het wordt afgezet op de bodem van meren en oceanen waar de rotsvorming plaatsvindt en op deze verloopt de organische-anorganische kringloop.

Oorspronkelijk was de hele aarde één rotsmassa en begon het leven in de meest elementaire vorm als bacteriën en schimmels, die door hun activiteiten kooldioxide en bepaalde anorganische zuren vrij in de vorm van vloeibare metalen, die een oplossende werking op rotsen hebben, waardoor het proces van transformatie in de bodem begon.

De dode lichamen van deze organismen vormden het begin van het organisch materiaal dat werd gemengd met fragmenten van rotsen om aardlagen te vormen, waartussen ruimte ontstond. Hitte en kou, infiltrerend regenwater en andere atmosferische invloeden waren allemaal beïnvloedende factoren in dit proces en met het verschil in temperatuur tussen dag en nacht veroorzaakte uitzetting en inkrimping openingen, die gemakkelijker vatbaar werden voor het binnendringen en verder bewerken door de reeds genoemde organische activiteit van de vroegste organismen.

De eerste begroeiing die verscheen waren korstmossen en mossen die langzaam een laag van aarde over rotsen vormden en oppervlakten begonnen te bedekken met een soort huidlaag. Geleidelijk werden de omstandigheden gevormd waarin de ondiep wortelende pionierplanten zich begonnen te vestigen op het aardoppervlak, waarna de lagen aarde zich al verder uitdiepten over de rotsen. Met de transformatie van steen tot rulle bosgrond, wortelden planten dieper en dieper en ontstonden er uiteindelijk bosgebieden met een meters dikke laag rulle bosgrond.

U kunt een beeld krijgen van deze bodemvorming door wegen te bekijken die in heuvels zijn uitgeslepen, daar is duidelijk te zien hoe de aardlagen over de rotsen heen zijn gevormd. In ons onderzoek naar elementaire geologie moeten we het ook hebben over de samenstelling van gesteenten. Welke elementen bevatten ze die de aarde vruchtbaar maken voor planten? En niettemin, wat zijn gesteenten eigenlijk? Laten we een fosfaatgesteente nemen, een fosfaatsteen bevat de volgende ingrediënten: calciumfosfaat, calciumcarbonaat, calciumfluoride, ijzeroxide, ijzersulfide, aluminiumoxide, siliciumdioxide, mangaandioxide, natrium, kalium, koper, chroom, magnesium, strontium, boor, lood, zink, vanadium, titaanoxide, nikkel, zilver en lodine.

In deze steen vinden wij een zeer rijke verscheidenheid aan mineralen en metalen en nu is het zo dat er ook vele soorten stenen bestaan: graniet, zandsteen, apliet, pierre leisteen, cretaceum, puimsteen of gesteente van vulkanische oorsprong is, maar ook kalksteen, basalt, doleriet, dioriet en gabrroformaties. Al deze stenen zijn, waarschijnlijk bij het allereerste begin van de aarde, gestold vanuit een immense stralingsbron en staan sindsdien onder invloed van klimatologische veranderingen. Deze veranderingen hebben invloed op de samenstelling van de steen en daarmee de afzetting of afgifte van sporenelementen, die bestaan uit mineralen en metalen, maar ook zouten.

Zouten worden daarbij gevormd uit een metaal en een zuur (zo bestaat keukenzout bijvoorbeeld uit een combinatie van natrium en chloor). De mate waarin deze sporenelementen worden afgezet heeft te maken met het soort steen. Graniet vergaat niet zo snel als bijvoorbeeld kalksteen, wat leidt tot een andere afzetting en afgifte van stoffen en daarmee een andere ontwikkeling van de

bodemsamenstelling. Hieruit wordt duidelijk, zoals dit duidelijk was voor Hensel, dat het onderaardse mineralendepot (waar in feite ook afzettingen van metalen en zouten in voorkomen), door de volledige watercyclus, verantwoordelijk is voor de vegetatievormen aan het oppervlak.

Hiertoe stelde hij voor om zeer fijn gemalen, maar verder onbehandeld, stollingsgesteente met een breed mineralenspectrum, zoals diabaas en het fijnere basalt, te gebruiken als bemestingsmiddel. Rivierkiezels, die door de maalstroom zijn opgeladen, blijken ook uitstekend geschikt voor dit doel.

Eenmaal gemalen in een koud proces, zoals dit ook plaatsvindt in natuurlijke rivierstromen, waarbij mineralen uit de bodem worden aangezogen, getransformeerd en aan de oevers worden afgezet, blijven de inherente energieën behouden en wordt de in dit geval poederachtige substantie vervolgens over het land verspreid. Door de grote verscheidenheid aan sporenelementen (met een eigen frequentie) geeft dit aanleiding tot de opkomst van een even grote verscheidenheid aan verschillende micro-organismen (resonerende organismen).

> "Het bezaaien van de grond met immateriële energieën was ook al lang bekend bij de Tibetanen die hun zogenaamde 'schatvazen' in de grond begroeven op bepaalde gunstige plaatsen. Men geloofde dat deze vazen, gevuld met edelstenen en metalen, heilzame energieën uitstraalden die het milieu verbeterden en beschermden.
>
> De Tibetanen waren ook van mening dat goud en andere edele metalen het beste ongestoord in de grond konden blijven, vergelijkbaar met de manier waarop de Australische aboriginals en de Hopi's denken over uranium als energiebron."

Tegen de tijd dat Hensel zijn toepassing uitrolde, was de productie van kunstmest echter al goed op gang gekomen en omdat het boek van Hensel een bedreiging vormde voor deze nieuwe industrie werden zijn geschriften zwaar geminacht en aangevallen door de chemische belangen van die tijd, die Justus von Liebig zijn doctrine, van het toevoegen van fabrieksmatig aangezuurde stikstof, fosfor en kalium in geconcentreerde vorm aan de grond, steunde.

3.3 Kunstmest

In het laatste deel van de 19e eeuw deed Justus von Liebig (1803-1873), een Duitse scheikundige, naast zijn andere verdiensten, veel onderzoek naar de elementen en chemicaliën die planten nodig hebben om te groeien, ongetwijfeld in de oprechte wens om bodemgebreken te verhelpen en de vruchtbaarheid te verhogen. Een misleidend experiment, waarbij Liebig een plant verbrandde en zo al het organische materiaal vernietigde, resulteerde bij Liebig in de veronderstelling dat het restproduct van verbranding zou wijzen op de essentiële ingrediënten van de plant.

Hoe hij op dit idee kwam blijft een raadsel, maar in de achtergebleven as ontdekte hij dat de 'belangrijkste' ingrediënten fosfor en kalium waren. Hij wist dat hij de stikstof had opgebrand en leidde uit dit experiment af dat, aangezien deze drie elementen de hoofdbestanddelen van de plant waren, de plant alleen stikstof, fosfor en kalium als voedsel nodig had om te groeien. Nu geldt dat wanneer bijvoorbeeld een menselijk lichaam verbrand wordt, de as even rijk zal zijn aan deze chemicaliën. Betekent dit dat de mens deze in chemische vorm moet inslikken om te bestaan? Nee, natuurlijk niet. Het betekent dat dit stoffen zijn die als residuen achterblijven uit verbrandingsprocessen.

Liebig maakte een grondige vergissing door te denken dat 'groei' kan worden gerealiseerd door 'verbrandingsrestanten'. De ingrediënten zoals Liebig deze omschrijft, zijn oplosbaar en de meeste ervan, zijn daarom ook regelrechte verbrandingsresiduen, zoals die voorkomen in de vorm van hoogovenslakken, dat als bijproduct vrijkomt bij de productie van ijzer in hoogovens. Met andere woorden, de kunstmest producten die Liebig voorschreef worden geproduceerd met structuurvernietigende en energie uitputtende hitte en blijven dienovereenkomstig achter met een vraatzaam, energiearm en agressief karakter.

Als een manier om afvalmateriaal uit verbrandingsindustrieën om te zetten in winst, werden deze verbindingen snel aangegrepen door verschillende chemische fabrikanten. Hun heimelijke samenwerking stelde fabrikanten in staat om het tot dan toe waardeloze chemische afval van smelterijen, staalfabrieken en gasfabrieken om te zetten in immense winsten. Nooit eerder was het werk van het laboratorium zo gretig overgenomen door de industrie!

Bij de uiteindelijke bereiding worden ze ofwel tot oplossingen gemaakt om op de grond te sproeien of grondig vermalen tot fijne zogenaamde 'vervloeiende' poeders, die door hun uitgedroogde eigenschappen vocht uit de lucht of de grond aantrekken om vloeibaar te worden. Met onvoldoende vocht wordt de transpiratie verminderd en stijgt de temperatuur van de planten met dezelfde onwelkome resultaten als we zagen bij schaduwbehoevende houtsoorten die aan zonlicht worden blootgesteld. De fijne wortelprotoplasma's die in aanraking komen met deze tegengesteld geladen kunstmest preparaten knappen, op dezelfde manier als een dauwdruppel zijn lading verliest onder invloed van zonlicht.

'Het biologische gevolg van kunstmatige bemesting is het ex-plosief activeren van de drempelelementen, met als direct gevolg de ontlading van de leviterende elementen van fructigen in latente toestand, die in het grondwater zitten', aldus Viktor. De vitale haarvaten, die worden gevoed door de wortelprotoplasma's en verantwoordelijk zijn voor het voeden van de plant via de sapstroom, zetten onder toenemende warmte uit, waardoor het sap niet langer kan opstijgen. Niet alleen de haarvaten van de vegetatie worden beïnvloed, ook de fijne haarvaten van de bodem zelf raken verstopt door de grove kunstmest agglomeraties.

Nu de haarvaten van de bodem verstopt zijn, wordt het moeilijker voor regen om te infiltreren. Dit leidt op zijn beurt tot snellere afvloeiing, gevolgd door vroegtijdige herverdamping, wat irrigatie noodzakelijk maakt. Dergelijke irrigatie wordt echter uitgevoerd met vrijwel waardeloos water, zoals in eerdere hoofdstukken is vermeld, en in plaats van een waterproducent wordt de plant tot waterconsument. Wanneer nu de levengevende vloeistof in de bodem verstikt raakt, geeft het een teken van sterfte af. De natuur reageert hierop in de vorm van parasieten en andere plagen om de organismen die nu ziek zijn geworden naar hen volgende leven te helpen, waardoor de industrie een nieuwe markt kan aanboren en het gebruik van pesticiden en fungiciden introduceert, om de boel te vergiftigen ten behoeve van het behoud van de oogst.

Verblind door dollartekens weigeren de kapitalistisch ingestelde ondernemers, die de werkelijke parasieten op aarde vertegenwoordigen, in te zien dat wat zij bestrijden niets anders is dan een duidelijke indicator van een slechte en verwaarloosde gezondheid van zowel de planten als de bodem. Ondanks het feit dat Liebig later erkende en toegaf dat de elementen die nodig zijn voor een gezonde groei veel complexer waren dan een eenvoudige combinatie van stikstof, fosfor en kalium en dat verdere gedetailleerde analyse van vitaal belang was om te voorkomen dat er onherstelbare schade aan de grond zou worden toegebracht, werd er geen acht geslagen op zijn woorden en ging de productie van kunstmatige preparaten in een razend tempo door.

Met het gebruik ervan nam de hoogte van granen en de gezondheid van gewassen in het algemeen snel af, terwijl elke opeenvolgende toepassing de fundamentele vruchtbaarheid van de grond verder uitputte, omdat de organische basis geleidelijk werd uitgehold. Toegepast als onderdeel van een sterk gemechaniseerd landbouwsysteem met stalen werktuigen veranderden grote oppervlakte eens vruchtbare grond in stofwolken, waardoor de verdwaasde boeren gedwongen werden hun land te verlaten. Natuurlijk zullen de fabrikanten van kunstmest wijzen op de enorme productie die door het gebruik ervan is bereikt, maar dit is een productie van kwantiteit ten koste van een voortdurend afnemende kwaliteit.

Ter verdediging van kunstmest wordt vaak beweerd dat de wereldbevolking niet kan worden gevoed als het gebruik ervan wordt gestaakt, maar dit is weer een 'rookgordijn' om grote winsten te verzekeren, want er zijn andere manieren die veel effectiever, veel goedkoper en milieuvriendelijker zijn, en niet alleen de kwantiteit, maar met name de kwaliteit verhogen. De vele methoden daarvoor zijn reeds besproken in dit boek en doorgegeven door Viktor Schauberger, waarbij zijn uitgangspunt altijd was dat 'de aarde, wanneer zij de kans krijgt haar eigen gang te gaan, vruchtbaar is'.

Dit betekent dat deze alleen bevrucht hoeft te worden om er iets te laten groeien. Wat op zijn beurt betekent dat de mens zich moet toespitsen op het produceren van processen die bijdragen aan de viriliteit (de mannelijke potentie) van meststoffen.

> "De vaardigheid van een goede boer, en daarmee de vruchtbaarheid in de gehele landbouwsector, ligt in het vermogen om het potentieritme van de zogenaamde meststof in harmonie te brengen met het potentieritme van de aarde, waardoor met de kleinste impulsen de grootst mogelijke effecten kunnen worden bereikt. Het genereren van een individueel ritme in de bodem via kunstmeststoffen, kan weliswaar leiden tot een kwantitatieve productieverhoging op de korte termijn, maar nooit tot kwalitatief beter voedsel, omdat het effect van deze kunstmest een kakofonie in de grond is en zo'n overheersend lawaai blijft altijd een vreemd lichaam binnen de omringende moederbodem door gebrek aan resonantie.
>
> In de Natuur gebeurt alles indirect en daarom is het niet genoeg om alleen maar logisch na te denken. Wie persoonlijk wil evolueren of wil bijdragen aan een algemene verbetering, zal eraan moeten wennen om bio-logisch te denken en te handelen. Elk volk dat Moeder Aarde schendt heeft geen recht op een thuisland, want in bodems die vernietigd zijn door speculatie kunnen rassen van hoge kwaliteit geen thuis vinden. In afzondering van de verbinding met Moeder Aarde, anders gezegd als de fysieke massa niet langer meeresoneert, is het enige lot die toebestemd wordt te vergaan, waarna de verstekeling zijn Wil volledig verliest in de terugval naar Aarde en pas na herovereenstemming met het geheel opnieuw reïncarneert.
>
> Mensen zonder verbintenis zijn als massa's zonder wortels, die vergaan. Deze stoorzenders in de compositie van de Natuur moeten de verschrikkelijke weg van verval afleggen totdat ze, net als ongeschikte meststoffen, hun koppige Wil verliezen en alleen wanneer ze deze toestand hebben bereikt en weer van voren af aan beginnen, zullen ze worden toegestaan om opnieuw deel te nemen aan de machtige loop van de evolutie. En zo wordt het doel van ieder leven om een klein stukje van deze Aarde te cultiveren.
>
> Het cultiveren van de grond betekent het zodanig organiseren van zijn inherente krachten dat ze in staat zijn om maternale, impulsgevende stoffen zijdelings te verspreiden en om de bevruchtende, vaderlijke stimulerende krachten de diepte in te stuwen. Eenmaal daar zenden deze vaderlijke essenties zich zijdelings uit en stimuleren die dingen die diep in de Aarde zijn

weggezonken om te wachten op de ontwakende oproep, de bezieling die naturalistische boeren kunnen geven.

Deze mensen kunnen dit alleen doen als ze met Moeder Aarde zijn opgegroeid en zich ervan bewust zijn dat de Aarde geen dode klomp materie is, maar de ur-Moeder is voor wiens liefde we allemaal dankbaar zijn, en die dus in staat zijn om voor die processen te zorgen die haar in staat stellen om de moeder van al het leven in de toekomst te blijven."

3.4 Verzorging of verdrukking

In 1948 maakte Jerome Irving Rodale (1898-1971) de mens in zijn boek 'The Healthy Hunza' attent op de gevaren van chemische analyse, gebaseerd op een ongeluk dat plaatsvond in het London Aquarium. Het geval was dat er een zending zoutwatervissen werd binnengebracht en dat er niet voldoende zeewater voor hen beschikbaar was. Een van de curatoren zei dat hij zeewater kon maken, omdat alle ingrediënten bekend waren. Hij haalde zijn boek tevoorschijn, stelde het materiaal samen en maakte het water. Maar toen de vissen erin werden gedaan, stierven ze. Toen er echter opnieuw een klein beetje echt zeewater in werd gedaan, konden de vissen opnieuw leven.

Rodale wees erop dat het duidelijk was dat zeewater een heel klein, onbekend ingrediënt bevat, een levengevende vonk, een vleugje dat absoluut essentieel is voor de levensprocessen van een oceaanvis. Dát wat alleen aanwezig is in het geval dat een chemische samenstelling plaatsvindt onder natuurjuiste omstandigheden, zoals Viktor die voorschreef. Het voorval in het aquarium bewijst dat de wetenschap niet 100% van de formule van materie kent, zoals Viktor al keer op keer aangaf.

Het lijkt erop dat er verborgen elementen zijn, die de wetenschap niet kent, waardoor het buitengewoon gevaarlijk blijkt te zijn om zelfs maar 99,9% van een formule te gebruiken, die nog steeds die 0,01% mist die nodig is voor de levensvonk. De onbekende factor, die misschien snel over het hoofd wordt gezien of volledig verkeerd wordt geïnterpreteerd, zoals het geval met Julius Liebig, heeft in werkelijkheid de meeste waarde omdat dit het essentiële onderdeel van het leven inhoudt en dit betekent dat het noodlottige gevolgen oplevert als dat essentiële onderdeel onjuist wordt geïnterpreteerd.

In chemische meststoffen zit een vergelijkbare onbekende stof in mest, onkruid en bladeren waar de Liebig-formule onmogelijk kennis van kan nemen, maar we zijn er zeker van dat het aanwezig is (het moet wel), net zoals we er zeker van zijn dat zeewater het bevat. Het is dit ongrijpbare, onbekende deel van de materie dat wetenschappers ervan weerhoudt om levende materie in het laboratorium te produceren. De vraag die daarom luidt is: durven we het aan om te werken op onze boerderijen, in de productie van ons voedsel, met meststoffen zonder die levensvonk?

Viktor Schauberger was om die reden faliekant tegen het gebruik van kunstmest, net zoals hij faliekant tegen andere techno-academische praktijken was zoals kanalisering, ontbossing, mijnbouw maar ook bodemontginning, als zogenaamde manier 'om de bodem voor te bereiden op de landbouw of enig andere bodemactiviteit, zoals het winnen van gas, kool of olie', die allen de levensvonk uit de omgeving verdrijven en de levenskracht ervan ontnemen. De mens hoeft zichzelf slechts af te vragen hoe de vruchten van de Bijbelse dagen werden gekweekt?

Zeker niet met oxiderende kunstmeststoffen en giftige bestrijdingsmiddelen. Onze voorouders in de koloniale tijd, hoe verbouwden zij, als enkele van de grootste landbouwbeschavingen, hun gewassen? Natuurlijk, zonder kunstmest. De drastische toepassing van gevaarlijke en giftige chemicaliën op nietsvermoedende slachtoffers zal leiden tot de ultieme genadeklap voor de levenskrachten op aarde en het lijkt erop dat de medische afdeling en het publiek bijziend onverschillig staan tegenover de vraag hoe hun voedsel wordt grootgebracht en het daaropvolgende effect op hun lichamelijke en geestelijke gezondheid.

Gelukkig voor hen, en gelukkig voor de aarde, zijn er nog steeds boeren die hun voedsel biologisch verbouwen en de diepere betekenis van het leven op hen akker begrijpen. De tekenen van verandering zijn aanstaande. De vooruitgang zal echter traag verlopen, maar, vergeet niet dat alle fundamenteel gezonde bewegingen langzaam wortel schieten, maar zich desalniettemin om die reden juist duurzaam ontwikkelen. Dezelfde duurzame ontwikkeling werd bijgestaan door Julius Hensel, die, hoewel zijn boek veel getuigenissen bevatte over de remineralisatie van de bodem door boeren die daadwerkelijk gesteentemeel op hun land gebruikten, hevig werd tegengewerkt door de kunstmest lobby, waarbij z'n boek niet slechts werd onderdrukt, maar zelfs uit de bibliotheek werd verwijderd! Hensel had over deze tragische gebeurtenis het volgende te zeggen:

> "De mannen die geïnteresseerd zijn in kunstmatige mest, die dachten dat ze de begrafenis van gesteentemeel als meststof hadden bijgewoond, hebben niets geleerd van de geschiedenis, of zijn op zijn minst vergeten dat elke nieuwe waarheid eerst gedood en begraven moet worden voordat ze haar wederopstanding kan vieren.
>
> Bovendien sta ik niet zo geïsoleerd als deze mensen veronderstellen, want ik heb het licht van de waarheid en kennis aan mijn zijde. Wat op dit moment ontbreekt, is dat de productie van steenmeel wordt ondernomen door mannen met échte vaardigheden die tegelijkertijd een onberispelijke eerlijkheid bezitten, zodat het zeker is dat de boeren daadwerkelijk zullen ontvangen wat is beloofd en wat zich tot nu toe zo nuttig heeft bewezen.
>
> Ik heb ontelbare verzoeken gekregen van boeren die vroegen om deze minerale mest, maar ik moest ze antwoorden dat ik me met mijn gevorderde leeftijd niet actief met deze productie kon bezighouden. Het hele onderwerp is van zo'n immens belang voor het algemeen welzijn dat het mijn wens is om dit werk in handen te geven van betrouwbare mensen. Ik wijs slechts de weg voor het welzijn van de mensheid."

Het is volgens John Hamaker en Don Weaver, die in hun boek 'Survival of Civilization' het belang van remineralisatie behandelen, ironisch om op te merken dat Liebig het gebruik van de simplistische stikstof-fosfor-kalium kunstmest aanraadde op basis van zijn analyse van plantaardige verbrandingsresiduen die deze drie elementen als 'hoofdbestanddelen lieten zien'.

Hamaker en Weaver beweren in hun boek, dat: 'als Liebig in staat was geweest om de geavanceerde spectrografische of röntgenfluorescentie analyseapparatuur van vandaag te gebruiken, hij op z'n minst de 25 minerale elementen in de bodem zou hebben ontdekt waarvan tot nu toe is bewezen dat ze essentieel zijn voor de mens. Nog afgezien van de vrijwel 90+ elementen in de vegetatie die groeit op die bodem'.

Volgens zowel Hamaker als Weaver zou Liebig met deze kennis ongetwijfeld tot de voor de hand liggende conclusie zijn gekomen om alle elementen samen als fijngemalen gesteenten toe te voegen, zoals Hensel voorstelde. Dit kan zelfs enigszins worden afgeleidt uit zijn eigen woorden, want zo zei Liebig eens: 'door het gebrek of de afwezigheid van één noodzakelijk bestanddeel, terwijl alle andere aanwezig zijn, wordt de grond onvruchtbaar gemaakt voor al die gewassen waarvan dat ene bestanddeel onmisbaar is voor het leven'.

Onder natuurlijke omstandigheden komen de mineralen van onderuit de aarde omhoog met het grondwater, maar dit is niet enige aanvoerroute. Rodale, die een bezoek bracht aan de legendarische Hunza samenleving in het noorden van Pakistan, een samenleving waar ziekten nauwelijks voorkomen, en in het bijzonder kanker tot ver in de 19e eeuw onbekend bleef. Hun akkers, die in de hoge, schone lucht van de Himalaya zijn gevestigd, worden bewaterd door koud smeltwater van gletsjers, dat rijk is aan sporenelementen die zijn gemalen uit de rotsen waar de gletsjer overheen loopt. Hun velden werden daarom constant bemest met een breed spectrum aan mineralen, wat niet alleen zorgde voor een hoge productiviteit, maar er ook voor zorgt dat de producten zelf kerngezond en ziektevrij blijven.

De gemiddelde levensverwachting van 130 tot 140 jaar onder de Hunza's kan worden toegeschreven aan de superieure kwaliteit van het voedsel en het water dat ze tot hun beschikking hebben, in combinatie met de frisse berglucht die vrij is van kortegolfemmisies. Ook Albert Howard (1873-1947), oprichter van de 'organic farming movement' in 1925 en eveneens bezoeker van de Hunza-vallei, beweerde dat 'om de allerbeste landbouw resultaten te behalen we tegelijkertijd de organische en minerale delen van de grond moeten vervangen'.

Ook Callum Coats maakt verslag van een ervaring die hij opdoet omtrent de toepassing van gesteentemeel, toen hij op bezoek was bij enkele vrienden die zeer enthousiast waren over deze vorm van bemesting en hun fruitbomen ermee hadden bemest. Zij gebruikten daarvoor een emmer, die later die dag in de regen stond. Op het terrein liepen ook honden rond, die normaal gesproken dronken uit kommen op de veranda, die zich ook vulden met regenwater. Na een aantal dagen viel het op dat de kommen van de honden nog vol waren.

Toen ze zich afvroegen waar de honden water vandaan haalden, volgden ze hen en zagen ze dat ze uit de emmer dronken die gebruikt werd om het steengruis in te vervoeren. Deze was naast de hoop gezet, bevatte nog steeds een kleine hoeveelheid steenstof en was in de tussentijd gevuld met regenwater. 'Omdat dieren veel dichter bij de natuur staan dan de meeste mensen en omdat ze instinctief handelen, kan er weinig twijfel over bestaan dat deze honden wisten wat het beste voor hen was. We zouden er goed aan doen om een voorbeeld te nemen aan hun kennis', zei Coats.

Nu is het zo dat rotsstof al onopzettelijk geproduceerd wordt in alle steengroeven waar grind of blauw wegmetaal wordt gebroken voor de wegenbouw of als aggregaat voor de bouw. Het basismateriaal van gesteentemeel (fijn gemalen rotsstof) is daarmee ruimschoots voorhanden, rechtstreeks uit de natuur of noodgedwongen als bijkomstig industrieel 'afvalmateriaal'.

3.5 Microleven

De bodem is geen statische of inerte stof, maar een dynamische woonplaats, waarin het krioelt van de micro-organismen zoals bacteriën, schimmels, protozoën en algen. Als groep worden deze lagere planten en dieren 'het biologische leven van de bodem' genoemd. In een rijkelijk vruchtbare aarde kan de hoeveelheid van deze bacteriën in een hectare wel 600 pond wegen en wanneer deze organismen afsterven veranderen hun uiteenvallende lichamen in humus, waardoor de bodem op een natuurlijke, organische manier verder wordt verrijkt door verse levensresten.

Deze kleine, levende organismen zijn echter een onmisbaar onderdeel van de verteringsprocessen in de bodem. Het zijn, net als de organismen op aarde, fermentatiekamers op zich die alles waarmee ze in contact komen, zelfs rotsen, transformeren tot een vruchtbare laag humuslaag. Het ingewikkelde samenspel van deze minuscule entiteiten vormt een wonderbaarlijk geïntegreerd systeem en zonder de hulp van deze onderaardse organische micro-activiteiten zou het macro-leven op aarde ophouden te bestaan.

De wetenschappelijk landbouwkundige, die beter zou moeten weten, saboteert dit microbiële universum roekeloos door het te bestrooien met bijtende chemische meststoffen. De bodempopulatie neemt schrikbarend af en de bodemvruchtbaarheid verdampt voor zijn ogen. Een direct gevolg van deze chemische bemestings- en bestrijdingsmiddelen (pesticiden), is dat planten die onder moderne omstandigheden geforceerd moeten groeien, hun inherente kwaliteiten kwijtraakt. De plant wordt zwak en raakt zijn viriliteit, zijn potentie kwijt.

Niet in staat om zich via zijn eigen zaad voort te planten, komt de wetenschappers en wordt er in het laboratorium een nieuwe plant ontwikkelt, die ze huldigen, zonder stil te staan bij het feit dat deze nieuwe ‘plant’ een eerdere mislukking verdoezelt en de evolutionaire transformatie van soorten ondermijnt. De chemicus staat niet stil bij het feit dat in de laatste stadia van het uitsterven van de soort, zowel de mensen en boerderijdieren, planten aten die het vermogen tot regeneratie hadden verloren, en dus een absoluut inferieure voedingskwaliteit hadden.

Een verlies in potentie die nu wordt doorgegeven aan de nietsvermoedende consument. Om de nieuwe plant te gaan produceren, gaat de agronoom meestal naar een primitief land, waar chemische meststoffen praktisch onbekend zijn. Daar zal hij plantensoorten aantreffen die praktisch ziektebestendig zijn, een soort die al eeuwen groeit in een humusrijke bodem. Gelukkig voor hem zijn er nog steeds zulke plekken, maar niet dankzij hem. Integendeel, Jerome Irving Rodale schrijft in zijn eerder genoemde boek hoe met dit probleem wordt omgegaan. Rodale schrijft:

> “In het beroemde landbouwproefstation in Rothamstad in Engeland wordt het verlies aan viriliteit duidelijk in hun experiment met tarweteelt. Jarenlang hebben ze op hetzelfde perceel tarwe verbouwd met kunstmest, maar, en dit is een hele belangrijke ‘maar’, elk jaar worden er zaden van buitenaf aangevoerd. Als de chemisch behandelde (en dus gemanipuleerde) tarwezaden van hun eigen percelen waren gebruikt, zou het experiment al lang zijn mislukt.”

In de Hunza-landbouw, waar Rodale eveneens over schrijft, is er praktisch geen uitsterven van soorten, dankzij het in ere houden van oude landbouwmethoden en het verwerpen van moderne technologie. Ze verbouwen al meer dan duizend jaar met hetzelfde zaad en het resultaat is terug te zien in de gezondheid van de plant en de Hunza's zelf. Ze hebben geen landbouwproblemen, voeden

de grond met humus en mineralen en geloven dat ze op die manier de micro-organismen voeden die grondstoffen afbreken en voorverteren, zodat de vegetatie het kan absorberen en omzetten in groei.

Het nageslacht, de zaden, worden verrijkt met de kracht om dit voortdurend te herhalen, zonder enig teken van vermoeidheid of zwakte uit de bodem of de vegetatie zelf. Naast de eerder besproken grondbehandelingsmethoden, zoals het behoud van een gezonde humuslaag en onderhoud van het mineralendepot, verbranden de Hunza's geen velden en sproeien geen gif. Ze weten hoe ze hun gewassen moeten roteren en planten geen tarwe, tarwe en nog eens tarwe op één perceel. Er zijn veel verfijningen van de landbouw die ze begrijpen en toepassen en waar de moderne mens, die de gezondheid van de Hunza's bewondert en nastreeft, nog veel van kan leren.

Dat de leefwijze van de Hunza's zeer duurzaam is, heeft hoofdzakelijk te maken met de zorgzame omgang met de Aarde en daaronder valt ook de 'chemurgische' duurzaamheid. Chemurgie verwijst hier naar de toepassing van scheikundige activiteiten met betrekking tot het maken van alledaagse benodigdheden uit landbouwgrondstoffen. De Hunza's weven bijvoorbeeld de stof voor hun eigen kleding en ook hun meubels en huisinrichting zijn ongewoon eenvoudig, wat ertoe leidt dat hun chemische vereisten bijzonder laag zijn.

Dit resulteert erin dat de stofwisseling, van wat de aarde geeft en wat wordt teruggegeven aan de aarde, optimaal en onverstoord blijft, omdat de grondstoffen die uit de landbouw komen nagenoeg niet kunstmatig worden bewerkt. In de moderne wereld worden bossen gekapt voor papier om boeken te maken die nooit worden geopend, of kranten die daarna worden verbrand. Denkt u eens aan de honderdduizenden hectaren die nodig zijn voor de productie van de bekleding van onze tijdelijke auto's of meubels, die, als we een goede deal kunnen krijgen, net zo gemakkelijk weer worden vervangen als dat we deze in eerste instantie hebben uitgekozen.

Al deze omleidingen van chemische aard betekenen een verlaging van de gezondheidsbevorderende kwaliteiten van de natuur door kunstmatige ingrepen. Ook hier geldt dat de kleinste ingreep, de grootste effecten kan veroorzaken, omdat menigeen zich niet bewust is van de activiteiten van het microleven dat het macroleven mogelijk maakt. Ook hier geldt, het is niet de microbe maar de gezondheid van de omgeving die bepalend is voor de vitale activiteit die overheerst.

> "Alle pogingen om de aardappelkever en ander ongedierte in de landbouw uit te roeien met gif hebben ook niets opgeleverd. Het tegenovergestelde is gebeurd, want er verschijnen steeds meer kwaadaardige parasieten waartegen zelfs penicilline machteloos staat. Hoe zieker het organisme, hoe behendiger de vernietigers worden."

3.6 Magnetocultuur

In relatie tot de invloed van sporenelementen in de bodem, waarschuwt Viktor echter ook voor technieken die vanuit de oudheid zijn overgeleverd onder de naam 'elektrocultuur'. Daar waar de lichtintensiteit, luchtvochtigheid en temperatuur bekende, maar vooralsnog grotendeels onbegrepen, aspecten zijn voor tuin- en landbouw, richt de elektrocultuur zich op een aanvullend aspect in dit rijtje, namelijk de elektrische veldsterkte. Elektrocultuur omvat praktijken die deze factor tracht te wijzigen of beïnvloeden met het oog op het verbeteren van plantengroei, ontwikkeling en opbrengst.

Een elektrische plantenstimulatie (vergelijkbaar aan licht-geïnduceerde groei) was dientengevolge de richting van ontwikkeling. In lijn met deze gedachten was immers de stelling dat: planten continu worden blootgesteld aan natuurlijke elektrische velden en stromen. Hoewel zich daar een kern van waarheid in verschuilt, is het slechts het mindere deel van het geheel. De conventionele manier van denken gaat ervan uit dat het elektrische verschijnsel een vitale rol speelt in het overbrengen van signalen in de zenuwen van organismen.

Maar ook deze conclusie is volgens Viktor half waar. Ieder signaal beslaat namelijk twee aspecten: zenden en ontvangen. U kunt niets versturen, zonder hier indirect iets over terug te ontvangen. Want ook geen reactie, is een reactie. Dit betekent dat aan iedere (bio-)elektrische stimulans een (bio-)magnetische impuls voorafgaat. Wanneer dit belang nu wordt genegeerd en men zich bekommert om slechts de stimulatie van het elektrische aspect, wordt het dienovereenkomstige product niets anders dan een 'kwantitatieve neerslag', in andere woorden: een opgezwollen vrucht. Professor Karl Selim Lemström (1838-1904) definieerde voor de eerste keer de term elektrocultuur als:

> "Praktijken met de intentie om plantengroei en ontwikkeling te beïnvloeden door modificatie van de atmosferische elektrische omgeving, met uitsluiting van de procedures die afhankelijk zijn van het gebruik van bodemstroom".

In deze definitie wordt dus duidelijk de nadruk gelegen op het modificeren van de elektrische invloeden, zonder in dat opzicht de krachten die vanuit de bodem optreden te betrekken. Eenzelfde effect treedt op via het gebruik van een glazen kas, waardoor zonnestralen geïntensiveerd inbranden op de nieuw gezaaide zaadjes en de net ontkiemde jonge en al oudere plantjes. De tuinbouwer maakt dezelfde kardinale fout als de bosbouwer, door uit gaan van licht-geïnduceerde groei. Iedere ontwikkeling die puur deze definitie volgt, zal dan zeer zeker leiden tot grotere opbrengsten, waarvan de kwaliteit echter gelijk is aan die van een zwelling of in het meest extreme geval zelfs een tumor.

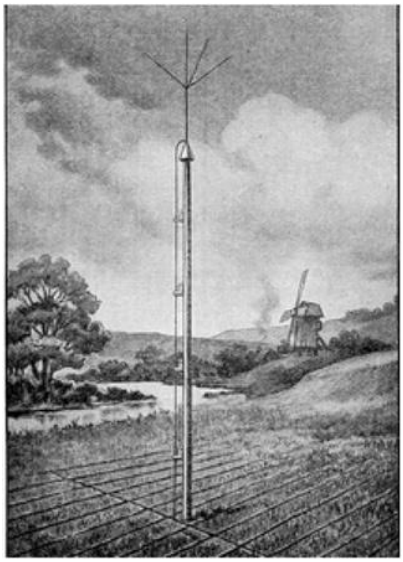
De natuurkundige Jean-Antoine Nollet (1700-1770) zei dat: 'door geëlektrificeerde capillairen er meer vloeistofstroming was'. Hoewel de haarvaten zich uitvergroten onder de invloed van een elektrische stimulans, wordt in feite de zuurstof unipolair door drukverhoging. Wat er dus met 'modificatie van de atmosferische elektrische omgeving' gebeurt is dat de verhouding tussen zuurstof en koolstof wordt gewijzigd ten nadele van de vraag naar koolstof, omdat in dit geval, de zuurstof, door geforceerd te worden verwarmd, vrij en unipolair wordt en daarmee zogezegd agressief.

Deze agressieve zuurstof consumeert zijn tegengestelde lading, dat wil zeggen de koolstof. Op deze manier wordt koolstof in de zuurstof gebonden, waardoor het water in de haarvaten verzuurd raakt en een kristallijne structuur aanneemt, waardoor de haarvaten uiteindelijk verstopt raken. Hoewel er aanvankelijk 'meer vloeistofstroming is', is dat dus slechts van zeer korte duur. De verhoogde of versnelde groei die kan worden waargenomen is dus niets anders dan een schijnvertoning. Plukt de tuinbouwer of boer deze vrucht nog net voordat deze begint te rotten, lijkt de oogst geslaagd. In dit geval geldt echter dat schijn bedriegt.

Later in de 18e eeuw was het Pierre Bertholon (1741-1800) die beweerde dat 'goede oogsten worden behaald bij een hoge onweersfrequentie en andersom', en dat ook 'de nabijheid van bliksemafleiders een positieve invloed heeft op plantengroei'. Hij stelde daarom voor als praktische toepassing om het natuurlijk aanbod aan elektriciteit in de atmosfeer te verhogen door middel van zijn daartoe bestemde 'elektro-vegeto-meter'. De elektrovegetometer is een stalen antenne die is bevestigd op een paal welke verbonden is met een ijzerdraad dat begraven ligt rondom de paal.

Wanneer een vijf tot tiental van deze antennes is geïnstalleerd in een veld van een hectare, volstond het veld om te worden bemest (figuur 3.2). Naar verluidt waren de resultaten overweldigend, want naast dat het apparaat het mogelijk maakte andere bemestingsmiddelen achterwege te laten, leverde het indrukwekkende resultaten op door oogsten te behalen die de resultaten overtroffen van de landbouwtechnieken met chemische en organische meststoffen van die tijd.

Vanwege de gebruikte materialen en de stimulering van electricisme was het resultaat mijns inziens nog steeds van inferieure kwaliteit. Om alle twijfel over de juistheid van de bovenstaande beweringen weg te nemen, maakte Viktor melding van de volgende situatie. Om de rijpingsperiode van katoen te verkorten en tegelijkertijd een grotere opbrengst te behalen, worden de jonge katoenwortels lichtjes verbrand met apparatuur die lijkt op kleine vlammenwerpers.

Figuur 3.2: elektro-vegeto-meter.

Dit verschroeien leidt tot de ontwikkeling van drukspanningen of koortsachtige symptomen in het binnenste van de jonge plant, waardoor de potentialen in de natuurlijke wisselende temperatuurgradiënt worden omgekeerd. ‘De bodem wordt op deze manier beroofd van de producten van het normale metabolisme van de plant’, aldus Viktor en volgens mij gebeurt hetzelfde in de gevallen van Jean-Antoine Nollet en Pierre Bertholon.

Omdat in het specifieke geval van de katoenindustrie het belangrijkste doel was om zo snel mogelijk te profiteren van gunstige economische omstandigheden, werd de afbraak van de bodem die indirect op deze manier werd veroorzaakt, van minder belang geacht. De korte termijnbehoeften prevaleerden over lange termijn gevolgen door de productie van deze valse bloesems.

Het enige wat volgens Viktor gedaan hoeft te worden om de juistheid van zijn beweringen over de omkering van de bodemenergieën te controleren, is een willekeurige bodem tijdens de middaghitte met koud water te besproeien om deze af te koelen of te ontstressen. Door de plotselinge afkoeling of ontstressing van de grond keert de bewegingsrichting van de energie (de temperatuurgradiënt) om, wat resulteert in de ontlading van de plantbevorderende energieën van de grond richting de plant en dus terugkeren richting de bodem, wat erin resulteert dat de plant omvalt en sterft.

Wanneer nu echter de bodem koel en energiek blijft en er in de sfeer waarin de plant groeit aan de oppervlakte (dat wil zeggen circa tot 1 tot 1.5 meter hoogte) een opbouwende temperatuurgradiënt kan worden gecreëerd, zoals bijvoorbeeld het geval is onder de schaduw van boomkronen, ontstaan de omstandigheden waarin de vrije-invallende zuurstof van bovenaf voorverteerd wordt en beter opgenomen kan worden door de fijne diffusieporiën in de vegetatie en de haarvaten van de aarde.

Een meer moderne methode van ‘elektrocultuur’, die in dit geval in feite beter ‘magnetocultuur’ kan worden genoemd, en degene die begrijpen waar dit over gaat zullen weten waarom, is de toepassing van koperen spiralen en piramide-achtige structuren. Deze methode wordt veel toegepast in de tuinbouw en het succes ervan wordt toegeschreven aan elektrische effecten, omdat men in werkelijkheid wederom niet begrijpt welke processen zich nu echt afspelen.

Wanneer een koperspiraal geleider (figuur 3.3) verticaal in de aarde wordt geplaatst, wordt er in feite een negatief-gepotentieerd object in een positief-geladen omgeving geplant. De positieve ionen van de atmosferische stoffen die langs de koperspiraal naar beneden glijden, ervaren hierbij minimale weerstand, aangezien koper (net als zilver en aluminium) een uitstekende stroomgeleider is.

De elektrische spanning die overgaat op het koperen gerei wordt via de spiralende baan richting de aarde geleidt. In deze neerwaartse afdaling richting de aarde, veranderen de atmosferische stoffen geleidelijk van richtingspotentiaal (van verticaal richting horizontaal) en raken daarbij gedeeltelijk hun agressieve karakter kwijt, omdat deze beweging gepaard met een afname in temperatuur door de versnellende spiraalbeweging langs de tegengesteld geladen 'koperen' geleider.

Figuur 3.3: koperen spiraalgeleider.

Een effect dat tegengesteld is aan de werking van bijvoorbeeld de ijzeren elektro-vegeto-meter van Pierre Bertholon, waarbij de warmtegeleidingscoëfficiënt veel lager is (en dus meer warmte doorgeeft) en niet de juiste begeleiding biedt (de spiraalvorm). Hoewel de atmosferische concentratie en temperatuursafname door de aanwezigheid van de koperspiraal van minimale aard kan zijn, wordt desalniettemin de opbouwende temperatuurgradiënt richting de aarde bekrachtigt.

Uit deze minimale actie komt een maximale reactie en dat resulteert erin dat de kiemen, die worden bevrucht door de invallende bevruchtende stoffen, heviger reageren op het groeisignaal, wat in dit geval niet slechts leidt tot een toename van kwantiteit, maar ditmaal ook van kwaliteit, omdat het natuurlijke metabolisme wordt gestimuleerd in plaats van omgekeerd.

In plaats van een (broei)kas, waarin de warmte wordt opgevoerd door een glazen behuizing, worden de atmosferische omstandigheden juist in zeer subtiele mate afgekoeld, wat een gunstige uitwerking heeft op de manier waarop invallende atmosferische (bevruchtings-)potentialen reageren met opstijgende geosferische (vruchtzettings-)potentialen. In plaats van een elektrocultuur is daarom in een natuurjuiste benadering eerder sprake van een magnetocultuur, een magnetolytische stimulans.

Het is belangrijk om bij natuurprocessen te realiseren dat hoe langer het duurt voordat iets is vormgegeven, hoe duurzamer het eindproduct is. Alle groei- of stimulatieprocessen die kunstmatig een versnelling initiëren en gepaard gaan met een toename in omvang en daarmee weerstand, verrotten ook in diezelfde vaart weer, omdat een kunstmatige versnelling inclusief de nodige toename in weerstand een natuurlijke vertraging inhoudt. Denk hiervoor maar eens aan de houtkwaliteit uit een hoogwaardig bos, dat gedurende tientallen of zelfs honderden jaren ontwikkelt, of het kreupelhout uit de monocultuur, met een veel kortere looptijd.

In het ene geval spreekt men van kwaliteit, dat kan worden opgevat als 'vorm in versnelling'. In het andere geval van kwantiteit, een 'vorm in vertraging'. Kwaliteit kan eenvoudigweg slechts worden verkregen door middel van een bewegingsversnelling (langs de spiralende-ruimtecurve) geïniteerd door de juiste vorm (de cycloïdale wervelingen in de eivorm).

3.7 Oscillerend circuit

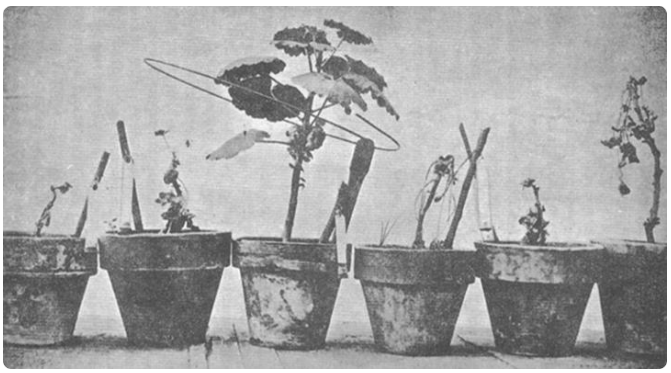
De toepassing van koperen gerei was al een techniek die ver teruggaat in de 20e eeuw en dit brengt ons (opnieuw) terug naar Georges Lakhovsky (1869-1942). Achter de atmosferische concentratie en temperatuursafname gaat namelijk een resonantiefenomeen schuil. Een verandering in trilling en daarmee potentiaal. De bewering van Lakhovsky dat de 'cellen van organisme oscilleren' komt uitstekend overeen met de gedachte van Viktor dat het 'levensweefsel ademhaalt'. Een oscillatie is namelijk niets anders dan een samentrekken en weer loslaten.

In feite zien wij ditzelfde terug in iedere trilling, waarbij een reeks trillingen de frequentie bepaald. De ademhaling van het levende weefsel, of de cellulaire oscillatie, van een organisme kon volgens Lakhovsky worden bevorderd door het te behandelen organisme eenvoudigweg te omgeven door een open oscillerend circuit van koper. Tussen de open uiteinden (van bijvoorbeeld een langgerekte spiraal) bestaat een potentiaalverschil, die afhankelijk is van de afstand tot het organische lichaam (hoe verder van het lichaam vandaan, hoe hoger de elektrische waarde en andersom).

Koper als uitstekende stroomgeleider is in staat de versnellende aardse energieën (die uitstralen van het organisme) te vermengen met de vertragende atmosferische energieën (die instralen op het organisme). Aangezien beide tegengestelden elkaar aantrekken, zal er in het kopermateriaal een zekere mate van resonantie optreden, waardoor de bewegingssnelheid van beide richtingen wordt verhoogd en daarmee tevens de frequentie van de oscillatie.

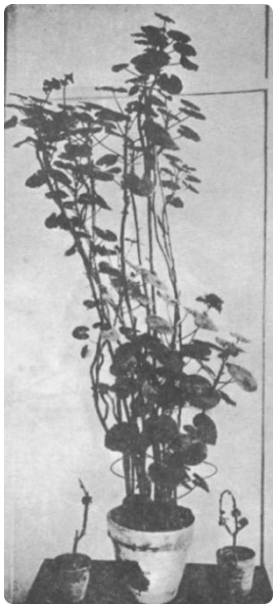
Een organisme dat zich in dit veld bevindt, is volgens Lakhovsky in staat om die resonantiefrequentie op te pikken die het nodig heeft voor groei, of die het kwijt was geraakt, daardoor ziek was geworden en door middel van deze toepassing opnieuw in staat zal zijn om het genezingsproces aan te wakkeren. Deze bewering wist hij te onderbouwen aan de hand van een aantal onderzoeken met zieke planten. Hiervoor nam Lakhovsky een aantal geraniums, die besmet waren met kanker en plaatste ze in aparte potten.

Een maand later, toen de tumoren zich hadden ontwikkeld, nam hij willekeurig één van de planten en omringde deze met een cirkelvormige koperen spiraal van circa 30 centimeter doorsnede, waarvan de twee uiteinden niet met elkaar verbonden waren en in een ebonieten steun waren bevestigd. Na de koperring te hebben geplaatst, liet hij de andere planten met rust en het experiment op zijn beloop. Na veertien dagen onderzocht Lakhovsky de planten en stelde hij vast dat al z'n geraniums, of de stengels waarop de tumoren zaten, dood en verdroogd waren met uitzondering van de geranium omgeven door de koperspiraal, die sindsdien twee keer zo hoog was geworden ten opzichte van de onbehandelde planten (figuur 3.4).

Figuur 3.4: onbehandelde en behandelde geraniums.

Na verloop van tijd bleef de plant gestaag doorgroeien, is tumor vergaan en is op de stam van de plant slechts een litteken achtergebleven. De onderstaande foto is drie jaar na toediening van het oscillerende circuit van Lakhovsky, in 1927, genomen. Naast de florerende plant zien wij links en rechts onbehandelde planten staan, die beide volledig in verval zijn geraakt (figuur 3.5).

Het lijkt op deze manier bewezen dat de invloed van een kopergeleider, die fungeert als oscillerend circuit en voorverteringsmiddel van atmosferische invloeden, niet alleen werkt om het door de ziekte aangetaste cellulaire oscillatoire evenwicht te herstellen, maar ook om het functioneren van de gezonde cel en de ontwikkeling van de weefsels te activeren en stimuleren. Niet alleen is deze vorm van vitalisatie werkzaam bij planten, ook bij dieren.

Figuur 3.5: verschil tussen onbehandelde en behandelden geranium na verloop van tijd.

Onder de indruk van de theorieën over cellulaire oscillatie, die door Lakhovsky uitvoerig is besproken in zijn boeken, begon P. Fournier-Ormonde, directeur van het Instituut Phyiologique de le Croix Blance in Frankrijk, met het toepassen van oscillerende circuits op zijn eigen lichaam, met als resultaat dat hij al snel een toename van de vitaliteit en algemeen welzijn bemerkte. Hij besloot vervolgens te experimenteren met raspaarden. Bij het eerste experiment rustte hij zeven paarden uit met oscillerende circuits in de vorm van halsbanden met een omtrek van 80 tot 85 centimeter en zei het volgende over de resultaten:

> "Het aanbrengen van het circuit rond de hals, de schouders en de kuiten van de paarden wordt na verloop van tijd gevolgd door enkele opmerkelijke resultaten. De ogen en vacht krijgen een grotere glans, de huid wordt soepeler en het algemene uiterlijk van de paarden verbeterd opvallend. Bovendien schijnen de paarden zich bewust te zijn van deze toegenomen vitaliteit, hetgeen zij laten blijken door spontaan te galopperen, alsof zij zo lijken te zeggen dat zij 'vol energie' zijn."

De bevorderende biologische effecten, zoals die in planten en dieren bleken, gelden uiteraard ook voor de mens. Hierover doet Lakhovsky tevens uitgebreid verslag in zijn boeken. In dit geval zullen wij ons beperken tot één voorbeeld, dat van dr. Raul Araujo, natuurkundige aan de Prophylactic Instituut te Montevideo, Uruguay. In 1929 leed Araujo aan een langdurige infectie van het strottenhoofd, waar zijn zeer goede collega's geen genezende kuur voor hadden.

Toen Araujo in Parijs Lakhovsky ontmoette, raadde Lakhovsky aan Araujo aan om een oscillerend circuit in de vorm van een halsband te dragen. Ondanks dat Araujo nogal sceptisch was over deze onorthodoxe behandelingswijze, droeg Araujo de halsband toch enkele maanden, met als resultaat dat de infectie genas en niet meer is teruggekomen. Aan de hand van deze persoonlijke ervaring besloot Araujo z'n eigen patiënten eveneens te behandelen op deze manier.

Zo ver als het verslag aangeeft heeft Araujo meer dan 300 patiënten, met de meest uiteenlopende klachten, waaronder onder meer reuma, astma, bloedarmoede, zenuwpijn, maagzweren, dikke darm ontsteking, klierkoortsen, steriliteit, algemene vermoeidheid en zelfs gevallen van kanker, weten te genezen. Een volledig rapport van dr. Araujo is te vinden in een monografie, genaamd "Cosmis Rays and Oscillating Circuits" door dr. P. Rigaux. Parijs, 1932.

In de meer algemene behandelingen wijst Araujo erop dat er in alle gevallen een betere doorbloeding optreedt, men hen slaapritme verbetert, de ogen weer begonnen te fonkelen en men meer levensvreugde toont. Tot besluit zegt Araujo over de ontdekking van Lakhovsky dat deze heeft bijgedragen aan de gezondheidsstatus van vele duizenden mensen! Lakhovsky was klaarblijkelijk een man die begreep waar Viktor het over had toen hij zei:

> "Alle manifestaties van leven zijn de gechargeerde producten van interacties tussen positieve en negatieve potentialen. Om deze reden zijn alle biologische fenomenen het resultaat van organische interacties en zijn daarom in essentie een proces van genese of de reanimatie van een vorige levensvorm. Door de ontbinding van zijn fysieke omhulsel wordt het getransformeerd in een onstoffelijke energie."

Hoewel Lakhovsky het anders omschreef en sprak in de taal van trilling en frequentie, spreekt Viktor daar indirect ook over. Organische interacties zijn immers niets anders dan trillingsverschijnselen op basis van potentiaalverschillen. De ontbinding van een fysiek omhulsel is een overgangsfase van geziene trillingen naar ongeziene trillingen, waarbij de terugkeer naar het geziene de reanimatie van een vorige levensvorm inhoudt op basis van het resonantiefenomeen. Op basis van het feit dat de energetische dragerstructuren zowel in de ongeziene als de geziene wereld evolueren naar nieuwe vormen van leven. Viktor vervolgt en zegt:

> "De dood van een entiteit is de basis voor nieuw leven. Het dooft onmiddellijk uit zodra groei en transformatie hun hoogtepunt en volwassenheid hebben bereikt. Na de dood is er echter geen leven als individu. De val van de vrucht is de dood of de beëindiging, als het ware, van de fysieke tijdelijk begrensde vorm."

De dood van een entiteit in de geziene wereld wordt de basis voor nieuw leven, dat wordt gecreëerd vanuit de ongeziene wereld. Het hoogtepunt van het fysieke 'geziene' bestaan, is als de uiterste amplitude van een trilling, waarna deze zich opnieuw vermengd en herenigd met het geheel waar het ooit vandaan kwam en het dus niet bestaat als individu.

> "Afgesloten van licht in de grond, vertegenwoordigt de ontkieming van het zaad een reïncarnatie in een kwalitatief en kwantitatief hogere vorm, mits de voorwaarden voor het behoud van de integriteit van de uiterlijke bedekking aanwezig zijn en mits de krachten voor deze herboren levenswil aanwezig zijn in de opkomende levensvorm. In overeenstemming met de natuurwet bouwen hogere vormen van vegetatie voort op de voorafgaande lagere vegetatie.

In andere woorden, hogere octaven ontwikkelen zich op het fundament van lagere octaven en deze vernieuwde groei is uiteraard gebasseerd op de eerdere terugval van voormalige vegetatie, die door de effecten van temperatuur (in wezen potentiaalverschillen) zijn omgezet in vruchtbare stoffen, die bereidt zijn om bevrucht te worden als voorwaarden voor de wederopstanding van nieuw leven.

> "Als we erin slagen om de potentiaalverschillen in de grond correct vast te stellen en te verdelen, dan is het ontstaan van bezielde natuurlijke vormen het logische resultaat. De beweging van de aldus gecreëerde vorm is afhankelijk van de manier waarop deze wordt bezield. Het is daarom duidelijk dat het door het genereren van deze vitale potentialen niet alleen mogelijk is om de verschillende manifestaties van het leven te versnellen, maar ook om ze snel te laten groeien."

Kortom, alle manieren die bijdragen aan het genereren van potentiaalverschillen die aanleiding geven tot de fysische aantrekkingskracht tussen tegengestelden, waaruit de 'levensimpuls' voortkomt als resultaat van een concentratie- verdichtingsproces, stimuleert de natuurlijke manier van groei, zowel op kwantitatieve als kwalitatieve wijze. Vanuit dit uitgangspunt bemest een naturalistische boer zijn akker!

3.8 Irrigatie

Hoewel irrigatie niet per definitie thuishoort in het rijtje van bodembemesting zal het hier desondanks worden besproken, omdat de aanwezigheid van water onmisbaar is. Irrigatie omvat de procedure waarbij de bodem bevloeit wordt met water. Het idee van irrigatie of bodembevloeiing komt aanvankelijk voort uit het idee dat planten water uit de bodem opzuigen, wat uiteraard onjuist is, zoals u inmiddels weet.

Het algemene gebrek aan kennis omtrent watertypen, en bijbehorende eigenschappen, leidt ertoe dat conventionele irrigatiesystemen zuurstofrijk en energiearm water aanvoeren richting de vegetatie. Irrigatiewater verschilt wezenlijk van regenwater en grondwater en kan worden geplaatst in de categorie: onvolwassen water, dat weinig mineralen of sporenelementen bevat en overwegend positief gepotentieerd is.

In droge bodemgebieden heeft dit type irrigatiewater een stimulerende werking op de wortelprotoplasma's die de dynagene drempelelementen een mannelijke stimulans geven, wat leidt tot een structuurverzurende en energie verzwakkende werking op de plant. Opnieuw geldt in dit geval dat de plant zal groeien, maar dat de groei van kwantitatieve aard zal zijn en bovendien van korte duur. De droogte zal echter op korte duur plaats maken voor de aanwas van een gezonde grondwaterspiegel, wanneer de bovenstaande landbouwmethoden worden opgevolgd.

Door de creatie van de ideale omgeving voor de bevruchting van koolstof, volgt als vanzelf de wedergeboorte van water en herstel van het onderaardse metabolisme dat leidt tot het stijgen van hoogwaardige sappen in de vegetatie.

Oogst

4.1 Oogst wat u zaait

Nu wij bekend zijn met de manieren waarop wij de bodem op natuurjuiste wijze kunnen bewerken, bemesten, inzaaien en verzorgen, zou het voor iedereen mogelijk moeten zijn om prachtige tuin- en landbouw opbrengsten te produceren en om braakliggende grond weer te transformeren tot vruchtbare bodem. De volgende fase die daarop volgt is het op natuurlijke wijze 'oogsten' van wat u heeft gezaaid. Ook dit proces moet niet men volgens Viktor niet te direct benaderen, als men zowel de oogst als het achterlatende land niet alsnog van hen vruchtbaarheid wilt beroven.

Als voorbeeld van een natuurlijke oogstmethode verwees Viktor naar de koe. Als we naar een koe kijken terwijl ze de graspluimen oogst, dan kunnen we zien dat ze de grassen met haar zogenaamd ruwe tong verzamelt en ze in een bepaalde richting ronddraait. Door om hun eigen as te draaien breken deze grassen precies af op de plek waar de natuur voorschrijft. Als de grazende koe de stengels met een sublieme beweging van de grond heeft gedraaid, besnuffelt ze met haar snuit de ontstane wonden en verandert via deze ademhaling de samenstelling van de open lucht eromheen.

De uit de wond stromende fructigene sappen, komen in aanraking met de uitademing van kooldioxide. De tegengestelde lading van stoffen, resulteert erin dat de fructigene sappen stollen onder invloed van de kooldioxide die erop wordt uitgeademd, waardoor de wond vrijwel onmiddellijk afdicht en de hoogwaardige sappen niet verder ontladen in de atmosfeer. 'Maar de koe doet meer', zei Viktor, 'ze drukt met het gewicht van haar lichaam op het gras dat door het lostrekken uiteengehaald is weer ineen. Op die manier brengt ze meer warmte in de grond dan er door het vacuüm als gevolg van het lostrekken van het gras verloren is gegaan'.

Volgens Viktor betekent deze symbiotische voorstelling dat, ondanks het feit dat de koe een beetje gras heeft weggehaald, er in dit proces meer energie aan de aarde wordt gegeven dan eraan werd onttrokken. 'Zo neemt het grasland in gezondheid, diversiteit en vruchtbaarheid toe', concludeerde Viktor. Hierdoor, en op voorwaarde dat de oogstmethode correct is, zal wat uit de grond werd gehaald er vele malen aan worden teruggegeven door de oogstmethode zelf.

Aan dit natuurlijke oogstsysteem dankt het bos zijn rijkdom, waarin de kwaliteit van de voedende bodem toeneemt naarmate de verschillende plantensoorten er aanvankelijk meer energie aan onttrekken en dienovereenkomstig een meervoud aan terug leveren door hun toenemende gewicht (en, in geval van de vegetatie, de functie als bio-condensator).

> 'Is het zo onlogisch om de Wil van de Natuur te herkennen in de snelle toename van het aantal mensen?', vroeg Viktor eens retorisch en antwoordde zelf door te zeggen dat er 'zeker enkele honderden miljoenen mensen meer nodig zijn, die met hun energie en kracht kunnen helpen om deze verwoeste klomp uitwerpselen, de Aarde, in haar oude glorie te herstellen!'

Wat u wellicht al eens is opgevallen, is dat bij zonsopgang en zonder dat er ook maar een zuchtje wind staat, dode bladeren met duizenden tegelijk op de grond dwarrelen en dat deze bladval onmiddellijk ophoudt zodra de zon een zekere hoogte heeft bereikt er een bepaalde warmte in de lucht heerst. Dit komt omdat de voedende sapstroom 's nachts afneemt en 's morgens vroeg op z'n

zwakst is. Met een gestaag toenemende atmosferische druk, en een hoog gehalte aan vrije zuurstof in de atmosfeer, wordt de bindingsstructuur van de stipule (steunblaadje die aan de voet van de bladsteel zit) dusdanig verzwakt door een minimale structuurvergroting, dat wanneer het blad voldoende gewicht heeft, loslaat en neerdwarrelt.

Opnieuw geldt hier dat de open wond op dat punt blootgesteld wordt aan atmosferische omstandigheden, van tenminste lucht en in sommige gevallen direct maar meestal diffuus licht, en dat de inwendige fructigenen sappen reageren op de neerdalende zwaardere zuurstoffen en kooldioxide die de boom absorbeert, waardoor de wond eveneens afdicht. Door deze eenvoudige procedure voorkomt de natuur dat de vegetatie doodbloedt, want door dit stollingsproces worden alle openingen opnieuw afgesloten door een diffuus huidfilter.

In beide gevallen zien wij dat door middel van de juiste polariteiten de wonden, van daar waar het gras of het blad breekt, opnieuw worden gesloten, om het lichaam te beschermen op eenzelfde manier als de huid dat doet. In bergachtige landen, zoals Oostenrijk, waar het vee tijdens de zomermaanden naar de hooglanden wordt gedreven om te grazen, was de draagkracht van deze alpenweiden tot de introductie van kunstmest en geautomatiseerde oogst vrijwel onbeperkt. Volgens Viktor had dit onder meer te maken met de manier waarop het vee graast.

Omdat voldoende wintervoer altijd een zorg was voor deze boeren, oogstten ze, terwijl het vee graasde, zoveel gras als het seizoen toeliet. Vanwege de steilte van de alpenhellingen gebruikten ze hiervoor de zeis, voor hen een zeer gewaardeerd en persoonlijk instrument dat ze alleen toevertrouwden aan degenen die wisten dat ze er goed voor zouden zorgen. Een zeis goed onderhouden houdt in dat u hem niet slijpt met een slijpsteen, maar dat u het blad met een hamer op een blok hardhout slaat.

Door de interne spanningen van iedere slag, verzamelt zich in het blad een positieve lading, zonder dat de lading over wordt gedragen aan het hardhout. Met elke (druk)slag van de hamer nam de elektrische lading in de scherpe snijrand toe. Om ervoor te zorgen dat de inherente spanning vervolgens niet lekt, wordt het aldus goed gehaarde zeisblad, dat op een eveneens niet-geleidend houten handvat is gemonteerd, in doeken gewikkeld en vervolgens in het donker opgeborgen, weg van het effect van de zon, die het anders zou ontladen.

Dit proces werd vaak uitgevoerd tegen het einde van de middag of in de vroege ochtend vlak voor de oogst, wat ook op deze tijdstippen werd uitgevoerd om te voorkomen dat het ontladende licht van de zon het zeisblad zou raken. De volgende dag stond de boer op vóór zonsopgang en trok zijn zeis met grote lange halen door het koele, natte gras. Daarbij schroeide het positief-geladen ijzer van de zeis de grashalmen door (of nauwkeuriger gezegd, het loof, een kleine buis of een minuscule opening) en werd het negatief-geladen wondoppervlak meteen dichtgeschroeid door het stollingseffect. Dit stollingseffect treedt op omdat de ijzeren zeis zuurstof uit de lucht aantrekt en waterstof vrijmaakt, wat beide reageert op het tegengesteld geladen sap van het gras.

Let op dat de ouderwetse boer het gras zijn zeis door het gras trok in opwaartse richting, in plaats van naar beneden sloeg. In plaats van de neerslaande (drukkende) mesbladen van de grasmaaier, bestaat de beweging van de zeis uit een omhoog snijdende (trekkende) beweging. Wanneer de weiden werden gemaaid in de duisternis van de nacht, was het mogelijk om deze opgehoopte energieën waar te nemen in de vorm van minuscule gloeiende vonkjes, minuscule ontladingen die optreden bij het snijden van het gras en dat terwijl de boer nauwelijks kracht hoefde te zetten. Het blad sneed door het gras als een mes door zacht boter.

Naarmate het buiten warmer werd en de zeis ontladen raakte, ging het werk steeds zwaarder en werden de snijwonden lelijker. Dat was dan het teken om er mee op te houden. Op deze manier behield zowel de weide als het geoogste voer zoveel mogelijk levenskracht. De meeste conventionele maaiers maaien met een schuin mes tegen een scherpe rand en hoewel dit het gras snijdt, is het een proces dat lijkt op de actie van de standaard ploegschaar die eerder werd genoemd.

Figuur 4.1: gebruik van zeis om grassen te maaien.

Met andere woorden, het is een verpletterende, scheurende snede die de haarvaten in het gras enkele millimeters beschadigt. Hierdoor wordt een groot oppervlak blootgesteld aan ongewenste bacterie- en kiemactiviteit en kan het gras uit zijn open wond bloeden. In plaats van zijn energie onmiddellijk aan te wenden voor nieuwe groei, moet de grasspriet dus eerst de wond helen, wat in dit geval enkele dagen kan duren. De zeis daarentegen maakt een meer vlakke, in plaats van schuine, snede, waardoor het wondoppervlak tot een minimum beperkt (figuur 4.1).

Door de energieën die inherent zijn aan het zeisblad en daar zijn geïmplanteerd door het hameren, trekt de toegepaste ionisatie de elementen in het materiaal rond de wond snel samen tijdens het korte contact en sluit het de wond opnieuw, om zo energieverliezen te voorkomen. Dit alleen al zou ons volgens Viktor meer dan genoeg reden moeten geven om de huidige methoden voor het oogsten van groenvoer en de tijdstippen waarop het gemaaid moet worden opnieuw te bekijken.

Het is heel goed mogelijk dat een geschikt maaiblad de vorm zou kunnen krijgen van de spiraalmessen van de spiraalploeg van Kurt Lorek, maar dat de snijkanten dichter bij elkaar moeten liggen en haaks op de bewegingsrichting zijn gemonteerd. De spiraalmessen zelf zouden ook vanaf de grond naar voren draaien, om het gras heen en met een trekkende beweging snijden. Opnieuw kan dit proces, net zoals dit geldt voor het ploegen, samenvallen met de verspreiding van fijn verneveld water, dat in dit geval ook regenwater (of water met een hoge zuurgraad) zou kunnen omvatten om de wonden af te sluiten.

Op tijdstippen waarop de hoek van de zon laag is zullen de wonden, die al op natuurlijke wijze zijn afgesneden, snel weer dichten, opdat de weide niet doodbloedt en haar energieën behoudt voor een voorspoedig herstel en groei. Bovendien geldt ditzelfde voor de oogst, die in dit proces aan de andere zijde van het snijblad geplaatst was en waarvan de wond ook wordt afgedicht, zodat ook het veevoer z'n voedingswaarde behoudt. Overige voedingsgewassen, zoals maïs, tarwe of graan, kunnen daarentegen geoogst worden via een goed gehaarde sikkel (figuur 4.2).

Na de oogst wordt het graan vervolgens met traditionele houten dorsvlegels gedorst (verwijderen van de graankorrels uit de aren), door op de geoogste aren te slaan en het graan vrij te maken, zoals dit ook al eeuwen gebruikelijk was.

Figuur 4.2 graansneden met gebruik van een sikkel.

Landbouw

5.1 Bodemwaardering

In het voorgaande hebben wij de dynamische processen besproken die voorkomen in een natuurlijke manier van tuin- en landbouw. Van bodembewerking naar bodembehandeling en bodemverzorging via bodembemesting om uiteindelijk tot een gezonde oogst te komen, die niet de voedingswaarden levert voor velen organismen, maar tevens de zaden draagt voor de opvolgende generatie, voor de volgende oogst. Al deze processen dragen bij aan een integrale landbouwmethode die bijdraagt aan het numeriek opwaarderen van de Plaats van Geboorte, bodem, akker, oogst en zo van het leven zelf.

1) De eerste fase in de tuin- en landbouw heeft betrekking op de bewerking van de bodem. Dat wil zeggen het voorbereiden van de bodem op het inzaaien van gewassen. In deze fase is het belangrijk om te realiseren dat de bodem de huid van Moeder Aarde is. Het is een beschermende laag tussen binnen en buiten.

   Voor de juiste behandeling zal de tuinier of boer zich moeten wenden tot de voorbeelden uit de natuur, waarbij zal blijken dat de mol de ideale bodembewerker is. De mol woelt de bovenste aardlagen om via een van buiten naar binnen gerichte draaibeweging, zodat er ruimte tussen de lagen wordt vrijgemaakt, zonder deze bloot te stellen aan overmatige atmosferische invloeden, omdat de laatste graafbeweging de boel weer afdicht. In dit opzicht zei Viktor Schauberger:

   > “Er zou geen ontwikkeling op Aarde zijn, in wiens binnenste hoogwaardige fermentatieprocessen plaatsvinden, tenzij de eigenaren van bos, boerderij, water en energie net zo voorzichtig zijn als de dokter, die er zorgvuldig voor zorgt dat er geen vrije zuurstof via zijn injectienaald in de aderen komt.”

   De koperen ploeg die Viktor ontwikkelde, op basis van de graafbeweging van de mol en het feit dat koper gunstige effecten veroorzaakt in de bewerkte bodem, bleek uitstekende landbouwresultaten op te leveren. Ook overige landbouwgereedschappen, als de cultivator en eg, moeten natuur juist worden ontworpen en aardvriendelijk worden gelegeerd. De eerste voorwaarde voor een gezonde landbouw is daarom: het op juiste manier vormgegeven en gelegeerde gereedschap.

2) De tweede fase van tuin- en landbouw betreft de behandeling van de bewerkte bodem. Om de inherente energieën van de aarde te beschermen en het verlangen tussen binnen (opstijgend vanuit de aarde) en buiten (neerdalend vanuit de atmosfeer) te maximaliseren, doet iedere boer er goed aan om een maagdenvlies aan te leggen. Een fijnmazig filter dat geplaatst wordt door geïntoneerd water over de akker te besprenkelen.

3) Onder een juiste bodembehandeling valt ook de realisatie van een stralingscomplex, dat zowel uitzendt als aantrekt. Voor dit doel kunnen ondergrondse reservoirs in eivorm worden geplaatst die dienst doen als fermentatiekamers.

De fermentatiekamers worden gevuld met hoofdzakelijk organische materialen en aanvullend anorganische sporenelementen en verder aangevuld met water. Onder invloed van temperatuurschommelingen begint de inhoud in beweging te komen en, afhankelijk van de plaatsing van het ei, verspreidt zich een vrouwelijk of mannelijk potentiaal in de omgeving.

Wanneer dit proces mechanisch wordt versneld via een roerspaan, kan in relatief korte tijd uit deze afvalstoffen zoet ruikende vloeistof worden verkregen, die, net als het geïntoneerde water, over de akker kan worden verspreid als hoogwaardige meststof.

4) Wanneer de bodem nu gereed is, kan deze worden ingezaaid. De zaden worden over de akker verspreidt en omgeploegd. In deze fase doet een boer er echter goed aan om de zaden om te ploegen met compost voor een optimale bodembemesting. Deze compost komt niet voort uit een bovenaardse composthoop, maar uit de eivormige composthoop, waarin de compost gedurende vier-seizoenen is gerijpt.

5) Tenslotte doet de boer er goed aan om niet alleen organische meststoffen aan te leveren, maar ook de sporenelementen in de bovenste bodemlagen aan te vullen via het gebruik van gesteentemeel.

6) Ter aanvulling op de katalytische werking van metalen kan worden gekozen voor de toevoeging van spiraalvormige kopergeleiders ten behoeve van het polarisatieproces van atmosferische stoffen en de opbouwende temperatuurgradiënt richting het organisme.

7) In alle gevallen wordt het gebruik van kunstmest vermeden en een boer die deze richtlijnen aanhoudt zal geen last hebben van zuurminnende parasieten of vraatzuchtige organismen. Wat zich op zijn akker ontwikkelt is een hoogwaardig ecosysteem van samenwerkende organismen die allen hun bijdragen aan de gewenste groei en waardevermeerdering.

8) Wanneer de gewassen nu rijp zijn, is het tijd om te oogsten en ook hier neemt de boer een voorbeeld aan de natuur. In de eerste plaats geldt daarbij dat een trekkende beweging de voorkeur heeft over een drukkende beweging, opdat het oppervlak van snijwond tot een minimum wordt beperkt.

   Verder maakt de boer gebruik van de natuurlijke stollingsmethode die optreedt wanneer positief geladen objecten een snede maken in negatief geladen organismen en weet hij dat de optimale resultaten hiervoor worden bereikt door de activiteiten uit te voeren op het juiste tijdstip. Op deze manier behoudt zowel de oogst als de akker z'n inherente levenskracht.

9) Een gezonde oogst levert twee resultaten op. Ten eerste een product met een hoge voedingswaarde, die een verheven effect zal aanbrengen op de consument ervan. Ten tweede bevat het eindproduct een meervoud aan hoogwaardige zaden, die de boer in staat stelt zijn toekomstige oogsten te vergroten.

5.2 Natuurlijke overvloed

Hoewel de meeste boeren slechts één oogst per jaar binnenhalen per perceel en soms zelfs jaarlijks van perceel moeten wisselen, vanwege het uitlogen van grondstoffen, kan de boer die volgens deze integrale landbouwmethoden te werk gaat volgens Viktor Schauberger meerdere oogsten behalen op dezelfde akker. Wanneer de energetische basis voor fysieke groei immers wordt begrepen en gerespecteerd en dienovereenkomstig wordt verzorgd, zal Moeder Aarde, via waar al deze processen plaatsvinden, als vanzelf zorg dragen voor haar *verzorger* - de naturalistische boer.

Een naturalistische boer zal zelfs begrijpen dat uitgeloogde en braakliggende akkers, ja zelfs zandoppervlakten en woestijnbodems, hun voormalige vruchtbaarheid kunnen verkrijgen door die **omstandigheden te creëeren** waarin de wedergeboorte van water weer mogelijk wordt. De plek waar de herrijzende en invallende stralen elkaar ontmoeten is en blijft de aardbodem, en dan preciezer gezegd de kiemzone, en het is om precies deze reden dat het volgens Viktor mogelijk is om elke bodem vruchtbaar te maken, omdat de bodem als zodanig alleen maar de juiste weerstand biedt aan de beweging van de ontluikende Wil.

Aan het eeuwige verlangen van de Natuur om te willen concentreren en expanderen, wat het achterliggende principe omvat van wat fysieke groei is! Het creëren van natuurlijke wilswegen die leiden tot het ontstaan van de geboorte van leven is de taak van degenen die in staat zijn om verwaarloosde bodems opnieuw tot leven te wekken en zo een paradijs op aarde te scheppen. Wie de eeuwigdurende processen van metamorfose begrijpt, is niet alleen in staat om alle stoffen die we om ons heen en onder ons waarnemen in elke hoeveelheid en kwaliteit kunstmatig te produceren, maar ook om dat te doen op de manier zoals dat in de natuur gebeurt.

De integrale landbouwmethoden die aan deze metamorfose gehoorzamen zullen zo'n overvloed aan hoogwaardige stoffen afgeven dat alle zwarte markthandel in voedingsmiddelen zal ophouden. Op deze manier en voor de eerste keer, zal de mensheid dan het niveau van dieren bereiken, die geen moeite hebben om hun voedsel te vinden zolang een egoïstische en zelfzuchtige mensheid zich niet bemoeit met de processen van voortplanting en regeneratie. De mens wordt daarmee een ware schepper, die de groeiprocessen zo kan ordenen dat de aarde een overvloed produceert van alles wat de groeiende wereldbevolking aan voedsel nodig heeft.

De naturalistische boer, die deze overvloed voor z'n akker beoogd, zal zich volledig bekend moeten maken met het concept van fysische aantrekking, bevruchting en de doorslaggevende rol van vorm en zal zo inzien dat wat hij doorgaans nastreeft niets anders is dan de lagere neerslag van hogere energetische emulsies. Aan de hand daarvan zal het hem of haar alsmaar duidelijker worden dat een gezonde oogst niet afhankelijk is van de hoeveelheid mest die hij aanvoert, maar van de kwaliteit daarvan en dat zelfs minimale hoeveelheden maximale resultaten kunnen opleveren, omdat de reacties die daar verantwoordelijk voor zijn voortschrijden uit een niet-ruimtelijke stof.

De naturalistische boer begrijpt dat bij de natuurlijke bevruchtingsmethoden die plaatsvinden op z'n akker slechts minimale oxidatieprocessen plaatsvinden en om die reden weinig uitstroom is van wat onbruikbaar is voor hogere evolutie. Natuurjuiste methoden, die leiden tot gezond voedsel, produceren om die reden weinig uitwerpselen. Het biologische resultaat hiervan is een voortdurende toename in productiviteit en een voortdurende stijging in kwaliteit, resulterend in een evenredige toename in kwantiteit en kwaliteit van de voedselvoorraad en andere levensbehoeften.

Jaar in jaar uit zal de naturalistische boer z'n productie zien toenemen en meerdere oogsten per perceel kunnen realiseren. Dit maakt het mogelijk om dezelfde hoeveelheid voedsel op een kleiner oppervlak te verbouwen, waardoor de gebieden die nu voor de vleesproductie worden gebruikt dringend herbebost kunnen worden. De systemen van landbouw en voedselproductie die hier beschreven zijn, zouden zo heel goed een wereldbevolking kunnen onderhouden die nog groter is dan de huidige, als dat wenselijk zou worden geacht.

Daarnaast geldt, puur vanuit het oogpunt van de stijgende wereldbevolking, afgezien van de morale standpunten van een vegetariër, dat een vleeseter jaarlijks ongeveer 1,6 hectare nodig heeft om te overleven, terwijl een vegetariër slechts 0,6 hectare nodig heeft, of ongeveer 41% van het eerste cijfer. Elk systeem dat de vruchtbaarheid zowel kwantitatief als kwalitatief verbetert zonder de noodzaak van dierlijke offers is daarom zeker te verkiezen!

> "Toenemende voedseltekorten leiden tot wanordelijk gedrag en onrust, tot diefstal en beroving en uiteindelijk tot zelfvernietiging door onderlinge strijd. Voedsel, maar nog belangrijker de kwaliteit ervan, vormt de echte basis voor de verdere ontwikkeling van al het aardse leven. Alles wat in de natuur verschijnt en waarneembaar is voor onze ogen en zintuigen, is namelijk niets anders dan het afvalproduct van subtiele, verheven energieën die zich, achtergelaten op het opwaartse pad van de evolutie, manifesteert als fysieke materie.
>
> Het afvaltollige materiaal dat zich nu manifesteert als fysieke groei, is zo bezien het overschot van energie dat wordt afgestaan op haar pad tot de hogere regionnen. Dit overschot bevat een relatief lagere levenskracht dan de schoot waarvan het is afgevallen. Net als de as-restanten die overblijven na verbranding, doorloopt ook deze nu gevormde materie opnieuw het opwaartse pad van de evolutie - ze wordt als het ware op afstand meegezogen in de kielzog van haar Moeder, de schoot waar ze uitviel. U snapt nu wel, dat elke keer als er afvaltollig materiaal afvalt, dit op een hoger niveau gebeurt en alle jong geboren in feite ouder zijn in evolutionaire zin.
>
> Om echter weer op te bouwen in plaats van verder af te takelen, moet de structuur na verloop van tijd weer verdichten tot vernieuwde vorm. Afhankelijk van de opgewekte bewegingsvorm wordt namelijk de temperatuur gereguleerd en ieder groeiproces is in feite niets anders dan de regulering van de mate waarin de huidmondjes verder open of dicht gezet worden aan de hand van de temperatuur. Elk blad, elke dennennaald, elke eierschaal, kieuw, long of stuk schors is een diffusiesysteem dat hetzelfde aanpassingsvermogen heeft als de pupil van het oog. Het verwijdt of vernauwt zich en laat alleen de doorgang toe van regeneratieve, verfrissende en bijna warmteloze zuurstofelementen.
>
> Voor het organisme is de huid bepalend voor de temperatuur in het lichaam, en zodoende ook het karakter. In onze omgeving zien wij daarom allerlei soorten huiden, op bomen, planten, mensen en dieren. Het groeiproces vindt zodoende plaats op basis van een opladen en ontladen. Ieder organisme is in deze dynamiek niets anders dan een instantie die ladingen ruilt, de spanning tussen de atmosfeer en de geosfeer van doorslaggevende betekenis is. Wanneer echter een spanning moet resulteren in nuttige arbeid moet er een isolering zijn tussen beide spanningspolen, anders treedt er slechts kortsluiting op.
>
> Deze isolatie is de huid, en, aangezien de kwaliteit van de huid afhangt van de voeding, heeft de kwaliteit van de voeding alles te maken met het mentale karakter en de fysieke gesteldheid van het organisme. Degenen die eerder op deze Aarde geboren zijn, hebben de

> plicht om voor de opkomende generatie te zorgen. Als deze plicht niet wordt vervuld, is het opkomende leven niet in staat om zichzelf te onderhouden, omdat datgene wat het nodig heeft om te overleven ontbreekt."

Het is daarom duidelijk dat door het toepassen van deze kennis en de bijbehorende processen en apparatuur, de huidige ellende en hongersnood worden vervangen door voedseloverschotten en een sprong opwaarts in de evolutie. En we spreken hier niet over zomaar voedsel, maar voedsel van de hoogste kwaliteit, waar men vanwege de hoge voedingswaarde zelfs minder van nodig heeft om verzadigd te raken. En zo zullen er geen tekorten ontstaan!

De overvloed aan voedsel zou de angsten van mensen voor de toekomst sterk verminderen en de defensiviteit in onze handelingen en ons gedrag tegenover anderen ten goede veranderen. Door kwalitatief hoogwaardig voedsel te consumeren, zullen we tegelijkertijd onze eigen persoonlijke kwaliteiten en mogelijkheden als individu vergroten. Als we serieus zijn in ons verlangen om de toekomst te herscheppen en een coöperatieve in plaats van concurrerende associatie met de natuur aan te gaan, dan is het onze plicht om haar wegen grondig te begrijpen en haar voorbeeld te volgen.

> "Het opvolgen of nalaten van de eenvoudige, maar spiritueel vernieuwende, mentaal opbouwende en fysiek vormende, principes zullen bepalend zijn voor de toekomstrichting van de mensheid. Nalatigheid zal onvermijdelijk resulteren in het behoud van, en zelfs een verder verval in, een laagwaardige maatschappij vol ziektebeelden, emotionele instabiliteit en moreel onrecht.
>
> Het opvolgen van deze inleidende principes, ja een onvoorwaardelijke verzoening met de natuur, zal daarentegen resulteren in ongekende vitaliteit, een vredevol bestaan en het pad dat zich zal openen tot verrijkende mentale vermogens, welke de mens, een continuerende verbetering van gedrag zal leren inzien en daarmee een algehele verbetering voor leefomstandigheden voor iedere vorm van leven zal creëren."

De eerste prioriteit moet zijn om de natuurlijke methoden van Viktor Schauberger met betrekking tot natuurbeheer wereldwijd toe te passen, want zo kunnen we de plaag van honger en ellende voor altijd uitbannen. Dit vereist een volledige heroriëntatie van de huidige benadering van landbouw, bosbouw en waterbeheer. Alleen dan kan er echt sprake zijn van economische, duurzame ontwikkeling en open, vreedzame interrelaties tussen mens en natuur op wereldschaal.

> "Een vrij volk kan alleen groeien uit een vrije Aarde. Elk volk dat Moeder-Aarde schendt, heeft geen recht op een thuisland, want in bodems die door speculatie zijn verwoest, kunnen hoogwaardige rassen geen thuis vinden, dat wil zeggen het zijn fysieke massa's die van elke verbinding met de Aarde zijn gescheiden. Massa's zonder wortels vergaan."

U bent wat u eet is een aloud gezegde en afgaande van de kwaliteit van voeding die men tot zich neemt, wordt de kwaliteit van diens karakter beïnvloed. De consumptie van kwalitatief verwaarloosd voedsel leidt dan ook langzaam, maar zeer zeker, tot een karakterloze nietsnut van weinig toegevoegde waarde op intellectueel, ethisch of moreel opzicht. De boer heeft in dit opzicht een onvoorstelbaar belangrijke taak te vervullen als het aankomt op het algemene fysieke en mentale welzijn van zijn of haar medemens.

Echter geldt dat een boer die het antwoord niet kent op de vraag wat ‘groei’ nu werkelijk is en wat de rol van ‘vorm’ daarin betekent, ook niet vreemd moet opkijken als die de ene keer een rijke oogst en de andere keer een volledige misoogst heeft. De ontnuchterende conclusie luidt simpelweg dat misoogsten het gevolg zijn van het niet werkelijk begrijpen van natuurlijke groeiprocessen en dat een succesvolle oogst volledig ligt in het beheer van de fijnere energieën die plaatshebben op zijn akker.

Opnieuw geldt daarvoor als voorwaarde dat de boer tenminste weet hoe de vormende processen van het leven plaatsvinden en wat moet worden verstaan onder de externe invloeden die de groei beïnvloeden. In de landbouwschool worden deze vragen echter in geen enkel leerboek behandeld, nog benoemd. Iedere boer die dit echter tóch weet, begrijpt wat de functie van vorm inhoudt en op welke manier fysieke groei optreedt als gevolg van de energetische interactie tussen tegengestelde. Hoe fysieke groeit volgt op de impulsatie en stimulatie van potentiaalverschillen.

Geneeskunde

6.1 Traditionele geneeskunde

> "Op het tijdstip, waarop de natuur in de lente ontwaakt, wordt ook de mens wakker uit zijn periodieke kluizenaarsbestaan en verlaat het huis om in de vrije natuur rond te wandelen. Maar nog groter genot geniet hij, die niet alleen de bloem en plant in gezonde dagen bewondert, maar bovendien haar waarde overdenkt voor zieke dagen. Zo'n iemand gaat ieder plantje niet achteloos voorbij en vertreedt ze niet met zijn voeten, want zij kunnen het leven betekenen voor een zijner medemens", aldus Mellie Uyldert.

Voor Mellie Uyldert (1908-2009), die voor van alles en nog wat is uitgemaakt, allesbehalve de leergierige naturalist die ze was, was dit de aanleiding voor haar wijdverspreide interesse in de geneeskracht die schuilgaat in de natuur, met voor haar in het bijzonder de beoogde remedies van kruiden, welke zij uitgebreid behandeld in haar daartoe bestemde boek 'Lexicon der geneeskruiden'. Een natuurlijke leefwijze geeft de beste bescherming tegen ziekten, en vanuit dit standpunt werd het leven van Uyldert vormgegeven.

Het spreekt op dit punt voor zich dat natuurlijke ingrediënten, als in groente en fruit, maar ook kruiden en gewassen, stoffen bevatten, waarvan het ontbreken ervan bij de zieke de oorzaak van zijn lijden is. Een gebrek aan levende stof, resulteert in een afname van materialisatievermogen (resonantiepunten) en dat is te zeggen een gebrekkige wederopbouw.

De geneeskracht die schuilt in materialisatie door aanvoer van de juiste stoffen kan gevonden worden in de producten van de natuur en zocht Uyldert in de kruiden, waarvan ze verteld over de heilzame werking om tekorten in het lichaam aan te vullen en daardoor de levenskracht van het zich tegen ziekten verwerende lichaam te vergroten. In het hiervoor genoemde boek van Uyldert schrijft zij het volgende:

> "De kruidgeneeskunde is zo oud als de wereld, maar het menselijk denken doorloopt verschillende fasen. Toen de mensen nog in de natuur leefden en het aangeboren instinct volgden, zoals de dieren, grepen zij vanzelf naar het kruid, dat zij nodig hadden. Toen het verstand zich ging ontwikkelen, waardoor zij losraakten uit hun verbondenheid met de natuur en de stem van het instinct overschreeuwden met redeneringen, hadden zij nog hun wijze vrouwen en mannen, die hun zeiden, welke kruiden goed waren bij hun ziekten.
>
> Zij kenden de invloed van zon, maan en planeten op de natuur en de mens al zijn zaken. Zij wisten dat de hemelse krachten in wisselende onderlinge verhoudingen de verschillende soorten stenen, planten, dieren en mensen opbouwen, zodat er een overeenstemming is tussen een bepaalde kosmische krachtbron, zoals een planeet, en de speciaal op die trilling afgestemde steen, plant, dier en mens. Daaruit leidden zij af, wélke kruiden bij welke mensen en bij welke ziekten behoorden.

Veel oude boerenwijsheid, soms in rijmpjes bewaard, blijkt bij proefneming juist te zijn en we weten nu ook waarom. Groenten, die sappig groen blad moeten opleveren, zaait men bij wassende maan, omdat de toenemende maankracht het water in de plant doet opstijgen. Gaat het bij een ander gewas echter juist om de ontwikkeling van het wortelgestel, dan zaait men dat bij afnemende maan, omdat de maankracht dan geringer is.

Proeven hebben bewezen dat elke planeet zijn eigen stoffen in de plant beheerst, evenals in de mens. Bijvoorbeeld, laat men het bij de maan behorende zilver in een oplossing opstijgen in vloeipapier, dan stijgt die bij wassende en volle maan hóger dan bij afnemende en nieuwe maan. Zij doorzagen deze samenhangen en leerden de mensen, hun kruiden te juister tijd te verzamelen en in hun huizen te hangen om tweedracht en ziekte te voorkomen of, zo nodig, te genezen. Zo ontstonden de tradities, die overgingen van moeder op dochter.

Toen de Romeinen het grootste deel van Europa veroverden, drongen zij hun zeden en begrippen, hun denkwijze en cultuur op aan de overwonnen volken en moordden voormalig volksleiders uit. De christelijke kerk maakte zich van de jeugd meester en de kennis van de samenhangen werd vervangen door een dualistische leer van God en duivel. De wijze vrouwen werden vervolgd en op de brandstapel ter dood gebracht, door verraad en verklikdiensten werd de oude cultuur zo goed als geheel vernietigd en de oude gebruiken werden omgebogen tot kerkelijke feestjes.

Van toen af werd het volk geleerd dat de voedingsgewassen [wassen als in toenemende groei], die de mens zelf ontwikkelt van God afkomstig waren, en het vanzelf opkomende onkruid echter van de duivel. Juist de vanouds als heilig beschouwde kruiden kregen nieuwe namen als: duivelsbeet, duivelsdrek of duivelsklauw. Slechts een deel van de kruidkunde bleef, doorgegeven in de kloosters, bestaan door eigen kweek en traditionele kruidenboeken. Het oude inzicht in de samenhang werd verwrongen tot de zogenaamde signatuurleer. Het was de oude kennis, maar op een nieuwe manier geïnterpreteerd.

De kerk had de mensen hun goden, die zij kenden, afgenomen en hun daarvoor in de plaats een God gegeven, die veel te hoog voor hen was. Bijgevolg schoof de priester zich vóór de godheid en maakten zij zich zelf een god, die voor hen gemak overal etiketjes aan had gehangen. Zo verloor de mens de kijk op en het begrip voor de achtergronden van zijn leven en klampte zich nog slechts vast aan de overgeleverde gebruiken. De geneeskunde, onderwezen aan de universiteiten zette een aantal tradities voort, maar richtte zich voor de verklaring der verschijnselen hoe langer hoe eenzijdiger op de stof, die zij met steeds verbeterde instrumenten verder en verder ontleedde.

Zo ging de schei(d)kundige in een vanouds bekend geneeskruid zoeken naar slechts de ‘werkzame stof’ en vond daarbij onder meer de zogenaamde alkaloïden, die hij eruit kon halen en tot medicijn kon verwerken. Daarmee verbrak hij de natuurlijke harmonie van de plant, waarin steeds het ene bestanddeel het andere in balans houdt. Trekt u thee van een plant in haar geheel, is de werking altijd goed en ongevaarlijk. Neemt u echter een deel ervan, wordt het gebruik ervan riskant, omdat de plant het tegendeel onttrekt aan het lichaam.

Kauwt u bijvoorbeeld op een stuk suikerriet, dan is dat goed voedsel. Onttrekt de industrie er in de fabriek alle mineralen aan die niet zoet smaken, dan is de geraffineerde kristalsuiker, die overblijft, schadelijk voor de mens als voedsel, omdat ze dan, in het menselijk organisme, de mineralen waarmee zij zich van nature verbindt, daaraan onttrekt. Ditzelfde geldt voor koffie.

> Drinkt u het aftreksel van de hele koffieboon, die gekookt is, niet gefiltreerd, en met het drab in het kopje, dan kan ze niet veel kwaad doen. Filtreert u nu de koffie, zodat een deel eraan wordt onttrokken, dan is de drank een vergif."

De basis voor geneesmiddelen die tegenwoordig medicijnen worden genoemd en afkomstig zijn uit de farmaceutische industrie en medische wetenschap, gaat van oorsprong terug richting de kruidgeneeskunde. Zoals Uyldert daar al op wijst, is men op een bepaald moment op zoek gegaan naar de werkzame stof. De scheikunde kwam in trek en de geplukte kruiden werden al bij leven ontleed tot de samenstellende delen. Toen, en in de moderne tijd nog steeds, was de achterliggende gedachte van de medische wetenschap gelijk aan die van de natuurkunde, namelijk dat stoffen geïsoleerd van elkaar bestaan.

In andere woorden, dat het op zichzelf staande gesloten systemen zijn die na een onttrekking 'hier' opnieuw 'daar' kunnen worden samengevoegd en aldus leidde tot een vermeend geneesmiddel. De medische wetenschap is in deze analytische aanpak ver doordrongen en zelfs zo ver dat het in staat is stoffen te modificeren, aan te passen en chemisch opnieuw samen te voegen tot 'nieuwe' stof, die industrieel te patenteren is, waarop het bedrijf het alleenrecht krijgt om dat bepaalde geneesmiddel op de markt te mogen brengen.

Gericht op winstbejag is de farmaceutische richting van ontwikkeling al verder afgedwaald van de essentie waarop ze ooit is gebaseerd. Op deze manier is geneeskunde in werkelijkheid vervangen door het bestrijden van symptonen, omdat de onnatuurlijke samenstelling van losgemaakte en chemisch gemodificeerde stoffen uit haar natuurlijke verband geen natuurlijke werking kunnen bewerkstelligen. Als nu een apotheker tot een klant zegt 'maar dit medicijn is van een plant gemaakt', wil dat dus nog niet zeggen dat het ook een harmonisch middel is.

Het gaat niet om de directe werking van de losgemaakte stof, het gaat om de trillings-overeenstemming tussen de harmonie van de gehele plant en het organisme van de gehele mens. Verder zei Uyldert dat daar waar zich in het lichaam een tekort van ontwikkelt, zich terug balanceert in de vorm van kruiden in de nabije omgeving. Dit betekent dat iemand in en om zijn of haar woonplaats kruiden kan vinden die levende stoffen bevatten die hij of zij naarstig nodig heeft. Op deze manier reikt de natuur zelf haar hand uit ter bevordering van de harmonie der schepselen. En Uyldert vervolgt:

> "Voor elke kwaal is een kruid gewassen. Het zou geen spreekwoord zijn geworden, als het niet waar was. Wij leven in een schepping, die voortdurend verandert, maar binnen bepaalde orde, zoals de figuren van een dans. Zodra ergens het delicate evenwicht te verloren gaat, wordt vanzelf datgene aangetrokken, wat dat evenwicht kan herstellen. Elke kwaal is te zien als een verstoring van die harmonie, en dat trekt in de andere rijken der natuur dat mineraal, die plant en dat dier aan, die aan het herstel der harmonie kunnen bijdragen.
>
> In de tuin van de mens, die daar niet wiedt, groeit daarom het kruid dat hij of zij nodig heeft. Wie daarop let, ervaart de meest treffende samenhangen. Als voorbeeld: in een tuin schoot altijd weer een herderstasje op, fors en onuitroeibaar. Dit kruid stelpt bloedingen. In het huis woonde een jongen die jarenlang aan neusbloedingen leed. Maar hij kende de werking van dat zogenaamde 'onkruid' niet!
>
> Het is niet toevallig wat ergens in het wild groeit. In het natuurlijke gemengde woud houden de verschillende soorten bomen en mossen, paddenstoelen en plantjes elkaar in evenwicht.

Op de heide kunnen het heidekruid, de vliegdennen en de paddenstoelen niet buiten elkaar. Hakt de mens de vliegdennen om, dan kan de heide zich niet handhaven en wordt verdrongen door het gras, terwijl de paddenstoelen verdwijnen.

Op de akker, waar de mens veel te veel van hetzelfde gewas heeft gezaaid, waarmee die de door hem verafschuwde insecten een luilekkerland bereidt, ontspringt het on-gewenst-kruid om die fout van de mens goed te maken. Dat onkruid geeft die stoffen af, die door het overmatige gewas aan de bodem worden onttrokken. De mens is dus nergens zonder vrienden, zonder geneesmiddelen, zonder heil. Hij heeft echter verleerd ze te herkennen.

De mens rukt zijn vrienden, die hem te hulp zijn gesneld, uit zijn tuin en gooit ze in de vuilnisbak, om dan naar de apotheek te lopen en daar medicijnen in ver van de natuur afgeleidde vorm te halen. Het kan dus ook langs een kortere weg. Het lang verwaarloosde gevoel voor de harmonie der schepping moet echter eerst opnieuw in hem of haar gewekt worden. De poes eet gras als ze misselijk is en het hert zoekt de witte diptam.

Eens greep de mens ook zo vanzelf naar het bij hem passende kruid. Later nog uit traditie, om tenslotte tussen het ene gedroogde kruid en het andere geen verschil meer te zien of ruiken. Tegenwoordig zijn er verpakte kruidenmengsels in de handel, vaak goede ook. Weet echter dat wat moeders hand met zorg heeft geplukt, meer waard is dan wat op de handelskwekerij in het groot is gemaaid!

Tracht daarom, lezer en lezeres, eenzame grieperige vrijgezel op uw kamer, zorgzame moeder van een mooi gezin en kleine grut om u heen, uzelf te leren redden. Let op de aard van uw eigen gestel en dat van hen die aan u zijn toevertrouwd. Als u in de natuur bent, let dan eens op wat daar groeit. Laat de aard van het kruid op u inwerken. Dring niets op. Tracht de natuurwet bewust te worden die daar werkzaam is. In de schepping wijst alles de weg vanzelf. Men hoeft slechts ontvankelijk te zijn en verlangend naar inzicht.

Laat u de weg wijzen, om uzelf te genezen. Leer daartoe de schepping kennen, de krachten die haar onderhouden, en uzelf als een deel van die schepping. Leer te leven in harmonie met die schepping, met uw medeschepselen en met de Schepper. Zo leert u gezond en gelukkig te zijn. Ziekte komt niet van God, maar uit een wijze van leven, die strijdig is met de wetten van leven. De mens maakte de ziekte. Door inzicht kan men leren zich ervan te bevrijden. Een ander kan u voorlichten. Maar de gevonden waarheid aanvaarden en er naar leven – dat moet u zelf doen, beste lezer! Help nu uzelf, zo helpt u God."

Uyldert benadrukt hier een essentieel begrip, namelijk dat de samenhang verantwoordelijk is voor de gezondheid van het geheel. Wanneer die samenhang op één of andere manier wordt verstoord, begint daarmee de harmonie van het geheel in het geding te komen en daarmee onherroepelijk de gezondheid van alle schakels die onderdeel zijn van dat geheel.

De visie van Viktor Schauberger dat water in directe relatie staat met haar bedding en tezamen de rivier vormen, dat de rivier in directe relatie staat met het omringende bos aan de oevers en dat de interrelaties van rivier en bos verantwoordelijk zijn voor zowel de bodemvruchtbaarheid als de viriliteit van de atmosfeer, wijst eveneens op een harmonieuze samenhang. Een symbiose van systemen die alleen samen kunnen gedijen als eco-systeem.

Als we het hebben over gezondheid, en in zekere mate ook geneeskunde, zult u zich moeten realiseren dat uw gezondheid een reflectie is van de kwaliteit van wat u consumeert en dat wat u consumeert afhankelijk is van de gezondheid van de omgeving. Een gezonde geest in een gezond lichaam is niet het hele verhaal, een gezond lichaam

'Mens sana in corpore sano': een gezonde geest in een gezond lichaam. Wat is een gezonde geest? Een gezonde geest is als een oorspronkelijke schepper, een ongestoorde natuur. Het is een meanderende rivier. Een florerend oerwoud. Een wilskrachtige kiemzone. Het is de hoogpotente stroming van water, sap en bloed door organismen. Een gezonde geest doordringt in alles waar een gezond lichaam zal kunnen bestaan.

Wat dacht u ervan om in plaats van ziektes mensen te bestuderen die kerngezond zijn? Waarom bestudeert de wetenschap geen mensen die niet ziek zijn, nemen zij een kijkje in hun leven, om te zien wat deze gezonde mensen doen en vooral wat ze niet doen. Denk en handel op een totaal tegenovergestelde manier van de huidige aanpak en u zult een totaal ander resultaat krijgen.

We kunnen ons echter bekommeren om onze individuele gezondheid, en daar ons gedurende jaren van ons leven zorgen over maken, of inzetten voor de gezondheid van het eco-systeem en daarmee onze eigen gezondheid waarborgen voor de toekomst. Als het doel van de mensheid is om gezondheid te bevorderen, moet die leren z'n gezondheid niet te zoeken op de een of andere plek, in de apotheek of het ziekenhuis, maar op iedere plek, thuis en in de ongestoorde oorden van de natuur.

De enige hoop op herstel, en geneeskunde in de waarste zin van het woord, is een verzoening met de almachtige natuur. Dit betekent op de eerste plaats het leren respecteren van haar wetten en dientengevolge onze activiteiten in harmonie daarmee afstemmen. Het heeft dus weinig zin om hier verder te spreken over de moderne geneeskunde, en of hoe de medische wereld, met in het bijzonder de farmaceutische industrie, voortdurend de plank misslaat. Fel tegenstander tegen de oude en verwerpelijke dictaten van de ziektezorg was niemand minder dan Paracelsus, hij zei in 1538 al:

> "Daar echter in de artsenij een onnut volk betrokken is, dat slechts let op eigenbelang en daarnaar zoekt, hoe kan ik dan succes hebben als ik oproep tot liefde? Er komen in de artsenij verdachte en verdorven schooiers die hun artsenijen verkopen, of ze nu deugen of niet. Wie geld in de buidel kan brengen, die wordt geprezen, dat hij een goede arts is.
>
> Zij gaan met hun artsenij in strijd met hun geweten en veronachtzamen hun eigen zielen om rijk te worden, huis en hof en alles wat erbij hoort in te richten en piekfijn in orde te brengen. Het kan hun niet schelen dat ze het onverdiend in handen hebben gekregen, voor hen is de hoofdzaak, dat het er is."

6.2 Artsenij

Paracelsus deed zijn in zijn tijd ook voor als arts, maar was zich van zijn beroepsopvatting zeer bewust en bekleedde die met nederigheid en dienstbaarheid. Volgens hem was de arts niets anders dan een knecht van de natuur en maakt de arts of de wetenschap niemand gezond, maar bevindt zich de wetenschap en de ware arts in het geneesmiddel. De arts beschikt volgens hem dan ook niet over de wetenschap van het genezen, maar slechts over de wetenschap om iets toe te dienen. Kunst mag arts genoemd worden, niet de man.

Over de artsenpraktijken was niet slechts Paracelsus kritisch, ook Agrippa von Nettesheim haalt scherpe punten aan die vandaag de dag, bijna 5 eeuwen later, nog altijd berusten op de eenvoudige waarheid en waarvan hieronder enkele fragmenten zijn opgenomen, die ik dankbaar heb overgenomen via de vertalingen die zijn gemaakt door Elke Bussler van uitgeverij De Woudezel.

De geneeskunst, zoals dat wordt beoefend door de artsenij, is volgens Agrippa von Nettesheim, net als oorlogsvoering, een 'kunst om mensen om zeep te helpen – al gaat het er hier meer ambachtelijk aan toe'. Agrippa von Nettesheim aan het woord:

> "Voor het genezen van zieken is de geneeskunst niet zozeer nodig, om niet te zeggen schadelijk – in de huidige vorm – omdat ze het welzijn en de gezondheid van mensen eerder tot een kwestie van ingewikkelde redeneringen maakt dan van echte geneesmiddelen waarmee je ziekten kunt behandelen. Deze wetenschappers zijn zodanig in beslag genomen door hun scholastische syllogismen dat ze geen kennis hebben van de geneeskrachtige kruiden die in het wild, in de bossen en tuinen groeien.
>
> Serapion heeft dan ook verklaard dat deze rationele geneeskunde niets te maken heeft met de kunst om te genezen. De hele praktische geneeskunst is op geen andere grondslag gebouwd dan op bedrieglijke empirie, bevestigd door de armzalige lichtgelovigheid van de zieken. De schade is vaak groter dan de baten, zodat vaak, zo niet altijd, van de arts en van het geneesmiddel een groter gevaar dreigt dan van de ziekte zelf. Dit geven juist de beste vertegenwoordigers van deze kunst ook ronduit toe.
>
> Zo zegt Hippocrates dat deze kunst moeilijk en de empirie (onderzoeksmethode) bedrieglijk is. Avicenna meent dat de verwachting van de patiënt en het vertrouwen dat hij in de arts en in zijn kunst stelt, vaak een groter effect hebben dan de arts en de behandeling zelf. Galenus is van mening dat het moeilijk is een geneesmiddel te vinden waar je veel baat bij hebt en dat niet tegelijkertijd ergens schadelijk is, zoals dat ook geldt voor alle andere vakken die op een theorie en bepaalde regels berusten, maar dat het een kwestie van toeval is hoe een behandeling in de praktijk zal uitpakken.
>
> Dus laat de blijmoedige zieken maar vertrouwen hebben in gevaarlijke experimenten en het toeval, maar de zoete hoop op genezing die iedereen koestert, is zo verleidelijk, zoals Plinius zegt, dat ze iedereen die zich als arts voortdoet, direct geloof schenken, hoewel het gevaar om er bedrogen uit te komen, nergens groter is. Zodoende wordt vaak het heil juist daar gezocht, waar de dood je opwacht."

Verder benadrukt Agrippa von Nettesheim dat de afgunst die onder artsen naar elkaar heerst, ertoe leidt dat niemand zijn geheimen, zoals zij het noemen, aan zijn concurrent wil prijsgeven, alsof iets wat ze aan een ander mededelen, voor hen zelf verloren zou gaan. Tegenwoordig wordt die geheimhouding aangesterkt door geheimhoudingsovereenkomsten en patentrechten en is die verachtelijke eigenschap slechts in ernst toegenomen. Agrippa von Nettesheim vervolgt:

> "Een arts lijkt wel in een permanent dispuut verwikkelt, strooit altijd met Grieks klinkende of uitheemse uitdrukkingen en talrijke namen van autoriteiten voor zijn geneeswijze. Op deze wijze toegerust, met een loden ernst, maar de vermetelheid van een soldaat pakt hij dan als volleerde goochelaar zijn 'genezend' werk aan. Hij werpt een blik op de patiënt, bekijkt de

urine, voelt de pols, inspecteert de tong, palpeert het lichaam, onderzoekt de uitwerpselen, vraagt naar de eetgewoontes en of er soms zaken meespelen die meer verborgen zijn.

Hij doet alsof hij aan de hand hiervan de elementen afweegt en de lichaamssappen van de zieke als het ware op een weegschaal legt, waarbij hij hooggeleerde praatjes afsteekt. Vervolgens schrijft hij onder nog meer opschepperige uitlatingen zijn 'geneesmiddelen' voor. Het doet denken aan het versje van Menander: 'kletst de dokter erop los, is de patiënt pas echt de klos'.

Vervolgens doet hij alsof hij de beste ingrediënten uitkiest, terwijl hij vaak niet in staat is de ware van de vervalste te onderscheiden en de substantie amper van naam kent, laat staan de ware werking van de inhoud. Wanneer de zieke patiënt de pech heeft – wat nogal vaak het geval is – om onder de handen van de artsen zijn laatste adem uit te blazen, dan wijten ze dat aan het feit dat de natuur niet heeft meegewerkt, dat de ziekte kwaadaardig was of dat de patiënt hun voorschriften niet heeft opgevolgd.

Ze zeggen dat hun middelen van hun kunst tegen het geheim van een toornende natuur niet zijn opgewassen; zijn tenslotte slechts artsen.. Dit soort onbehoorlijke uitlatingen doen ze na een fatale afloop, waarbij ze ook nog beweren dat de overledene door zijn insubordinatie zijn dood zelf heeft veroorzaakt. Tegelijk verlangen ze nog loon, hoewel degenen die door hun medicamenten zijn overleden, zonder deze nog best in leven hadden kunnen zijn.

Op deze manier beroven ze de zieken van hun goede naam, hun geld, hun gezondheid en hun leven, en dat zonder enige gewetenswroeging, want hun vergissing wordt immers, zoals Socrates het uitdrukt, met aarde bedekt. Als de artsen de zieke echter minder gunstig gezind zijn of, zoals de Prediker zegt, de zieke mettertijd te uitgeput raakt, laten ze hem over aan zijn infauste prognose. Daarbij beroept de arts zich op Hippocrates, die zegt dat je in hopeloze gevallen geen medicamenten meer moet toedienen.

Als de artsen wat godsdienstiger zijn, dan verwijzen ze de ziekte naar een van hun goden, of ze schrijven hun laatste recept, dat luidt: neem 1 notaris, 7 getuigen, voeg er 1 priester aan toe met wijwater en olie zoveel als nodig en bepaal wat er met je bezittingen moet gebeuren, want je zult doodgaan.. In mijn optiek bestaat er dus voor het behoud van leven en gezondheid geen beter advies dan je de artsen van het lijf te houden. Wie zich, in welk geval dan ook, overgeeft aan hun advies, kan niet gezond worden, en er is geen ellendiger leven dan een leven dat in het vertrouwen op medische hulp wordt geleid."

Zou de arts volgens Agrippa von Nettesheim ook maar het flauwste vermoeden hebben van de krachten en vermogens die besloten liggen in de elementen, de wortels, de kruiden, de bloemen, de vruchten en zaden, van de mineralen en al wat de scheppende natuur voortbrengt, dan nog kan een arts met al deze krachten een mens niet alleen niet onsterfelijk maken, maar op z'n minst in alle eerlijkheid en in het welverdiende vertrouwen dat gelegen kan worden in de natuur, een poging wagen de zieke te helpen genezen. Want, zo stelt Agrippa von Nettesheim:

"Welke hoop kun je nu op artsen vestigen als – wat hun Hippocrates zelf zegt – 'de empirie bedrieglijk is? Welke zekerheid kunnen artsen bieden als het waar is wat Plinius schrijft, dat geen kunst onbestendiger en veranderlijker is dan de geneeskunst. Vele volkeren hebben het vroeger zonder artsen gered, zoals vele dat nu nog steeds doen, en we zien dat die mensen in goede conditie stokoud worden, wel boven de honderd jaar. Bij volkeren daarentegen die

wat verwender zijn, waar de mensen voortdurend een beroep doen op medische hulp, zijn er velen die al op middelbare leeftijd ouderdomsverschijnselen vertonen en bezwijken.

Als iemand hiertegen wilt inbrengen dat toch veel mensen door de hulp van artsen beter zijn geworden, dan zullen we daar tegenoverstellen dat er nog meer zijn omgekomen (en op het randje van de dood ziek, zwak en misselijk worden gehouden) bij wie de hulp van de artsen slecht heeft uitgepakt. We zullen hem een versje van Ausonius voorhouden, dat luidt: 'Door noodlots gunst, niet meesters kunst'."

Agrippa von Nettesheim is van mening, net als Uyldert, dat 'meest geleerde artsen het vaak niet kunnen winnen van een oude boerin, die met een enkel plantje voor elkaar krijgt wat de meest beroemde artsen met al hun kostbare en fors bewerkte farmaceutische producten niet gelukt is.' Waarom? Omdat de arts ondoorgrondelijke en onnatuurlijke mengsels produceert, terwijl de natuur zoveel geneesmiddelen heeft gegeven die elk voor zich voldoende zijn.

Artsen en apothekers pogen ziekten te bestrijden met behulp van uit diverse ingrediënten samengestelde middelen, die lukraak op elkaar inwerken en maken daarmee de hele geneeskunst tot een kwestie van toeval en giswerk. Daarmee ondermijnt de artsenij en farmacie niet alleen de kracht van de natuur, maar ook de kracht van de eigen natuur. De oude boerin daarentegen, die de krachten en eigenschappen van de natuur respecteert en waardeert, geneest de zieken door de waarachtige en bewezen krachten van de natuur – en doet dat niet alszijnde arts, maar als medemens.

De boerin, belooft niet alleen gezondheid, maar herstelt ze ook daadwerkelijk, en dat met inheemse planten die voor iedereen makkelijk te verkrijgen zijn, zelfs uit eigen tuin! De artsen halen hun kennis uit dubieuze boeken en mooi geïllustreerde handschriften en leggen bij hun moeilijke werk om mensen te genazen, omwille van hun winst een enorme roekeloosheid en gesofisticeerde hoogpraterij aan de dag.

De boerin, die in deze zin ook natuurgenezeres kan worden genoemd, heeft een nauwkeurig beeld en grondige kennis van de planten in het wild en in de velden, van hun kleuren, vormen, smaken, geuren en variaties, van hun werkingen bij ziekte en in andere gevallen, en ze geeft aan iedereen de veiligste geneesmiddelen zonder er betaling voor te vragen of geheimzinnig over te doen. Vandaar dat de behandeling door een oude boerin met het ene of het andere kruid uit de tuin, dus een medicament dat door de werkzaamheid van de natuur wordt verstrekt, niet alleen veiliger, maar ook vele malen doeltreffender werkt en is dan die door de arts met zijn experimentele, kostbare en op basis van bedenkelijke gissingen in elkaar geflanste vergiften.

Talrijke voorname filosofen en medici deelden de opvatting dat 'voor de geneeskunst alleen de meest eenvoudige dingen gebruikt moeten worden'. De artsen, die in hun keukens de vergiften bereiden, zijn niet alleen niet in staat om te genezen, maar maken de natuurgenezeres ook nog eens belachelijk. Degene die de natuurgeneeskunde bestuderen worden door de hooggeleerde artsen uitgemaakt voor simpele zielen, terwijl de arts zelf degene is die via z'n handelingen en werkwijze z'n eigen ziel alsmaar verder verscheurd. Agrippa von Nettesheim opnieuw:

"Ik zou niemand ervan afraden hun heil te zoeken in de natuurgeneeskunde, als de nood daarvoor aanwezig is. Daarbovenop zou ik aanbevelen om de vereerders van de gifkeukens, die met hun wanpraktijken munt slaan uit onze kwalen en met ons leven Russische roulette spelen, als bedriegers en misdadigers te mijden en op afstand te houden."

Agrippa von Nettesheim was vol van mening dat artsen hun kunst slechts leren door mens en dier in gevaar te brengen, door levens op te offeren, door zaken te doen ten koste van de levende, zieken uit te buiten en niet zelden het ziektebeeld subtiel, maar gestaag te verergeren in plaats van te verbeteren. Harde woorden, die helaas de waarheid verkondigen. In navolging van de voormalig Romeinse keizer genaamd Nero, die – toen hij nog bij zijn volle verstand was – zou hebben voorgesteld dat voor de vervaardiging van geneesmiddelen alleen gebruik gemaakt mag worden wat onze eigen streken voortbrengen, stelde Agrippa von Nettesheim datzelfde voor.

'Inheemse grondstoffen komen beter overeen met onze eigen natuur, ze zijn veel verser, zorgvuldiger gekozen, makkelijker en met minder kosten verkrijgbaar, en ze zijn betrouwbaarder en daardoor minder gevaarlijk dan de buitenlandse middelen', aldus Agrippa von Nettesheim. In het verlengde van dit idee zien wij een overeenkomstig beeld bij Paracelsus die zegt dat 'aan ieder volk in zijn eigen contreien zijn eigen geneesmiddelen zijn gegeven'.

Daarom is het volgens Paracelsus een vereiste dat iedere arts een kosmograaf, een geograaf is, en 'dat hij de pagina's van zijn boeken met zijn voeten heeft bewandeld, dat hij met zijn eigen ogen gezien heeft wat de problemen van ieder land zijn en wat de verschillende volkeren zelf als wetenschap aan de arts presenteren', aldus Paracelsus. 'Als de uitheemse medicamenten goed voor ons lichaam zouden zijn, dan had de natuur, die ons alles in overvloed verschaft, er ongetwijfeld voor gezorgd dat ze ook bij ons zouden groeien', aldus Agrippa von Nettesheim en vraagt zich af 'hebben onze voorouders niet ook zonder deze dingen geleefd, en wel gezonder dan wij?'

De natuur brengt overal kruiden voort die passen bij het land, de streek, de mensen, het klimaat. Het kan zijn dat u op andere plaatsen en in andere tijden planten aantreft met sterkere krachten. Hun werkingen zullen echter ook aangepast zijn aan de tijd, het klimaat en de constitutie van de mensen daar. Zelfs als deze dure, exotische planten grotere krachten mochten hebben dan de onze, beweerd Agrippa von Nettesheim dat de kans zeer groot is dat ze alleen heilzaam zullen zijn voor de mensen die daar wonen waar deze planten groeien. Agrippa von Nettesheim sluit af met:

> "Bij de hebzucht van de empirische artsen, die ons wijs willen maken dat we bij wondermiddelen en exotische toepassingen het meest gebaat zijn en dat we zonder deze niet gezond kunnen worden, komt dat ze hun ongelukkige patiënten tot slachtoffer van hun experimenten maken.
>
> De mens moet weten dat de diëtetiek, die in Asclepiades van Bithynië haar voornaamste vertegenwoordiger had, aangezien hij het gebruik van farmaca grotendeels had afgeschaft en de hele geneeskunst terugbracht tot de inrichting van de leefwijze, de hoeveelheid, aard en bereiding van het voedsel en het gebruik van kruiden en specerijen, een doorslaggevend aspect is voor bet behoud van de gezondheid en daarmee de kunst om genezen te blijven."

Nu moet er iets gezegd worden over de activiteiten van de mens die zich afspelen buiten het gebied van de artsenij en betrekking hebben op vrijwel ieder ander gebied waarin genadeloos handel wordt gedreven. Denk bijvoorbeeld aan roofbouw, bosbouw en mijnbouw, maar ook aan commerciële visserij, veehouderij en veeteelt, waarin hele ecosystemen worden verwoest en uitgebuit. Vergeet ook niet de medische, klinische en cosmetische industrieën waarin mens- en dierproeven meedogenloos worden uitgevoerd, net zoals de uitbuitingspraktijken die ten grondslag liggen aan de exploitatieproducten die worden verhandeld in de mode industrie.

Het maakt niet uit welke industrie wij beetpakken, als het aankomt op de verfoeilijke manieren die de mens toepast om in z'n onnatuurlijke, gekunstelde en ronduit schadelijke behoeften te voorzien, wordt duidelijk dat de mens tot niets anders geworden is dan een grof geschutte sadist, uitgerust om z'n medeleven zonder blikken of blozen een kopje kleiner te maken, dienstbaar aan hem te stellen en uit te buiten voor eigen gewin. Gewin dat in feite het grootste verlies inhoudt.

Als ik nu spreek over een integrale gezondheidszorg, wordt daarmee een zorgstelsel bedoelt die toespitst op niet alleen het fysieke herstel, maar ook is gericht op de genezing van het moraal. Een integrale gezondheidszorg is nadrukkelijk niet gericht op eigenbelang, maar werkt in de eerste plaats naar de unificatie van de verschillende takken die allen toebehoren aan dezelfde boom en voortkomen uit gemeenschappelijke wortels.

Een dergelijke zorg begint niet op het moment van ziekte, van mentale stoornissen of emotionele buitensporigheden, maar ziet toe op het behoud van gezondheid zodat iedere 'misvorming' kan worden voorkomen. Hoe vreemd dit voor sommige onder ons ook in de oren zal klinken, de voornaamste taak van de geneeskundige is daarom het toezien op, en waarborgen van, natuurbeheer.

De uitspraak 'u bent wat u eet', moet u hierbij letterlijk in de breedst mogelijke zin opvatten. Wat u eet is namelijk wat u inademt, opdrinkt, eet, aan informatie consumeert en dergelijke. Op dit punt in deze reeks is het u overduidelijk geworden dat een natuurjuiste waterbouw, bosbouw, landbouw en energievoorziening alle voorwaarden zullen creëren voor een natuurlijke overvloed van alles dat is gewenst en aan voeding zal bijdragen aan een weldadige gezondheid.

Dit is dé enige weg vooruit, een andere weg is er niet.

6.3 Hoop op herstel

Voor ons hoop op herstel moeten wij ons niet wenden tot de wetenschap, aangezien dit in de eerste plaats de aanstichters zijn voor de huidige situatie. Zich 'wetenschappelijk' alleen bewust van de middelpuntvliedende massabeweging, zijn het de huidige academici die de evolutionaire vernieuwingsprocessen verstoren in de waterbouw (via waterkrachtcentrales), bosbouw (middels licht-geïnduceerde groei), landbouw (door mechanische bewerkingsmethoden en de introductie van kunstmest) en de energievoorziening (opwekking van elektriciteit en atoomsplitsing).

> "Volgens de natuurwet is het daarom onvermijdelijk dat op alle vier de gebieden van de industrie (bosbouw, landbouw, watervoorraden en energie) een retrogresieve ontwikkeling des te sneller zal gaan naarmate deze technische hogescholen en universiteiten zijn ingesteld als demagogie, om hun vermeende successen in massabeweging en excitatie te behalen.
>
> Omdat ze onbewust een achteruitgang hebben veroorzaakt over het hele spectrum van de natuurlijke ontwikkeling, zijn het daarom de academici die moeten worden beschouwd als de echte remmers van de evolutie of als de lang gezochte aanstichters van kanker. Het spreekt echter voor zich dat de huidige leiders van dergelijke vernietigende industrieën veroordeling schandalig en beledigend vinden.

Als u echter bedenkt dat als direct gevolg van de bovenstaande fouten in de massabeweging duizenden miljoenen van hun onschuldige medemensen, dieren- en plantensoorten zijn beroofd van hun meest fundamentele recht op bestaan, en dat ze door het gebrek aan kwalitatief hoogstaande substanties vatbaar zijn geworden voor kanker en levend aan het aftakelen zijn, om uiteindelijk vroegtijdig te sterven met onuitsprekelijk lijden (zelfs levend wegrotten), dan is geen woord krachtig genoeg om het vermijdelijke noodlaat van vele slachtoffers publiekelijk aan de kaak te stellen.

... Als ik een dwaas ben, dan is dat geen ongeluk, want dan zal er nog maar één dwaas over deze aarde zwerven. Tussen de miljoenen geestelijk gestoorden zou hij nauwelijks worden opgemerkt. Maar wat als ik geen dwaas ben, en dat de wetenschap zelf zich vergist heeft? Dan is de tragedie niet te overzien!"

Slechts wanneer de mens leert om de krachtige longitudinale bio-magnetische stralen tegenover de elektromagnetische transversale golven te plaatsen, zal het bio-magnetisme de elektrische afbraakkracht neutraliseren door de uitstraling van dit mannelijk electricisme terug te brengen in de schoot van de moederlijke krachten. Als een zorgzame moeder zal ze haar ondeugende zoon over het haar strelen (ontladen) en zo in haar gemeenschappelijke as herenigen.

“Het is noodzakelijk om deze processen precies te begrijpen en te weten hoe ze op de juiste manier te reguleren als we de natuurlijke stofwisselingscycli in stand willen houden. Het product van dit relatief eenvoudige regeneratieve proces is niet alleen genetisch gezond drink- en gebruikswater, dat zichzelf opnieuw kan ontwikkelen en kwalitatief verbeteren - vermenigvuldigen en veredelen - maar terloops moet ook worden opgemerkt dat het ook het geneesmiddel van de natuur is, dat geneest en kanker voorkomt.

Daarom is er voor de hele mensheid geen hoop op herstel, tenzij de academische fouten in de massabeweging kunnen worden geëlimineerd. De mensheid moet zich grondig herbezinnen op wat werkelijk van waarde is. Is het logisch dat een machine die de levenskracht vernietigt veel geld kost? Waarom is de natuur, die alles vreedzaam, geruisloos en milieuvriendelijk regelt daarentegen geen cent waard? Is er misschien een reden dat de natuur alles schijnbaar inefficiënt doet? Waarom zouden wij dat niet kunnen? De handvaten heb ik al aangereikt!”

Nawoord

De moderne mens kan in het verweer treden vanwege de herinbreng van handmatige arbeid in de landbouw en dat dit mogelijkerwijs niet voldoende voedsel zou kunnen produceren voor de groeiende populatie. Dit argument kan op een tweetal van manieren worden weerlegd. Ten eerste, als de mens kwaliteit over kwantiteit verkiest is er geen andere mogelijkheid dan de 'ziel', dat wil zeggen de menselijke inmenging, terug te brengen in de landbouw en veeteelt, en de mechanische aspecten te minimaliseren en in sommige gevallen zelfs uit te bannen. De kwalitatieve toename die volgt, zal indirect leiden tot eenzelfde groei in kwantiteit.

Ten tweede, God weet dat er genoeg mankracht beschikbaar is om het eerste punt tot een werkelijkheid te maken! De hoeveelheid zinloze arbeid die dagelijks wordt verricht door miljoenen, misschien zelfs miljarden, mensen, kan door niemand die op dit punt is aangekomen worden ontkent. Denk alleen aan de eindeloze pelotons militairen die zich dagelijks laten afbeulen in de voorbereiding van niets minder dan een regelrechte misdaad tegen de mensheid zelf, om verder nog te zwijgen over andere wetsdienaars.

U zult op dit punt als geen ander begrijpen dat ieder menselijk ingrijpen de natuurlijke processen van groei, verval en vernieuwing dient te ondersteunen, want op die manier maakt de aarde gebruik van de overblijfselen van voorgaande generaties om leven te schenken aan toekomstige generaties. Als men zich richt op deze bezigheid, zal vreugde en vrede aan onze zijde zijn. De enige voorwaarde om dit tot een succes te maken is dat de mens de bio-logische basisprincipes bestudeert, begrijpt en zijn activiteiten in de water-, bos- en landbouw of de algemene energievoorziening daarmee afstemt.

Daar waar rivierregulatie over moet kunnen worden gelaten aan de waterbouw en bosbeheer aan de bosbouw, geldt dat het verzorgen van de bodem de feitelijke taak is van de landbouwsector. In de praktijk blijkt echter maar al te vaak dat de nadruk is komen te liggen op de economische aspecten, in plaats van de ecologische. In de waterbouw resulteerde dit in het verstoren van de waterloop door kanalisering en het indammen van stromend water. In de bosbouw resulteerde dit in de monocultuur. In beide gevallen werd de weg vrijgemaakt voor de ultieme ondergang van de wetenschap.

Veel van wat Viktor heeft verteld over de landbouw was voorheen eigendom van het intellectuele vermogen van de boer, die tegenwoordig helaas ook steeds meer lijkt te veranderen van ecoloog tot econoom. Zolang de ingenieur, boswachter of boer niet de werkelijke waarde van iets leert inzien en de waarde altijd blijft uitdrukken in termen van valuta's, van koopkracht en concurrerende prijzen, zal dat wat geproduceerd wordt in die werkelijkheid ook van weinig tot geen waarde blijven.

Het zijn namelijk altijd de 'kwaliteiten' die de bepalende factoren zijn. De kwantiteit is op zichzelf relatief onbelangrijk. De rivieringenieur kan daarom wel z'n verheven elektrische spanning blijven produceren via drukturbines, de bosbouwer kan verzwakt hout uit z'n kunstmatige houtfabrieken blijven hakken, de medicus kan blijven proberen biologische ontstekingen te blussen door chemische koolstoffen op het vuur te gooien en de boer kan verdergaan met het kunstmatig opblazen van z'n gewassen, maar ten kostte van wat? Ten kostte van de kwaliteit van leven.

Een waardeloos bestaan, dat is het resultaat wanneer iets met een échte waarde wordt ingeruild en opgeofferd voor valse premissen. Vandaag de dag zijn mensen zo armzalig geworden door perverse methoden van voedselproductie, dat ze nu rond het ' Gouden Kalf ' moeten dansen. Ze zien geen andere mogelijkheid om hun verloren vrijheid en persoonlijke onafhankelijkheid terug te krijgen dan door de gedwongen herverdeling van de levensbehoeften die nog beschikbaar zijn.

Mochten ze dit echter doen, dan zullen de nietsvermoedende 'staatsborgers' zich in een slavernij van een tot nu toe onbekende orde bevinden. Een dergelijke situatie zou de mogelijkheid tot verandering ten goede zwaar belasten, omdat verandering een vrije en onafhankelijke instelling vereist van deze nietsvermoedende burger, om de reden dat een dergelijke verandering in de juiste richting niet zal voortkomen uit incapabele wetenschappers of nacroanalytische politici.

> "Er is natuurlijk een zekere moed voor nodig om de waarheid te vertellen! Het zou echter zinloos zijn als het geen nieuwsgierigheid zou opwekken. Tot nu toe heeft de mensheid alleen maar misdaden begaan tegen Moeder Aarde en daarmee het leven zelf. Met eindeloos geduld heeft ze passief de inmenging en opdringerigheid van de mensheid ondergaan, maar nu ligt ons eigen hoofd op het hakblok.
>
> Dit moest gebeuren om de mensheid bij zinnen te brengen en te begrijpen dat niets ongestraft blijft. Als ons werk een zegen moet worden in plaats van een vloek, moeten we ons tevreden stellen met leven van de rente en de overvloedige, gerijpte producten van het aardse kapitaal. We mogen nooit rechtstreeks leven van de substantie van de aarde."

Water levert deze rente in zo'n waardevolle vorm omdat het de drager is van levensprocessen die voorzien in het behoud van 'ons leven'. Door de juiste behandeling van natuurlijke processen, die in alle gevallen samenvallen met een respectvolle benadering van water, zouden wij eenvoudigweg nog eeuwenlang voort kunnen bestaan als wij alleen nemen wat rijp is. Als wij leren leven van de fysieke rente die als vanzelf volgt op de immateriële waarde die wij creëren. Het is dé voorwaarde voor de opbouw van een waardevol bestaan en al even waardevolle cultuur.

De heroverweging en herwaardering van de natuurprocessen waar de mens zich in mengt, dat is het minimale wat Viktor Schauberger in de ziel van zijn medemens tracht te bereiken. Net als in ieder natuurproces zal dit aanleiding moeten geven tot het afwerpen van het inferieure en naar hogere hoogte brengen van het superieure. In alledaagse taal betekent dit niets minder dan het opgeven en elimineren van mechanische wetten en waarderen en respecteren van natuurwetten.

Rente om van te leven kan immers slechts ontstaan onder de omstandigheden dat de reactie een meervoud is van de actie. Zolang deze belangrijke natuurwet niet wordt ondermijnt, zal de mens in alle opzichten worden beloond een overvloed, een zogenaamd overrendement, op zijn of haar initiële activiteiten. Slechts de minste of geringste aanzet in de juiste ontwikkelingsrichting creëert reacties op bestaansniveau's waar menigeen het bestaan niet van kent, die zullen resulteren in de productie van een ongekende orde waar het bestaan tegenwoordig niet van wordt erkent.

We hebben het hier niet over een rente in kapitalistische zin, maar over een waardevermeerdering van levende energieën. Energieën die het leven in al haar vormen niet alleen draagt en onderhoud, maar ook van de autonome mobiliteit voorziet om zich voort te planten, te vermeerderen, vermenigvuldigen en op die manier opnieuw opwaarderen. Zo kan de rente op rente gegenereerd worden die voorziet in alle levensbehoeften en verantwoordelijk is voor de opwaartse evolutie.

Het behoud van dit rendement, deze opwaardering en algehele vooruitgang is wat momenteel wordt verstoord door de wanordelijke systemen van water-, bos- en landbouw. Het herstel van wat is verstoord, dat is waar Viktor Schauberger zich gedurende zijn leven voor inzette en waarover is gesproken in de boekdelen 'Grondbeginselen van Implosie', 'Bloed van Moeder Aarde', 'de Fysiek Eerstgeborene' 'Wieg van het Leven' en 'Plaats van Geboorte'.

In deze **Natuur van Implosie** reeks is u duidelijk geworden hoe de oorspronkelijke voortplanting van de natuur plaatsvindt, waar de grove verstoringen in deze delicate processen gemaakt worden en hoe deze onjuistheden op natuurjuiste wijze kunnen worden hersteld. Hoewel wij deze kennis te danken hebben aan Viktor Schauberger, was dit niet zijn enige waardevolle bijdrage.

Vanuit zijn ongeëvenaarde visie op de evolutiegerichte vernieuwingsprocessen en dynamische opwaarderingsmethoden van de natuur, was het ook zijn droom om die principes te kopiëren en in de vorm te gieten van 'mechanische apparatuur' die op 'biologische manier' ademhaalt. Deze gedachte werd de basis voor de ontwikkeling van Implosie-apparatuur, die in z'n vele verschillende vormen doorlopend zijn besproken. Allen in navolging van het allesomvattende basisprincipe:

" *Die Natur kapieren und kopieren* "

"Eerst moet je de natuur begrijpen, daarna moet je haar kopiëren."

Voelt u zich vrij om vragen, gedachten of opmerkingen te delen.
Misschien raakte iets u, riep het iets op, of wilt u eenvoudigweg iets kwijt.
Dan bent u van harte welkom om te schrijven naar: taamniels@gmail.com.

Niels Taam ~ Groene Front

Plaats van Geboorte

Januari, 2025
Alle rechten voorbehouden

www.viktor-schauberger.nl